

bestseller hài hước SỐ MỘT nước Anh của

DAVID WALLIAMS

BÀ NỘI
GĂNGTƠ

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

BÀ NỘI GĂNGXTO'

Tác giả: David Walliams

Người dịch: Snorlax

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2015 (tái bản 2018)

ebook©vctvegroup

02/04/2020

Tặng Philip Onyango...

... cậu nhóc dũng cảm nhất tôi từng gặp

Cảm ơn mọi người:

Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến một vài người đã giúp tôi hoàn thành cuốn sách này.

Đầu tiên là Tony Ross siêu tài năng với những bức tranh minh họa kỳ diệu. Tiếp theo là Ann-Janine Murtagh, người đứng đầu sáng suốt bộ phận sách thiếu nhi của HarperCollins. Nick Lake, người bạn và biên tập viên mẫn cán của tôi. Hai nhà thiết kế tuyệt vời James Stevens - thiết kế bìa và Elorine Grant - xử lý văn bản. Người dàn trang vô cùng tỉ mỉ của tôi, Lizzie Ryley. Samantha White và những nỗ lực giúp sách của tôi được phát hành. Tanya Brennand-Roper đáng mến, người sản xuất phiên bản audio của cuốn sách này. Và tất nhiên là người đại diện văn học luôn thấu hiểu của tôi, Paul Stevens từ công ty Independent.

Trên hết, chú muốn cảm ơn các bạn đọc nhí đã đọc sách của chú. Chú chân thành biết ơn vì các cháu đã đến gặp chú ở buổi ký tặng, viết thư rồi gửi cho chú tranh vẽ của các cháu. Chú thực sự thích kể chuyện cho các cháu nghe. Chú cũng mong mình có thể nghĩ ra nhiều câu chuyện hơn nữa. Cứ tiếp tục đọc sách đi nhé, rất tốt cho các cháu đấy!

CHƯƠNG 1

NƯỚC BẮP CẢI

“Nhưng mà bà nội chán lắmmmm,” Ben nói. Đó là một tối thứ Sáu giá lạnh của tháng Mười một, và như mọi khi, cậu nhóc ng ồi thông người ở hàng ghế sau xe bố mẹ. Và một lần nữa, cậu lại đang trên đường đến ngủ ở căn nhà khủng khiếp của bà nội. “Người già *ai* cũng thế.”

“Đừng có nói về bà nội con như thế,” bố nói yếu ớt, cái bụng bia tì lên tay lái chiếc xe màu nâu bé tẹo của gia đình.

“Con ghét ở với bà,” Ben phản đối. “Ti vi nhà bà không bật được, lúc nào bà cũng muốn chơi xếp chữ và bà còn bốc mùi bắp cải nữa!”

“Công bằng mà nói, bà bốc mùi bắp cải thật,” mẹ đồng tình trong khi cố tô nốt son vì ền lên môi.

“Nói thế chẳng giúp được gì đâu vợ,” bố lầm bầm. “Cùng lắm mẹ anh chỉ hơi có mùi rau luộc thôi.”

“Con đi với bố mẹ được không ạ?” Ben nài nỉ. “Con thích trò khiêu khích,” cậu nói phét.

“Người ta gọi đó là khiêu vũ,” bố chữa lại. “Và con không hề thích môn đó. Con đã nói, để bố nhắc lại nhé, ‘Con thà ăn gỏi mũi còn hơn xem thứ nhảm nhí đó’.”

Bố mẹ Ben đều rất *thích* khiêu vũ. Đôi khi Ben nghĩ bố mẹ còn yêu môn đó hơn cả yêu cậu. Có một chương trình truyền hình vào tối thứ Bảy mà bố mẹ không bao giờ bỏ lỡ tên là *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo*, nơi các ngôi sao sẽ nhảy cặp cùng vũ công chuyên nghiệp.

Thực ra, nếu có một đám cháy ở nhà Ben và mẹ chỉ có thể cứu được hoặc là chiếc giày bịt mũi màu vàng lấp lánh từng được Flavio Flavioli sử dụng (gã vũ công đào hoa người Ý với làn da rám nắng lấp lánh bóng loáng xuất hiện trong mọi kỳ của chương trình truyền hình tiếng tăm kia) hoặc đưa con trai duy nhất của mình, Ben nghĩ mẹ có lẽ sẽ cứu chiếc giày. Tối nay, bố mẹ cậu sẽ đến tận trường quay để xem trực tiếp chương trình *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo*.

“Mẹ không hiểu sao con không chịu từ bỏ cái giấc mơ viễn vông muốn trở thành thợ sửa ống nước để nghỉ về khiêu vũ chuyên nghiệp đi Ben ạ,” mẹ nói và đường son môi ngoác hẳn lên tận má khi chiếc xe nảy tung trên một con lươn giảm tốc mấp mô. Mẹ có thói quen trang điểm trên xe, khiến cho lúc đến được nơi cần tới, trông mẹ chẳng khác gì một tên hề “Biết đâu, chỉ là biết đâu thôi nhé, cuối cùng con lại được lên *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo!*” mẹ hào hứng nói thêm.

“Vì nhảy chồm chồm như vậy thật là ngốc nghếch,” Ben nói.

Mẹ hơi thút thít rồi với tay lấy giấy ăn.

“Con làm mẹ buồn đấy. Giờ thì yên lặng và ngoan ngoãn đi Ben,” bố trả lời kiên quyết trong khi bật to loa trên xe. Hiên nhiên, đó là một đĩa *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo. 50 tuyệt phẩm vàng của chương trình truyền hình đình đám* được in rõ nét trên bìa đĩa. Ben ghét cái đĩa này, không phải chỉ vì cậu đã nghe nó đến cả tỷ lần. Thực tế thì cậu đã nghe quá nhiều lần đến nỗi việc này giờ chẳng khác gì tra tấn.

Mẹ Ben làm việc trong một tiệm làm móng trong vùng, “Tiệm sửa móng Gail”. Vì chả có mấy khách nên mẹ và một cô nữa làm việc tại đây (chẳng có gì bất ngờ khi cô đó tên là Gail) gần như cả ngày chỉ toàn ngồi sửa móng cho nhau. Đánh bóng, làm sạch, tỉa móng, giữ ẩm, sơn phủ, gắn móng, sơn bóng, giữa móng, sơn móng, nối dài và vẽ móng. Hai người cứ làm mấy thứ đó cho nhau suốt cả ngày (trừ lúc Flavio Flavioli xuất hiện trên ti vi). Thế nên mẹ sẽ luôn về nhà với bộ móng giả đủ màu dài hết cỡ.

Trong khi đó, bố Ben làm bảo vệ trong siêu thị địa phương. Điềm sáng trong hai mươi năm sự nghiệp của bố chỉ là chặn được một ông già đã giấu hai ống bơ thực vật trong quần. Mặc dù bây giờ đã quá béo để đuổi trộm, bố chắc chắn vẫn có thể chặn đường chúng. Bố gặp mẹ khi tưởng nhầm mẹ định thó một túi bim bim của cửa hàng, và chỉ một năm sau hai người lấy nhau.

Chiếc xe bẻ lái ở góc đường, rẽ vào ngõ Grey, nơi có căn nhà nhỏ một tầng của bà nội. Đó là một căn trong cả một dãy những căn nhà nhỏ bé, buồn chán, chủ yếu là người già sinh sống.

Chiếc xe dừng lại và Ben chầm chậm quay đầu về phía căn nhà nhỏ. Đang ngóng nhìn từ cửa sổ phòng khách là bà nội. Chờ đợi. Chờ đợi. Bà

luôn đứng bên cửa sổ chờ Ben đến. *Bà ở đó bao lâu rồi nhỉ?* Ben nghĩ thầm. *Từ tuần trước à?*

Ben là đứa cháu duy nhất của bà và, theo những gì Ben biết, chẳng ai đến thăm bà ngoài cậu.

Bà nội vẫy tay mỉm cười với Ben, và bản mặt nhăn nhó của Ben mãi mới cho phép cậu miễn cưỡng cười đáp lại.

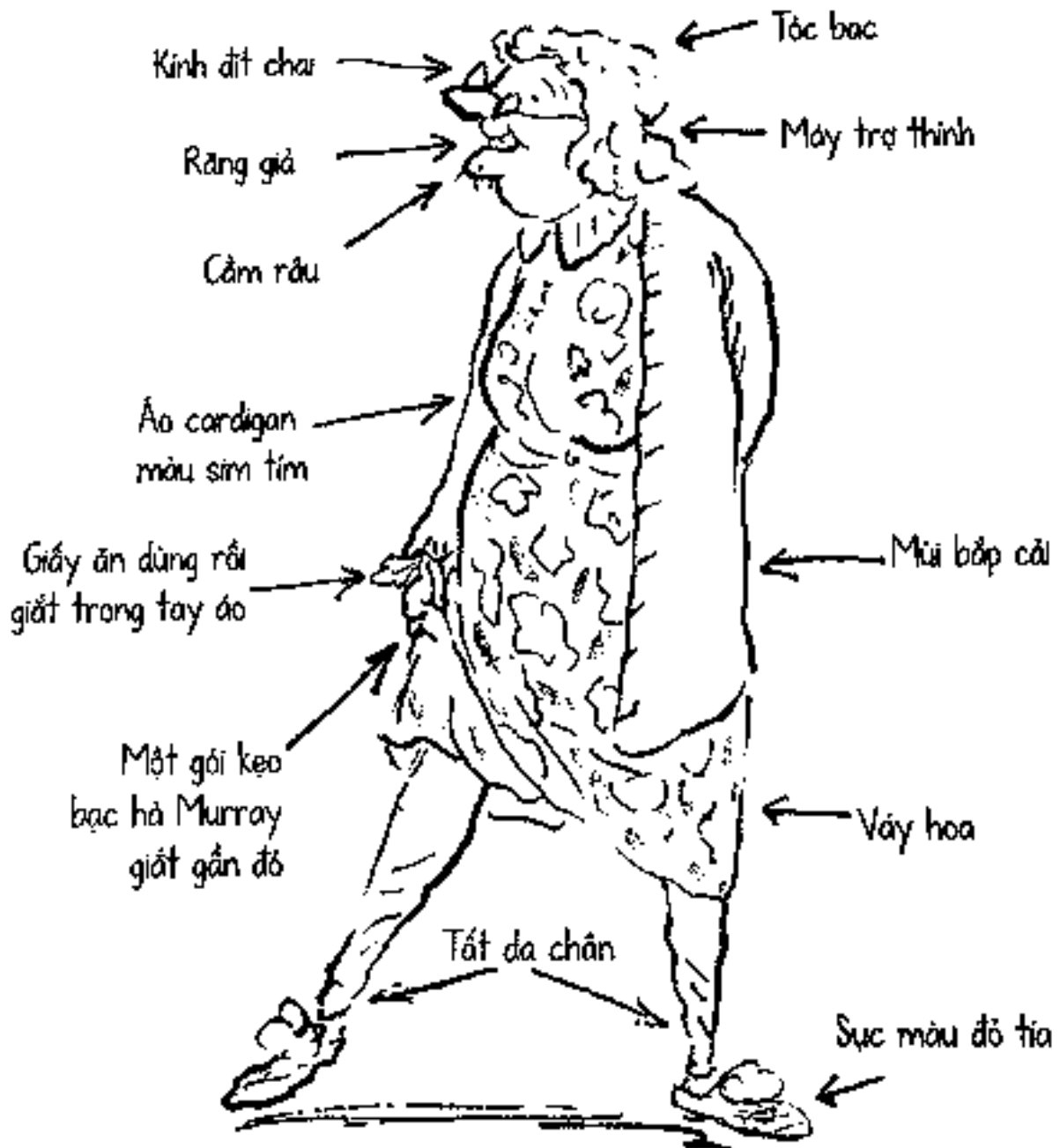
“Rồi, bố hoặc mẹ sẽ đến đón con vào sáng mai, khoảng mười một giờ,” bố nói, vẫn đề máy nổ.

“Mười giờ được không ạ?”

“Ben!” bố gằn lên. Bố mở khóa an toàn và Ben miễn cưỡng đẩy cửa mở rồi bước ra ngoài. Tất nhiên, Ben không cần khóa an toàn: cậu đã mười một tuổi và chắc chắn sẽ không mở cửa khi xe đang chạy. Cậu ngờ là bố chỉ dùng nó để ngăn cậu không lao ra khỏi xe khi đang trên đường đến nhà bà nội. Cánh cửa đóng *cạch* sau lưng cậu khi tiếng động cơ lại bắt đầu to dần.

Ben chưa kịp bấm chuông thì bà nội đã mở cửa. Một cơn lốc bắp cải tạt thẳng vào mặt Ben. Cứ như là bị cái mùi đấy vả cho một cú trời giáng vậy.

Bà đúng là một bà nội chuẩn không cần chỉnh:

“Bố mẹ cháu không vào à?” bà hỏi, hơi tiu nghỉu. Đó là một trong những đi ều Ben không thể chịu được ở bà nội: bà lúc nào cũng nói với cậu như nói với em bé.

Brừm... Brừm... Brừừừừừừm.

Bà nội và Ben cùng nhìn chiếc ô tô nâu bé xíu chạy xa dần, nhảy chồm chồm trên mấy con lươn giảm tốc. Bố mẹ cũng chẳng thích ở với bà

không khác gì Ben. Nhà bà chỉ là một nơi rất tiện để cả hai tổng cậu đến vào một tối thứ Sáu.

“Không, ơ... Cháu xin lỗi, bà nội...” Ben lắp bắp.

“Ừ, thôi, vào nhà đi,” bà khẽ nói. “Giờ bà lấy trò xếp chữ ra nhé. Còn bữa chiều thì bà đã chuẩn bị món cháu thích rồi... xúp bắp cải!”

Mặt Ben còn dài hơn cả lúc trước. *Khôôôôông!* cậu nghĩ.

CHƯƠNG 2

QUANG QUÁC

Một lúc sau, bà nội và cháu trai ng ồi im thin thít. Mặt đối mặt tại bàn bếp. Cũng giống như bất kỳ tối thứ Sáu nào khác.

Khi không xem *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo* trên ti vi thì bố mẹ Ben hoặc là cùng nhau ăn cà ri hoặc là đi xem phim. Tối thứ Sáu là “tối hẹn hò” của hai người, và kể từ khi Ben có thể nhớ được thì bố mẹ đã luôn quảng cáo lại cho bà nội khi đi chơi với nhau. Nếu bố mẹ không xem biểu diễn trực tiếp *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo!* thì cả hai thường sẽ đến Taj Mahal (tiệm cà ri trên con phố chính, chứ không phải lâu đài bằng đá cẩm thạch trắng ở Ấn Độ) và ăn cả núi bánh đa.

Tất cả những âm thanh có thể nghe thấy trong căn nhà nhỏ này là tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ quả lắc bé con trên mặt lò sưởi, tiếng leng keng của thìa kim loại đập vào bát sứ, và thỉnh thoảng là tiếng rít từ cái máy trợ thính hồng của bà. Cái thứ máy móc ấy dường như được làm ra không phải để giúp bà nội nghe rõ hơn mà là để giúp những người khác điếc tai mới đúng.

Đó là một trong những điểm chính ở bà nội khiến Ben không thích một chút nào. Các điểm khác là:

1. Bà nội lúc nào cũng phun mưa vào đám khăn giấy cũ mà bà để dành trong tay áo rồi lại đem ra lau mặt cho thằng cháu trai của bà.
2. Ti vi của bà đã hỏng từ năm 1992. Và giờ, với lớp bụi phủ dày, nó chẳng khác gì một cái ti vi có lông.
3. Nhà bà nội nhét đầy sách và bà thì lúc nào cũng cố bắt Ben đọc mặc dù cậu cực kỳ ghét đọc sách.
4. Bà nội quanh năm bắt ta mặc một chiếc áo khoác mùa đông nặng trịch, kể cả vào những ngày nóng chảy mỡ, vì nếu không thì sẽ không có lợi.
5. Bà bốc mùi bắp cải n ồng nặc. (Ai mà bị dị ứng bắp cải chắc phải tránh xa bà ít nhất mười sáu ki lô mét.)

6. Một ngày đi chơi lý thú và sôi nổi với bà nội chỉ bao gồm mỗi một việc là cho đám vịt ở ao ăn vụn bánh mì mốc.
7. Bà xì hơi không ngừng nghỉ mà thậm chí không hề nhận ra.
8. Mấy quả xì hơi đấy không chỉ có mùi bắp cải mà là mùi bắp cải thối.
9. Bà nội luôn bắt ta ngủ sớm đến nỗi ngay từ đầu việc thức dậy đã chẳng còn tí ý nghĩa nào.
10. Bà đan cho cháu trai duy nhất của mình những chiếc áo len Giáng sinh trang trí hình chó mèo, đã thế thằng bé còn bị bố mẹ bắt mặc mấy cái áo đó suốt cả kỳ lễ.

“Xúp thế nào hả cháu?” bà ướm hỏi.

Ben đã ngoáy dung dịch xanh ờn ờn trong cái bát sứt này phải đến mười phút rồi, lòng vẫn hy vọng cái thứ nước ấy sẽ bỗng dưng biến mất.

Nhưng nó chẳng biến đi đâu cả.

Và giờ thì nó còn đang nguội dầm nữa.

Những miếng bắp cải lạnh ngắt trôi nổi trong cái thứ nước bắp cải lạnh ngắt.

“Ừm, ngon ạ, cháu cảm ơn bà,” Ben trả lời.

“Tốt.”

Tích tắc tích tắc.

“Tốt,” bà lại nói.

Leng keng. Leng keng.

“Tốt.” Bà nội có vẻ cũng thấy khó nói chuyện với Ben y như Ben thấy khó nói chuyện với bà.

Leng keng lách cách. Rít rít.

“Ở trường cháu thế nào?” bà hỏi.

“Chán ồm,” Ben lẩm bẩm. Người lớn luôn luôn hỏi trẻ con ở trường thế nào. Một chủ đề mà bọn trẻ con cực kỳ ghét nói đến. Ta thậm chí còn không muốn nói chuyện trường học khi đang ngủ gật ngay tại trường học.

“Ồ,” bà nội nói.

Tích tắc leng keng lách cách rít rít tích tắc.

“Thôi, bà phải đi kiểm tra lò nướng đây,” bà nội nói sau khi sự im lặng giữa hai bà cháu chuyển từ dài sang dài hơn nữa. “Bà đang làm món bánh

bắp cải mà cháu yêu thích đấy.”

Bà chậm rãi đứng dậy đi vào bếp. Cứ mỗi bước đi, một bong bóng khí nhỏ lại phì ra từ cặp mông chảy xệ của bà. Tiếng nghe quang quác như vịt kêu. Hoặc là bà không nghe thấy hoặc là bà cực kỳ giỏi môn giả điếc.

Ben nhìn bà đi rồi âm thầm bò ngang căn phòng. Việc này thật sự khó khăn vì những chồng sách la liệt khắp nơi. Bà nội Ben YÊU sách và đường như lúc nào cũng có thể thấy bà đang cúi mũi vào một cuốn sách. Sách bày trên giá, xếp dọc bên khung cửa sổ, chất đống ở góc nhà.

Tiểu thuyết tội phạm là loại sách yêu thích của bà. Sách về gangxtơ, cướp nhà băng, xã hội đen và mấy thứ kiểu đó. Ben không rõ có gì khác giữa gangxtơ và giang hồ, nhưng xem ra gangxtơ nghe ghê gớm hơn.

Mặc dù ghét đọc sách nhưng Ben lại thích xem bìa những cuốn sách của bà nội. Chúng có mấy hình xe đua, súng ống và mấy cô xinh tươi được vẽ rất ngẫu, và Ben cũng thấy thật khó mà tin được bà nội già khù, chán ốm của mình lại thích đọc những cuốn sách trông dữ dội thế này.

Tại sao bà lại bị ám ảnh với đám gangxtơ thế nhỉ? Ben nghĩ thầm. Gangxtơ đâu có ở trong nhà một tầng. Gangxtơ đâu có chơi xếp chữ. Gangxtơ có lẽ cũng không có mùi bắp cải.

Ben đọc rất chậm và ở trường cậu thường bị cô giáo chê dốt vì không thể theo kịp các bạn. Cô hiệu trưởng thậm chí đã cho cậu đúp một năm với hy vọng cậu sẽ theo kịp môn tập đọc. Kết quả là tất cả bạn bè cậu đều học ở lớp khác và cậu thấy ở trường cũng cô đơn y như ở nhà, nơi bố mẹ cậu chỉ quan tâm đến khiêu vũ.

Cuối cùng, sau một khoảnh khắc dựng tóc gáy khi Ben suýt làm đổ một chồng sách tội phạm thực tế, cậu cũng đến được chậu cây ở góc phòng.

Cậu nhanh chóng đỡ nốt chỗ xúp trong bát vào chậu. Cái cây trông như thể đã chết queo từ bao giờ, và nếu nó có chưa chết đi nữa thì cái thứ xúp bắp cải lạnh ngắt của bà nội chắc chắn cũng sẽ làm nó chết thôi.

Bất chợt, Ben nghe thấy tiếng quang quác từ mông bà nội khi bà đi vào phòng ăn, cậu bèn lao vội về bàn. Ben ngửi đó, cố tỏ ra vô tội hết sức, với cái bát hết sạch xúp đặt trước mặt và chiếc thìa trên tay. “Cháu ăn hết xúp rồi ạ, cháu cảm ơn bà. Ngon lắm ạ!”

“Tốt lắm,” bà lão nói khi khệ nệ bưng chiếc khay đựng một nĩa xúp quay lại bàn ăn. “Bà còn rất nhiều cho cháu nữa đây, nhóc!” Vừa mỉm

cười, bà vừa múc thêm một bát nữa cho Ben.

Ben kinh hoàng nuốt nước bọt.

CHƯƠNG 3

TUẦN BÁO THOÁT NƯỚC

“Cháu không thấy *Tuần báo Thoát nước* đâu cả, bác Raj,” Ben nói.

Đó là thứ Sáu của tuần tiếp theo và cậu bé đang sục sạo giá để tạp chí của đại lý báo địa phương. Cậu tìm mãi mà không thấy tờ báo yêu thích của mình. Tờ tạp chí này hướng đến người đọc là thợ sửa ống nước chuyên nghiệp và Ben thực sự bị thu hút bởi những trang báo đầy hình ảnh về ống nước, vòi nước, bể nước, phao, nồi nước nóng, thùng phuy và cống hút. *Tuần báo Thoát nước* là thứ duy nhất cậu thích đọc - chủ yếu là vì nó có cả mớ tranh ảnh và biểu đồ.

Kể từ khi biết cần nắm đồ vật, Ben đã yêu công việc sửa ống nước. Trong khi những đứa trẻ khác đem vẹt vào bồn tắm, Ben lại đòi bố mẹ mấy đoạn ống nước và nối chúng thành một hệ thống dẫn nước phức tạp. Nếu trong nhà có vòi nước hỏng, cậu sẽ sửa ngay. Nếu toa lét tắc, Ben không hề thấy kinh mà còn sướng phát điên!

Mặc dù vậy, bố mẹ Ben không đồng ý với sở thích làm thợ sửa ống nước của cậu. Hai người muốn cậu giàu có và nổi tiếng, và theo những gì bố mẹ biết thì chưa từng có ông thợ sửa ống nước nào giàu và nổi tiếng cả. Khả năng đọc của Ben dở bao nhiêu thì cậu lại càng khéo tay bấy nhiêu, và cậu luôn quên trời quên đất mỗi khi có thợ sửa ống nước đến nhà. Ben sẽ quan sát với ánh mắt ngưỡng mộ, như một bác sĩ thực tập quan sát một ca mổ tuyệt vời trong phòng phẫu thuật.

Nhưng Ben luôn cảm thấy như mình là một nỗi thất vọng đối với bố mẹ. Bố mẹ cực kỳ mong cậu sẽ thực hiện tham vọng mà hai người chưa bao giờ thực hiện được: trở thành một vũ công chuyên nghiệp. Bố mẹ Ben phát hiện ra tình yêu với khiêu vũ khi đã quá muộn để họ có thể tự trở thành những nhà vô địch. Và nói thật lòng thì hai người có vẻ thích ngẩng đầu ra đó mà xem qua ti vi hơn là tham gia khiêu vũ thực sự.

Chính vì lẽ đó, Ben luôn cố giữ kín niềm đam mê sửa ống nước cho riêng mình. Để tránh làm bố mẹ buồn lòng, cậu đã giấu mấy tờ *Tuần báo*

Thoát nước dưới gầm giường. Và cậu đã sắp xếp với bác Raj để mỗi tuần, quấy báo sẽ để dành tờ tạp chí thoát nước cho cậu. Dù vậy, lúc này, cậu vẫn không tìm đâu ra tờ tạp chí đó cả.

Ben đã tìm kiếm tờ tạp chí ở sau đồng báo *Kerrang* và *Nóng bỏng tay* rồi thậm chí là cả ở dưới *Quý cô* (không phải một quý cô thực sự, ý tôi là tờ tạp chí có tên là *Quý cô*), tất cả đều không thấy. Cửa hàng của bác Raj bừa bộn đến kinh người, nhưng người ta vẫn đi hàng cây số để đến mua sắm vì bác luôn đem nụ cười đến cho họ.

Bác Raj đang đứng ở lưng chừng thang gấp để chẳng đồ trang trí Giáng sinh. Mà, tôi nói “đồ trang trí Giáng sinh” thế thôi - thật ra bác đang chẳng biểu ngữ “Chúc mừng sinh nhật”, tuy vậy “sinh nhật” đã bị xóa đi để thay vào đó là chữ “Giáng sinh” viết nguệch ngoạc bằng bút bi.

Bác Raj cẩn thận bước xuống thang để giúp Ben tìm tờ tạp chí.

“Tờ *Tuần báo Thoát nước* của cháu... ừm... Để bác nghĩ xem, cháu đã tìm bên cạnh chỗ kệ bơ cứng chưa?” bác Raj nói.

“Rồi ạ,” Ben trả lời.

“Cũng không thấy ở bên dưới đồng sách tô màu à?”

“Không ạ.”

“Thế cháu kiểm tra phía sau đồng kệ mền chưa?”

“Rồi ạ.”

“Thế thì lạ thật đấy. Rõ ràng bác đã đặt một tờ cho cháu rồi mà Ben. Ừm, rất lạ đấy...” bác Raj đang nói cực kỳ chậm rãi, theo kiểu mà người ta nói khi đang mãi suy nghĩ. “Bác xin lỗi, Ben ạ, bác biết cháu thích tạp chí đó nhưng bác chẳng hiểu nó ở đâu cả. Mà bác có khuyến mãi kem Cornetto đấy.”

“Bây giờ là tháng Mười một mà bác Raj, trời rét run!” Ben nói. “Ai mà muốn ăn kem Cornetto bây giờ ạ?”

“Ai cũng sẽ muốn ăn nếu nghe qua khuyến mãi này của bác! Nghe đây này nhóc: mua hai mươi ba, tặng một!”

“Trời, tại sao cháu lại muốn mua tận hai mươi tư cái kem Cornetto chứ?!” Ben bật cười vừa nói.

“Ờ, chắc, bác chẳng biết, cháu có thể ăn mười hai cái, và cho mười hai cái còn lại vào túi quần để ăn sau.”

“Thế là quá nhiều kem Cornetto đấy bác Raj. Sao bác lại muốn đẩy hết đông kem đó đi thế ạ?”

“Mai là hết hạn sử dụng rồi,” bác Raj nói trong khi khệ nệ đi về phía tủ lạnh, mở nắp kính phía trên và lôi ra một hộp các tông kem Cornetto. Một màn sương lạnh lập tức bao phủ cửa hiệu. “Đấy! Sử dụng trước ngày 15 tháng Mười một.”

Ben nhìn kỹ chiếc hộp. “Nó ghi là Sử dụng trước 15 tháng Mười một năm 1996 mà bác.”

“Chắc,” bác Raj nói. “Càng có lý do để khuyến mãi chứ sao. Được rồi, Ben, chốt hạ này. Mua một hộp kem Cornetto, bác sẽ tặng cháu mười hộp hoàn toàn miễn phí!”

“Thôi, cháu xin kiểu bác Raj ạ,” Ben nói. Cậu ngó vào tủ lạnh để xem có còn thứ gì trốn trong đó không. Cái tủ chưa bao giờ được rửa đông và Ben sẽ chẳng bắt ngờ tí nào nếu có tìm thấy nguyên xi một con voi ma mút lông mịn như len từ kỷ Băng hà ở trong đó.

“Đợi đã bác,” cậu nói khi lôi mấy cây kem bị đóng băng ra. “Ở trong này này! *Tuần báo Thoát nước!*”

“À đúng rồi, giờ thì bác nhớ rồi,” bác Raj nói. “Bác cất trong đó cho cháu đấy, thế cho nó ‘tươi’.”

“Tươi á?” Ben nói.

“Chắc, chàng trai, báo này ra hôm thứ Ba đấy, mà hôm nay đã thứ Sáu rồi còn gì. Thế nên bác mới để vào tủ lạnh cho nó tươi, Ben ạ. Bác không muốn nó bị ôi.”

Ben không nghĩ là có thứ tạp chí nào lại bị ôi được, nhưng cậu vẫn cảm ơn bác. “Bác chu đáo quá bác Raj ạ. Mà cháu sẽ mua thêm một gói kẹo Rolo ạ.”

“Bác có thể bán cho cháu bảy mươi ba gói Rolo với giá của bảy mươi hai gói thôi!” bác tuyên bố kèm nụ cười dụ dỗ.

“Dạ thôi bác Raj ạ.”

“Thế mua một nghìn gói Rolo với giá của chín trăm chín mươi tám gói thì sao nào?”

“Thôi ạ,” Ben nói.

“Cháu điên rồi sao Ben? Khuyến mãi như thế còn gì. Thôi được rồi, mặc cả quá đấy Ben. Mua một triệu không trăm linh bảy gói Rolo với giá của một triệu không trăm linh tư nhé. Thế là ba gói Rolo hoàn toàn miễn phí đấy!”

“Cháu chỉ lấy một gói và tờ tạp chí thôi ạ, cảm ơn bác.”

“Rồi, thưa ngài!”

“Cháu muốn đọc *Tuần báo Thoát nước* lắm rồi. Mà cháu lại phải đến ở một đêm tại nhà bà nội vừa già vừa chán của cháu.”

Từ hôm sang nhà bà đến giờ đã là một tuần rồi, và cái ngày thứ Sáu khiếp đảm lại đến một lần nữa. Bố mẹ Ben sẽ đi xem một “bộ phim sến”, theo như lời mẹ nói. Lãng mạn, hôn hít rồi đủ thứ lâm li bi đát. Kinh khủng khiếp.

“Chắc chắc chắc,” bác Raj lắc đầu khi phát hiện ra vẻ mặt Ben.

Ben lập tức thấy xấu hổ. Cậu chưa từng thấy bác làm thế bao giờ. Cũng như những đứa nhóc khác ở quanh đây, Ben coi bác Raj là “người phe mình” chứ không phải “người phe địch”. Bác lúc nào cũng yêu đời và cười vui, bác Raj khác một trời một vực so với bố mẹ, thầy cô và tất cả người lớn, những người có thể mắng mỏ ta chỉ vì họ lớn tuổi hơn.

“Ben này, không phải cứ già là bà nội cháu sẽ chán ốm đau,” bác Raj nói. “Cứ nhìn bác đây này. Mà lần nào gặp bà nội cháu, bác cũng thấy bà thú vị lắm đấy.”

“Nhưng...”

“Đừng có khắt khe với bà cháu thế, Ben ạ,” bác Raj nói. “Ai rồi cũng già thôi. Kể cả cháu. Và bác chắc chắn là bà nội cháu cũng có một vài bí mật đấy. Người già ai mà chả thế...”

CHƯƠNG 4

BÍ ẨN VÀ KỲ DIỆU

Ben không thực sự chắc chắn những gì bác Raj nói về bà nội là đúng. Đêm đó mọi chuyện vẫn giống như mọi khi. Bà nội làm món xúp bắp cải, theo sau đó là bánh bắp cải và tráng miệng là món bánh mousse bắp cải. Bà thậm chí còn tìm ra món sô cô la sau bữa tối có vị bắp cải ở đâu đó. Sau bữa tối, bà nội và Ben lại ng ồi cùng nhau trên chiếc xô pha mộc meo như mọi khi.

“Đến giờ chơi xếp chữ rồi!” bà nội tuyên bố.

Tuyệt vời, Ben nghĩ thầm. Tôi nay chắc chắn sẽ còn chán hơn tuần trước cả triệu lần!

Ben ghét cay ghét đắng trò xếp chữ. Nếu có thể, Ben sẽ chế tạo hẳn một quả tên lửa và cho phóng tất cả bàn xếp chữ trên trái đất này ra ngoài vũ trụ. Bà nội lôi ra một hộp xếp chữ cũ kĩ, phủ bụi từ ngăn kéo và đặt lên ghế đệm.

Ben thở dài.

Sau có khi phải đến hàng thập kỷ, nhưng có lẽ thật ra chỉ mấy tiếng, Ben vẫn đang nhìn chăm chăm vào các chữ cái của cậu, rồi nhìn một lượt cả bàn. Cậu đã xếp được:

CHÁN

CAOTUỒI

QUÁC (ô nhân đôi điểm)

VÔI

THUMTHUM (từ này phải tra lại trong từ điển)

NẾPNHĂN

DIỨNGBẮPCẢI (ô nhân ba điểm)

TRỐNCHẠY

CUU

TÔI GHÉT CÁI TRÒNGUNGỐC NÀY (Bà nội không cho tính điểm cái này vì nó không phải một từ)

Cậu đang có một chữ “N”, một chữ “A”, một chữ “T”. Bà nội vừa mới xếp được chữ “bạchàMurray” (ô nhân đôi điểm) nên Ben dùng chữ “H” để ghép thành chữ “nhật”.

“Thôi, cũng gần tám giờ rồi đấy, chàng trai,” bà nội vừa nói vừa nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay be bé màu vàng của mình. “Bà nghĩ đến giờ ngủ rồi đấy...”

Ben thẫn thờ rí. Giờ ngủ! Cậu có phải em bé đâu!

“Nhưng ở nhà sau chín giờ cháu mới phải ngủ!” cậu phản đối. “Với cả nếu sáng hôm sau cháu không phải đi học thì là sau mười giờ cơ.”

“Không, cháu phải đi ngủ Ben ạ.” Bà nội vẫn có thể tỏ ra cứng rắn khi bà muốn. “Và đừng quên đánh răng đấy. Tí nữa bà sẽ lên kể chuyện cho cháu nếu cháu thích. Ngày trước cháu thích nghe kể chuyện lắm mà.”

Lát sau, Ben đứng bên bồn rửa mặt trong phòng tắm. Đó là một căn phòng âm thấp, lạnh lẽo và không có cửa sổ. Vài miếng gạch lát còn rời ra khỏi tường. Chỉ có một chiếc khăn lau nhỏ sờn cũ, một bánh xà phòng đã mòn vẹt và trông như một cục nửa xà phòng nửa mồi.

Ben ghét đánh răng. Nên cậu thường chỉ giả vờ đánh răng. Giả vờ đánh răng khá đơn giản. Đừng để bố mẹ biết tôi kể cho các bạn như thế đấy, nhưng nếu các bạn muốn thử thì hãy làm theo các bước sau đây:

1. Bật vòi nước lạnh lên
2. Làm ướt bàn chải
3. Bóp một chút kem đánh răng ra ngón tay rồi cho vào miệng
4. Dùng lưỡi đẩy kem đánh răng quanh miệng
5. Nhổ ra
6. Tắt vòi nước

Thấy chưa? Dễ lắm mà. Cũng dễ y như đánh răng thôi.

Ben nhìn mình trong gương phòng tắm. Đã mười một tuổi nhưng thấp hơn so với chiều cao mong muốn, nên cậu phải hơi nhón chân lên. Ben muốn mình lớn thật nhanh.

Chỉ vài năm nữa thôi, cậu nghĩ, cậu sẽ cao hơn, nhiều lông hơn, nhiều tàn nhang hơn, và những tối thứ Sáu sẽ rất khác so với bây giờ.

Cậu sẽ không phải ở ngôi nhà cũ kỹ và chán ồm của bà nội nữa. Thay vào đó Ben sẽ được làm đủ những trò hay ho mà những đứa trẻ lớn tuổi hơn quanh khu này vẫn làm vào tối thứ Sáu:

Tụ tập với nhóm bạn ở ngoài cửa hàng rượu, chờ ai đó mắng cho một trận.

Hoặc ng ẩ ở bến xe buýt với mấy đứa con gái mặc đồ thể thao, miệng nhai kẹo cao su và không bao giờ lên xe buýt.

Phải, một thế giới bí ẩn và kỳ diệu chờ đợi cậu.

Tuy nhiên, lúc này, mặc dù bên ngoài trời vẫn sáng và cậu vẫn có thể nghe tiếng bọn con trai đang chơi bóng ở công viên gần đó thì vẫn là lúc Ben phải đi ngủ. Trên một chiếc giường bé xíu và cứng ngắc trong một căn phòng con con ẩm thấp ở căn nhà một tầng con con xuống cấp của bà nội cậu. Cái nơi bốc mùi bắp cải ấy.

Không chỉ là một chút.

Mà là rất nhiều.

Ben thở dài rồi chui vào chăn.

Đúng lúc đó, bà nội nhẹ nhàng mở cửa phòng Ben. Cậu lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ. Bà nội ịch tiến về phía giường và Ben có thể cảm thấy bà đứng cạnh cậu suốt một lúc.

“Bà định kể cho cháu nghe một chuyện trước khi đi ngủ,” bà thì thào. Bà nội vẫn thường kể chuyện cho Ben khi cậu còn bé, những câu chuyện về cướp biển, về bọn buôn lậu, về những tội phạm bậc thầy, nhưng giờ thì cậu đã quá lớn để nghe mấy câu chuyện vớ vẩn đó.

“Tiếc là cháu lại ngủ mất rồi,” bà nói. “Thôi, bà chỉ muốn nói là bà yêu cháu thôi. Chúc cháu ngủ ngon, bé Benny của bà.”

Cậu cũng ghét bị gọi là “Benny”.

Và cả “bé” nữa.

Cơn ác mộng tiếp tục khi Ben cảm thấy bà nội đang cúi xuống hôn cậu. Những sợi lông lờm chờm trên cằm bà chọc vào má cậu đầy khó chịu. Rồi cậu nghe thấy âm thanh quắc quắc với nhịp điệu quen thuộc mà ông bà phát ra sau mỗi bước đi. Bà vẫn phát ra những âm thanh này cho tới tận lúc ra đến cửa rồi đóng cửa và khóa luôn cái mùi đó ở lại bên trong.

Hết chịu nổi rồi, Ben nghĩ thầm. Mình phải trốn thôi!

CHƯƠNG 5

MỘT CHÚT ĐAU KHỔ

“Ăăăăăăcccccccc... kkkkkhhhhhhòòòòòò... Ăăăăăăcccccccccccc... kkkkkhhhhhhòòòòòò...”

Không, thưa bạn đọc, không phải bạn mua nhầm bản tiếng Swahili của cuốn sách này đâu. Đó là âm thanh mà Ben đang chờ đợi.

Bà nội ngáy.

Bà đang ngủ.

“Ăăăăăăcccccccc... kkkkkkkhhhhhhòòòòòò... Ăăăăăăcccccccc...”

Ben bò ra khỏi phòng và hướng đến chiếc điện thoại ở hành lang. Nó là một chiếc điện thoại kiểu cũ kêu rừ rừ như một con mèo mỗi khi ta quay số.

“Mẹ...?” cậu thì thầm.

“MẸ KHÔNG NGHE THẤY CON NÓI GÌ CẢ!” mẹ hét lên trả lời. Có tiếng nhạc jazz âm ỉ vang lên ở phía sau. Bố mẹ lại đang ở trường quay để xem biểu diễn trực tiếp *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo!* Mẹ có lẽ đang nhỏ dãi trước cảnh Flavio Havioli đánh hông và làm tan vỡ trái tim hàng ngàn phụ nữ đủ lứa tuổi. “Có chuyện gì vậy? Mọi thứ vẫn ổn chứ? Bà dơi già chưa chết phải không?”

“Không ạ, bà khỏe nhưng con ghét ở đây. Mẹ đến đây đón con được không ạ? Đi mà mẹ,” Ben thì thầm.

“Flavio còn chưa hoàn thành điệu nhảy thứ hai.”

“Xin mẹ đấy,” cậu van nài. “Con muốn về nhà, bà nội chán lắm. Ở với bà chẳng khác nào tra tấn.”

“Nói với bố con này.” Ben nghe thấy một âm thanh ghen ghen khi mẹ chuyển điện thoại cho bố.

“A LÔ?” bố nói như quát.

“Bố nói bé một chút đi ạ!”

“CÁI GÌ?” bố lại quát.

“Suyt. Bố nói bé thôi. Bố sẽ đánh thức bà nội đấy. Bố đến đón con được không ạ? Đi mà. Con ghét ở đây lắm rồi.”

“Không được. Cả đời mới có một lần được xem chương trình này.”

“Bố xem thứ Sáu tuần trước rồi còn gì!”

Ben phản đối.

“Ừ thì cả đời mới có hai lần.”

“Mà bố cũng nói bố sẽ đi xem tiếp vào thứ Sáu tuần sau mà!”

“Này, nếu bố còn nghe thêm một câu nói hỗn nào của con, thì anh bạn trẻ ạ, con có thể ở với bà từ giờ đến Giáng sinh đấy. Chào!”

Bố cậu cúp máy ngay sau câu đó. Ben cẩn thận đặt ống nghe về vị trí cũ và chiếc điện thoại phát ra một tiếng *ting* im lặng nhất từ trước đến nay.

Bất chợt cậu nhận ra tiếng ngáy của bà nội đã ngừng hẳn.

Có phải bà đã nghe thấy những gì cậu vừa nói? Ben quay lại đằng sau tưởng như đã nhìn thấy bóng của bà, nhưng rồi cái bóng ấy lại biến mất.

Quả thật là Ben thấy bà nội chán khủng khiếp nhưng cậu không muốn bà biết điều đó. Nói cho cùng thì bà cũng là một bà quả phụ già cô độc, và ông nội đã mất từ rất lâu trước khi Ben ra đời. Cảm thấy có lỗi, Ben bò trở lại căn phòng ngủ cho khách và đợi, đợi, rồi đợi cho đến sáng.

Vào bữa sáng, bà nội có vẻ khang khác.

Ít nói hơn. Có lẽ là già hơn. Hơi đau khổ.

Đôi mắt bà đỏ ngầu như thể bà đã khóc.

Bà đã nghe thấy chưa? Ben nghĩ. Mình thực sự hy vọng bà không nghe thấy gì.

Bà đứng cạnh lò nướng trong khi Ben ngồi bên chiếc bàn bếp bé xíu. Bà nội đang giả vờ nhìn tờ lịch được ghim trên lò nướng. Ben biết là bà đang giả vờ vì trên tờ lịch đấy chả có gì đáng xem.

Đó là một tuần tiêu biểu trong cuộc sống sôi nổi của bà nội:

Thứ Hai: Nấu xúp bắp cải. Chơi xếp chữ một mình. Đọc một cuốn sách.

Thứ Ba: Làm bánh bắp cải. Đọc một cuốn sách khác. Xì hơi.

Thứ Tư: Làm món “sô cô la bất ngờ”. Bất ngờ ở chỗ món này không hề làm từ sô cô la. Nó được làm từ bắp cải 100%.

Thứ Năm: Ngâm kẹo bạc hà Murray cả ngày. (Bà có thể ngâm một viên kẹo bạc hà hết cả đời chứ chẳng chơi.)

Thứ Sáu: Vẫn ngâm viên kẹo bạc hà Murray hôm qua. Cháu trai tuyệt vời đến thăm.

Thứ Bảy: Cháu trai tuyệt vời về Lại ng ồi thư giãn. Một mới!

Chủ nhật: Ăn bắp cải nướng kèm bắp cải om và bắp cải luộc. Xì hơi cả ngày.

Cuối cùng bà nội quay đi không nhìn tờ lịch nữa. “Lát nữa bố mẹ cháu sẽ đến,” bà nói sau một h ỉ im lặng.

“Vâng,” Ben vừa nói vừa nhìn vào đ ồng hồ đeo tay của mình. “Chỉ vài phút nữa thôi ạ.”

Một phút lúc này dài như một giờ. Thậm chí là một ngày. Một tháng!

Một phút có thể là một khoảng thời gian dài. Không tin ư? Vậy hãy ng ồi một mình trong phòng và không làm gì ngoại trừ việc đếm đủ sáu mươi giây.

Các bạn đã đếm xong chưa? Tôi không tin các bạn đâu. Tôi cũng không đùa. Tôi muốn các bạn thực sự làm thế một l ần.

Tôi sẽ không kể tiếp câu chuyện này nếu các bạn không làm thế.

Tôi chẳng ngại đợi đâu.

Tôi rảnh lắm.

R ồi, giờ các bạn đã làm chưa? Tốt. Giờ quay lại câu chuyện của chúng ta...

Ngay sau mười một giờ, chiếc ô tô nhỏ màu nâu dừng ngay trước nhà bà nội. Mẹ vẫn nổ máy xe không khác gì một tài xế chuẩn bị đào tẩu khỏi vụ cướp ngân hàng. Mẹ ngả người mở cửa lái phụ để Ben nhanh chóng chui vào xe và họ có thể nhanh nhanh chóng chóng chạy mất hút.

Bà nội đứng ở cửa ra vào khi Ben lê bước về phía chiếc xe. “Con có muốn vào uống chén trà không Linda?” bà nói to.

“Không mẹ ạ,” mẹ Ben nói. “Nhanh lên Ben, vào xe ngay đi!” Mẹ rồ ga. “Mẹ không muốn nói chuyện với bà đâu.”

“Suyt!” Ben nói. “Bà sẽ nghe thấy mẹ đấy!”

“Mẹ tưởng con không thích bà nội cơ mà?” mẹ nói.

“Con đâu có nói thế, mẹ. Con nói con thấy bà rất chán. Nhưng con không muốn bà biết, được chưa ạ?”

Mẹ cười lớn khi cả hai lao ra khỏi ngõ Grey. “Mẹ sẽ không lo lắng gì đâu Ben, bà nội con không để ý đâu. Có lẽ đến quá nửa thời gian bà chẳng hiểu con nói gì ấy.”

Ben cau mày. Cậu không chắc về điều đó. Cậu không hề chắc tí nào. Cậu nhớ đến khuôn mặt bà nội bên bàn ăn vào bữa sáng. Bất chợt, cậu có một cảm giác hết sức khó chịu rằng bà hiểu chuyện hơn rất nhiều so với cậu tưởng...

CHƯƠNG 6

MIẾNG TRỨNG VỪA ƯỚT VỪA LẠNH

Tối thứ Sáu này có lẽ cũng sẽ lại chán không thể chịu nổi như lần trước, nếu Ben không nhớ mà mang theo tờ tạp chí của mình. Một lần nữa, bố mẹ lại vớt vớt con duy nhất của mình ở nhà bà nội.

Ngay khi đến nhà bà, Ben chạy vội qua mặt bà để vào thẳng căn phòng ngủ bé lạnh lẽo ẩm thấp của mình, đóng cửa và đọc từ đầu đến cuối *Tuần báo Thoát nước* số mới nhất. Có một mẫu hướng dẫn tuyệt cú mèo, với rất nhiều ảnh màu, hướng dẫn cách lắp đặt một hệ thống kết hợp đun sưởi thể hệ mới. Ben gấp mép trang đó. Giờ thì cậu đã biết mình muốn gì vào Giáng sinh.

Khi đã đọc xong tờ tạp chí, Ben thở dài đi ra phòng khách. Cậu biết mình không thể cứ ở trong phòng ngủ cả tối.

Bà nội ngược lên và mỉm cười khi thấy cậu.

“Đến giờ chơi xếp chữ rồi!” bà mừng rỡ nói, giờ bảng xếp chữ lên.

Sáng hôm sau không khí thật tĩnh mịch.

“Thêm một quả trứng luộc nhé?” bà nội nói khi hai bà cháu ngồi trong căn bếp bé xíu xập xệ.

Ben không thích trứng luộc và cũng chưa ăn xong quả thứ nhất. Bà nội có thể làm hỏng ngay cả món ăn đơn giản này. Trứng thì luôn chưa chín và bánh mì nướng giòn thì luôn bị cháy sém. Khi bà nội không để ý, Ben sẽ dùng thìa hất cái thứ trứng dính dớp ấy ra ngoài cửa sổ và giấu bánh mì ra sau lò sưởi. Giờ chắc ở đó cũng phải có nguyên một trung đội bánh mì nướng giòn rồi.

“Dạ thôi bà ạ. Cháu no lắm rồi,” Ben đáp. “Trứng luộc ngon lắm, cháu cảm ơn bà,” cậu nói thêm.

“Ừm...” bà lẩm bẩm, có vẻ không bị thuyết phục cho lắm. “Trời hơi lạnh. Bà sẽ mặc thêm áo len,” bà nói, mặc dù bà đã mặc tới hai chiếc rồi.

Bà ì ạch rời khỏi phòng và lại phát ra tiếng quang quác khi đi lại.

Ben hất nốt chỗ trứng còn lại ra ngoài cửa sổ, rồi cố tìm thứ gì khác để ăn. Cậu biết bà nội có một kho bánh quy sô cô la bí mật mà bà thường cất ở tầng tủ bếp trên cùng. Bà nội sẽ cho Ben một cái vào sinh nhật của cậu. Ben thỉnh thoảng sẽ nhón một cái khi mấy món ăn từ bếp cải của bà khiến cậu đói như một con sói.

Vậy nên Ben nhanh chóng đẩy ghế về phía tủ bếp và đứng lên để với bánh quy. Cậu nhấc chiếc hộp thiếc đựng bánh lên. Đó là một chiếc hộp Mừng Lễ Bạc có chia ngăn sản xuất năm 1977 có chân dung thời trẻ của Nữ hoàng Elizabeth II đã mờ và xước trên nắp. Cái hộp này có vẻ rất nặng. Nặng hơn nhiều so với bình thường.

Lạ thật.

Ben lắc nhẹ chiếc hộp. Chẳng có vẻ gì cũng như chẳng có âm thanh nào cho thấy có bánh quy ở trong. Giống như có sỏi đá ở trong đó thì đúng hơn.

Lạ quá.

Ben mở nắp hộp.

Cậu nhìn chăm chăm.

Và rồi cậu lại nhìn chăm chăm tiếp.

Cậu không thể tin nổi những thứ ở trong hộp.

Kim cương! Nhẫn, vòng tay, dây chuyền, hoa tai, tất cả đều gắn những viên kim cương to, lấp lánh. Kim cương, kim cương và nhiều kim cương hơn nữa!

Ben không phải chuyên gia, nhưng cậu nghĩ chỗ nữ trang này chắc phải đáng giá hàng nghìn bảng, có khi cả triệu bảng cũng nên.

Bất chợt, cậu nghe thấy bà nội đang quang quác tiến vào phòng. Lóng ngóng đầy tuyệt vọng, cậu đẩy nắp hộp và để lại nó lên giá. Cậu nhảy xuống, giật mạnh chiếc ghế về và ngẩng vào bàn.

Liếc nhìn cửa sổ, cậu nhận ra miếng trứng luộc mình hất đi chưa bay hẳn ra vườn mà vẫn đang dính trên cửa kính. Vết đó mà khô lại thì chắc bà nội sẽ phải dùng đèn khò mới tẩy được nó đi mất. Thế nên Ben vội lao ra cửa sổ và mút sạch miếng trứng vừa ướt vừa lạnh trên mặt kính, rồi quay

lại chỗ của mình. Nuốt cái thứ đó quả là không dễ chịu gì vậy nên trong lúc hoảng loạn, Ben đành ngậm nó trong miệng.

Bà nội, lúc này đã mặc chiếc áo len thứ ba, lê bước trở lại bếp.

Vẫn quang quác.

“Cháu nên mặc áo khoác vào đi chàng trai. Bố mẹ cháu sẽ đến đây ngay bây giờ đấy,” bà mỉm cười nói.

Ben miễn cưỡng nuốt miếng trứng vừa lạnh vừa ướt. Nó trôi tuột xuống cổ họng. Kinh tởm, kinh tởm, kinh tởm nhân đôi. “Vâng ạ,” cậu nói, chỉ sợ sẽ nôn mửa cái đồng trứng này ngược trở lại cửa sổ.

Bây hầy nhóp nhóp.

CHƯƠNG 7

MẤY TÚI PHÂN BÓN

“Con lại đến nhà bà nội tối nay được không ạ?” Ben hỏi từ hàng ghế sau chiếc xe nhỏ màu nâu của bố mẹ. Đồng kim cương trong hộp bánh quy quả là gây bối rối; cậu muốn đi điều tra vụ này kinh khủng. Thậm chí có thể phải tìm kiếm mọi góc ngách, xó xỉnh trong nhà bà. Tất cả đều bí ẩn vô cùng. Bác Raj từng nói bà nội cậu có thể có một vài bí mật. Và có vẻ bác bán báo đã đúng! Cho dù bí mật của bà nội có là gì đi nữa thì lời giải thích cho chỗ kim cương kia hẳn cũng sẽ rất đáng kinh ngạc. Biết đâu bà từng là một siêu tử phú? Hay đã làm việc ở mỏ kim cương? Hay được một công chúa để lại cho? Ben nóng lòng tìm ra câu trả lời.

“Cái gì?” bố hỏi, vẻ kinh ngạc lộ rõ.

“Nhưng con đã nói là bà chán lắm mà,” mẹ nói với vẻ kinh ngạc ngang ngửa bố, thậm chí còn hơi cáu gắt. “Con nói người già ai cũng thế còn gì.”

“Con nói đùa ấy mà,” Ben nói.

Bố chăm chú nhìn đưa con trai qua gương chiếu hậu. Bố vẫn luôn thấy hiểu được đưa con trai ám-ảnh-nghề-sửa-ống-nước của mình đã là một việc đủ khó rồi. Lúc này thái độ Ben chẳng có lý một chút nào. “Ừm, thôi... nếu con chắc chắn, Ben ạ...”

“Con chắc mà bố.”

“Bố sẽ gọi cho bà khi chúng ta về đến nhà. Chỉ để xem xem bà có ra ngoài không thôi.”

“Ra ngoài á?!” mẹ nói giọng chế giễu. “Bà cụ đã chẳng ra ngoài từ hai mươi năm nay rồi!” mẹ khúc khích cười nói thêm.

Ben không hiểu sao đi đâu đó lại buồn cười.

“Lần đó chính anh đã đưa mẹ ra trung tâm cây cảnh,” bố phản đối.

“Đó chỉ là vì anh cần người mang giúp mấy túi phân bón thôi,” mẹ nói.

“Dù gì thì mẹ vẫn có một buổi đi chơi tuyệt vời ông mặt trời,” bố nói, có vẻ phật lòng.

Lúc sau, Ben ngồi một mình trên giường. Đầu óc cậu quay cuồng suy nghĩ.

Bà nội lấy đâu ra chỗ kim cương ấy nhỉ?

Chỗ đó đáng giá bao nhiêu tiền?

Nếu giàu như vậy thì tại sao bà lại phải sống trong cái căn nhà bé tí xập xệ ấy nhỉ?

Ben cứ nghĩ, nghĩ mãi nhưng vẫn không thể tìm ra câu trả lời nào.

Rồi bố bước vào phòng.

“Bà nội bận rồi. Bà nói bà muốn gặp con lắm nhưng tối nay bà phải ra ngoài,” bố nói.

“Cái gì ạ?!” Ben lắp bắp. Bà nội có mấy khi ra ngoài đâu - Ben đã xem tờ lịch của bà. Bí ẩn giờ còn trở nên bí ẩn hơn nữa...

CHƯƠNG 8

BỘ TÓC GIẢ BE BÉ ĐỤNG TRONG LỘ THỦY TINH

Ben nấp sau bụi cây bên ngoài nhà bà nội. Trong khi bố và mẹ đang ngồi trong phòng khách tầng một xem *Bước nhảy hoàn vũ* trên tivi, Ben đã bám theo đường ống nước treo xuống rồi đạp xe tám ki lô mét đến nhà bà nội.

Riêng chi tiết này đã cho thấy Ben tò mò về bà nội đến thế nào. Cậu không hề thích đạp xe. Bố mẹ vẫn luôn khuyến khích cậu tập thể dục nhiều hơn. Cả hai vẫn nói với cậu rằng thể hình cân đối là cực kỳ quan trọng nếu ta muốn trở thành một vũ công chuyên nghiệp. Nhưng vì đi đâu đó chẳng đem lại chút khác biệt nào khi ta phải nằm dưới bồn rửa bát, bắt chặt một đoạn ống nước mới bằng đồng, nên Ben không bao giờ tự giác tập luyện.

Cho tới lúc này.

Nếu bà nội thực sự chuẩn bị ra ngoài lần đầu tiên trong hai mươi năm qua thì Ben phải biết bà đi đâu. Đó có thể chính là câu trả lời cho câu hỏi về đồng kim cương trong hộp bánh quy của bà.

Vì thế nên giờ cậu đang hí hục đạp chiếc xe cũ kỹ nặng nề của mình dọc theo bờ mương, đến thẳng ngõ Grey. Đi đâu tốt đẹp duy nhất cho đến lúc này là, vì đang giữa tháng Mười một, người Ben chỉ hơi âm ẩm thay vì mồ hôi mồm ê nhễ nhại.

Cậu đạp nhanh hơn vì biết mình không có nhiều thời gian. *Bước nhảy hoàn vũ* dường như kéo dài hàng giờ đồng hồ, thậm chí cả ngày trời, nhưng Ben đã phải mất đến nửa giờ đạp xe mới đến được nhà bà nội, và ngay khi chương trình kết thúc mẹ sẽ gọi cậu xuống nhà ăn nhẹ. Bố mẹ Ben thích tất cả các chương trình khiêu vũ trên tivi - *Bước nhảy sân băng*, *Thử thách một tí cùng bước nhảy* - nhưng cả hai hoàn toàn bị ám ảnh bởi *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo*. Bố mẹ ghi lại từng chương trình một, và có nguyên một bộ sưu tập không gì sánh được những kỷ vật *Hoàn vũ* để trong nhà mình, bao gồm:

- Một chiếc quần lọt khe màu vỏ chanh từng được Flavio Flavioli mặc, đóng khung cùng bức ảnh chụp anh ta mặc nó.
- Một cái đánh dấu sách giả da xịn của *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo*.
- Một lọ phấn chân cho vận động viên có chữ ký từ bạn nhảy chuyên nghiệp của Flavio, người đẹp Áo, Eva Bunz.
- Tất chân chính thức trong chương trình *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo* của Eva và Flavio.
- Một CD những bài hát suýt nữa thì được dùng trong chương trình.
- Một bộ tóc giả be bé đựng trong lọ đã từng được người dẫn chương trình, ông Dirk Doddery, đeo.
- Một mô hình Flavio Flavioli bằng bìa to ngang người thật lem vết son môi của mẹ quanh miệng.
- Một ít ráy tai đựng trong lọ của một người chơi nổi tiếng - chính trị gia, nghị sĩ Phu nhân Rachel Định Kiến.
- Một đôi tất da chân có mùi của Eva Bunz.
- Một bức vẽ nguệch ngoạc hình bàn tọa trên khăn mùi xoa, tác phẩm của giám khảo xấu tính, Craig Malteser-Woodward.
- Một bộ chén đựng trứng chần chính thức của *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo*.
- Một tuýp kem bôi chấn thương đã dùng mất một nửa của Flavio Flavioli.
- Một hình nộm Craig Malteser-Woodward cử động được.
- Một mẫu vỏ bánh pizza Hawaii mà Flavio bỏ lại (đi kèm tờ chứng thực có chữ ký của Eva Bunz).

Hôm nay là thứ Bảy nên sau khi chương trình kết thúc, cả nhà sẽ ăn món xúc xích đậu phô mai. Cả bố và mẹ đều không biết nấu ăn, nhưng trong số tất cả những món ăn liền mà mẹ Ben thường lôi ra từ tủ lạnh, dùng đĩa châm và cho vào lò vi sóng ba phút, thì xúc xích đậu phô mai chính là món yêu thích của cậu. Ben đang đói và không muốn bỏ lỡ món đó - đi đâu đó có nghĩa là sau khi xong việc ở nhà bà nội, cậu sẽ phải quay về thật nhanh. Nếu hôm nay mà là tối thứ Hai chẳng hạn, và cả nhà ăn món mì lasagne gà nướng kiểu Ấn, hoặc thứ Tư với món pizza Doner Kebab, hoặc

Chủ nhật với món mì xào bánh pudding kiểu Yorkshire thì Ben đã chẳng phải suy nghĩ nhiều thế này.

Đêm đang xuống. Vì giờ đã là cuối tháng Mười một nên trời trở lạnh và tối rất nhanh. Trong bụi cây, Ben vừa theo dõi bà nội vừa run cấn cập. *Bà đi đâu được nhỉ?* Ben nghĩ. *Bà có bao giờ đi đâu đâu.*

Cậu nhìn thấy một bóng người di chuyển trong nhà bà. Rồi gương mặt bà xuất hiện bên cửa sổ, và Ben vội né ra khỏi tầm nhìn. Bụi cây có tiếng sột soạt. *Suyt!* Ben nghĩ thầm. Bà nội đã nhìn thấy cậu chưa nhỉ?

Một lát sau, cửa trước từ từ mở và một người mặc toàn đồ đen bước ra. Áo len đen, quần tất đen, găng tay đen, tất đen và có thể là cả áo lót đen, quần lót đen nữa. Một chiếc mũ len trùm đầu màu đen che đi gương mặt, nhưng nhìn cái dáng cồng cồng, Ben biết chắc đó là bà nội. Bà trông giống hình ảnh ai đó trên bìa mấy cuốn sách mà bà thích đọc. Bà đang ngồi chống chân trên chiếc xe máy dành cho người già và nõ máy.

Bà đang làm cái gì thế nhỉ?

Và quan trọng hơn là tại sao bà lại ăn mặc như ninja thế này?

Ben dựa xe đạp vào bụi cây và chuẩn bị sẵn sàng để theo đuôi bà nội.

Đây là đi đâu mà Ben cố mơ thêm cả triệu năm nữa cũng chẳng thấy.

Giống như một con nhện lẩn quanh phòng tắm, cố không để ai nhìn thấy mình, bà nội lái xe máy sát tường. Ben đi bộ theo sau nhẹ nhàng hết mức. Bám theo cũng chẳng khó khăn gì vì tốc độ tối đa của chiếc xe máy dành cho người già này chỉ là sáu cây rưỡi một giờ. Xe đang kêu o o trên đường, bà nội bỗng nhiên quay lại nhìn như thể bà đã nghe thấy gì đó, và Ben lao vội ra phía sau một gốc cây.

Cậu nín thở chờ đợi.

Chẳng có gì.

Một lát sau, cậu ló đầu ra khỏi thân cây và nhìn thấy bà nội đã đi đến cuối đường. Cậu lại tiếp tục đuôi theo.

Chẳng mấy chốc cả hai đã đến gần con đường lớn của thị trấn. Phố xá vắng tanh. Giờ là chiều muộn nên mọi cửa hàng đều đã đóng cửa, còn mấy quán rượu và nhà hàng thì chưa mở cửa cho ca tối. Khi gần đến nơi, bà nội né mình khỏi ánh đèn đường rồi quẹo vào chỗ mấy ô cửa.

Ben thở hồn hển khi thấy chỗ bà vừa đỗ xe.

Cửa hiệu trang sức.

Dây chuyền, nhẫn và đồng hồ lấp lánh bên khung cửa kính. Ben không thể tin vào mắt mình khi bà nội lấy ra một hộp xúp báp cải từ giỏ xe máy. Bà liếc nhìn xung quanh vẻ rất nguy hiểm rồi kéo tay lại trong tư thế sẵn sàng dùng hộp xúp đập vỡ cửa kính của cửa hiệu trang sức.

“Khôông!” Ben hét lên.

Bà nội đánh rơi hộp xúp xuống đất và xúp báp cải bắt đầu rỉ ra trên vỉa hè.

“Ben à?” bà nội rít lên. “Cháu đang làm gì ở đây thế?”

CHƯƠNG 9

MÈO ĐEN

Ben nhìn chằm chằm bà nội, lúc này đang đứng trước cửa hiệu trang sức và vận toàn đồ đen.

“Ben?” bà ướm hỏi. “Cháu làm gì mà đi theo bà thế này?”

“Cháu... cháu...” Ben quá choáng váng nên nói mãi không thành câu.

“Thôi,” bà nói. “Cháu có làm gì ở đây thì cũng sẽ khiến cảnh sát xuất hiện và truy đuổi chúng ta ngay thôi. Tốt nhất là chúng ta nên rời khỏi đây. Nhanh lên, lên xe đi.”

“Nhưng cháu không thể...”

“Ben! Chúng ta chỉ có khoảng ba mươi giây trước khi camera an ninh quay về hướng này.” Bà chỉ về phía chiếc camera được gắn trên tường khu căn hộ bên cạnh dãy cửa hàng.

Ben nhảy lên ghế sau chiếc xe máy của bà. “Bà biết khi nào camera an ninh quay ra hướng này ạ?” cậu hỏi.

“Ôi,” bà nội nói, “Cháu sẽ bất ngờ trước những gì bà biết đấy.”

Ben dán mắt vào lưng bà khi cả hai di chuyển trên phố. Cậu vừa thấy bà chuẩn bị cướp một cửa hiệu trang sức, làm sao mà cậu có thể bất ngờ hơn được nữa? Rõ ràng là còn rất nhiều đi đầu về bà nội mà cậu chưa biết.

“Bám chắc nhé,” bà nội nói. “Bà sẽ tăng tốc hết cỡ đây.”

Bà mím răng mím lợi vận tay ga của chiếc xe máy nhưng Ben hầu như chẳng thấy chút gì thay đổi. Hai bà cháu vẫn ro ro chạy trong bóng đêm với vận tốc chắc được khoảng năm ki lô mét một giờ với khối lượng mới bị thêm vào.

“ ‘Mèo Đen’ sao?” Ben nhắc lại. Hai bà cháu cuối cùng cũng về đến phòng khách nhà bà. Bà vừa pha một ấm trà và lôi ra một ít bánh quy sô cô la.

“Ừ, người ta gọi bà như thế,” bà nội trả lời. “Bà là kẻ trộm đá quý bị truy nã trên toàn thế giới đấy.”

Đầu Ben như đang nổ tung với hàng triệu câu hỏi. *Tại sao? Ở đâu? Ai? Cái gì? Khi nào?* Chẳng còn biết nên hỏi câu nào trước nữa.

“Không ai biết ngoài cháu đâu đấy, Ben ạ,” bà nội tiếp lời. “Kể cả ông nội cháu đến lúc chết cũng không biết đi đâu đó đâu. Cháu giữ bí mật được không? Cháu phải thề là sẽ không hé môi nói ra với bất kỳ ai.”

“Nhưng...”

Gương mặt bà thoáng chốc trông thật đáng sợ. Đôi mắt bà nheo lại và tối sầm như một con rắn chuẩn bị cắn mồi.

“Cháu phải thề,” bà nội nói với sự quyết liệt mà Ben chưa từng chứng kiến bao giờ. “Tội phạm bọn ta cực kỳ coi trọng những lời thề. *Cực kỳ* coi trọng đấy.”

Ben nuốt nước bọt và có phần sợ hãi. “Cháu thề sẽ không nói với bất kỳ ai.”

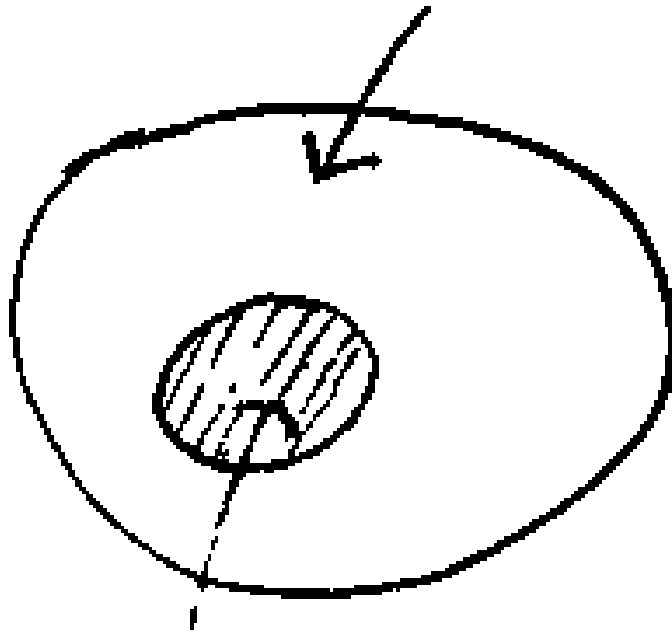
“Kể cả với bố mẹ!” bà nội gằn giọng, gằn đến suýt rơi cả răng giả.

“Cháu đã nói rồi, cháu thề sẽ không nói với bất kỳ ai,” Ben cũng gằn giọng đáp lại.

Gần đây Ben đã được học về biểu đồ Venn ở trường. Vì cậu đã thề không nói với bất kỳ ai, và cứ coi “bất kỳ ai” là tập hợp A thì bố và mẹ rõ ràng sẽ thuộc tập hợp A hay nói cách khác là tập con của tập hợp A, nên bà nội thực sự không cần phải bắt Ben phải thề đến câu thứ hai.

Giờ hãy cùng xem biểu đồ Venn rất có ích sau đây:

Tập hợp A, bất kỳ ai.

Tập hợp B, bố và mẹ.

Nhưng Ben không nghĩ lúc này bà nội sẽ thích biểu đồ Venn. Vì bà vẫn đang nhìn chăm chăm vào cậu với đôi mắt đáng sợ ấy, cậu đành thở dài và nói, “Thôi được, cháu thôi sẽ không nói với bố mẹ.”

“Ngoan lắm,” bà nội nói khi máy trợ thính của bà bắt đầu rít lên.

“Ừm, với một điều kiện ạ,” Ben liêu nói.

“Điều gì?” bà nội nói, có vẻ hơi giật mình vì sự bạo gan của cậu.

“Bà phải nói cho cháu nghe mọi chuyện...”

CHƯƠNG 10

MỌI CHUYỆN

“Tần tuổi cháu thì bà bắt đầu ăn trộm chiếc nhẫn kim cương đầu tiên,” bà nội nói.

Ben thật sự kinh ngạc trước những lời đó; một phần là vì nghĩ đến chuyện bà nội đã từng có lúc bằng tuổi cậu, một điều có vẻ không thể nào xảy ra, và một phần là vì rõ ràng mấy cô nhóc mười một tuổi thường không ăn trộm kim cương. Bút kim tuyến, cặp tóc, ngựa đồ chơi còn có thể chứ kim cương thì chắc chắn là không.

“Bà biết cháu vẫn thường nhìn bà với mấy trò xếp chữ, đan lát và niền yêu thích bấp cải rồi nghĩ rằng bà chỉ là một bà già chán ngắt...”

“Không...” Ben nói, giọng không hoàn toàn thuyết phục.

“Nhưng nhóc à, cháu quên mất là bà cũng từng có tuổi trẻ.”

“Thế cái nhẫn đầu tiên bà ăn trộm là nhẫn gì ạ?” Ben háo hức nói. “Có phải nó đánh một viên kim cương to đùng không ạ?”

Bà cười khùng khục. “Không to lắm! Không to đâu, nó chỉ là chiếc nhẫn đầu tiên bà ăn trộm thôi. Bà vẫn còn giữ nó đấy. Cháu vào bếp đi Ben, rồi lấy cho bà hộp bánh quy Mừng Lễ Bạc ở trên giá nhé.”

Ben nhún vai như thể cậu chẳng biết gì về chiếc hộp thiếc Mừng Lễ Bạc đựng bánh quy và những điều ngoài sức tưởng tượng mà nó đang chứa đựng.

“Ở chỗ nào vậy bà?” Ben hỏi khi đã ra khỏi phòng khách.

“Ở trên nóc chạn ấy cháu!” bà nội nói với sang. “Nhanh lên. Bố mẹ cháu chả mấy rồi sẽ thắc mắc cháu đang ở đâu đấy,” Ben nhớ ra là mình đã muốn về nhà càng sớm càng tốt để ăn món xúc xích đậu phô mai. Đột nhiên điều đó có vẻ chẳng còn chút ý nghĩa gì. Cậu thậm chí còn chẳng thấy đói nữa.

Ben quay lại phòng khách với chiếc hộp trong tay. Nó còn nặng hơn cậu nhớ. Cậu đưa nó cho bà nội.

“Ngoan lắm,” bà vừa nói vừa cho tay vào kiểm tra chiếc hộp rồi lấy ra một thứ be bé lấp lánh tuyệt đẹp.

“À, đây rồi, chính là nó!”

Với Ben thì nhẫn kim cương nào cũng đẹp như nhau. Nhưng bà nội thì có vẻ biết rõ từng cái một như những người bạn lâu năm. “Bé con xinh đẹp,” bà vừa nói vừa đưa chiếc nhẫn lại gần để nhìn kỹ hơn. “Đây là chiếc nhẫn đầu tiên mà bà trộm được. Lúc đó bà còn bé lắm.”

Ben không thể hình dung được bà nội lúc bé trông thế nào. Cậu chỉ biết bà khi bà đã già. Thậm chí cậu còn tưởng tượng rằng bà sinh ra đã là một bà già rồi. Nhiều năm về trước ở bệnh viện khi cụ nội sinh ra bà rồi hỏi bà đỡ xem đứa bé là trai hay gái, có lẽ bà đỡ đã trả lời, “Nó là một bà già!”

“Bà lớn lên tại một ngôi làng nhỏ, nhà cụ nội rất nghèo,” bà nội tiếp tục kể. “Và ở trên đỉnh đồi kia là một tòa lâu đài nguy nga của vợ chồng Huân tước. Vợ chồng Huân tước Davenport. Hồi đó là ngay sau chiến tranh và chúng ta thường sống trong cảnh thiếu lương thực. Bà đói lắm, nên một đêm, đúng nửa đêm, khi mọi người đã ngủ thì bà rón rén ra khỏi căn nhà nhỏ của cụ nội. Trong màn đêm bao trùm, bà đã đi qua rừng và leo lên đồi hướng về phía lâu đài Davenport.”

“Bà không sợ à?” Ben hỏi.

“Có chứ, tất nhiên là bà sợ rồi. Một thân một mình giữa khu rừng tối tăm vào ban đêm, kinh khủng lắm Ben ạ. Lâu đài còn có cả chó giữ cửa. Những con chó mực khổng lồ thế nên bà đã trèo lên một ống thoát nước nhẹ nhàng hết mức có thể và tìm ra một ô cửa sổ không khóa. Hồi mười một tuổi bà bé lắm, rất nhỏ con so với độ tuổi. Nhờ thế bà đã luồn người qua được khe hở bé xíu trên cửa sổ và chui vào phía sau một tấm màn nhung. Khi vén màn lên, bà nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ của vợ chồng Huân tước.”

“Ôi không!” Ben nói.

“Ồ đúng thế đấy,” bà tiếp tục nói. “Bà nghĩ có lẽ mình chỉ lấy một chút đồ ăn, nhưng bà nhìn thấy bé con xinh đẹp này ở bên cạnh giường.” Bà chỉ vào chiếc nhẫn.

“Và bà cứ thế là lấy thôi à?”

“Trộm đá quý đẳng cấp quốc tế không đơn giản thế đâu, chàng trai,” bà nội nói. “Vợ chồng Huân tước đang ngáy rất to nhưng nếu làm họ thức

giấc thì bà chết chắc. Huân tước luôn ngủ với một khẩu súng sẵn cạnh giường.”

“Một khẩu súng sẵn ạ?” Ben hỏi.

“Đúng, ông ta là quý tộc, mà quý tộc thì thích sẵn gà lôi, nên ông ta có nhiều súng lắm.”

Ben vã mồ hôi vì lo lắng. “Nhưng ông ta không tỉnh dậy và bắn bà đúng không ạ?”

“Cứ bình tĩnh, chàng trai. Cái gì cũng có lúc của nó. Bà bò sang phía giường của phu nhân Davenport và nhón lấy chiếc nhẫn. Bà không tin nổi nó lại đẹp đến thế. Bà chưa từng được nhìn gần một chiếc nhẫn nào. Cụ nội chắc chẳng bao giờ mơ sẽ có một chiếc nhẫn thế này. ‘Mẹ không cần đồ trang sức,’ cụ sẽ nói với mấy đứa con như vậy đấy. ‘Các con là kim cương bé nhỏ của mẹ rồi.’ Bà mất một lúc thần thờ ngắm chiếc nhẫn kim cương đang nằm trong bàn tay. Đó là thứ đẹp đẽ nhất mà bà từng nhìn thấy trong đời. Rồi, đột nhiên, có một tiếng động khủng khiếp.”

Ben nhú mày. “Tiếng gì ạ?”

“Huân tước Davenport là một lão béo ú tham ăn. Chắc hẳn ông ta đã ăn quá no vì lúc đó ông ta đã ợ một cú sấm rền!”

Ben phá ra cười và bà nội cũng phá ra cười. Cậu biết ợ hơi đáng nhẽ không buồn cười đến thế nhưng vẫn không thể nào nín cười được.

“Rền lắm!” bà nội nói và vẫn tiếp tục cười khúc khích.

“OOOOOOOOOOO!!!!” bà bắt chước lại.

Giờ thì Ben cười đến không đứng vững nổi nữa rồi.

“Rền lắm,” bà nội tiếp tục, “rền đến nỗi bà bị giật mình và đánh rơi luôn cả chiếc nhẫn xuống nền sàn gỗ bóng loáng. Nó gây nên một tiếng động rất lớn khi va vào gỗ, và cả Huân tước lẫn phu nhân Davenport đều tỉnh giấc.”

“Ồi không!”

“Ồ đúng thế đấy! Rồi bà chộp lấy chiếc nhẫn và chạy ngược về phía cửa sổ mở. Bà không dám quay lại nhìn khi nghe thấy Huân tước Davenport đang lên cò khẩu súng sẵn. Bà nhảy xuống thảm cỏ bên dưới, và ngay lúc đó tất cả đèn của lâu đài đều được thắp sáng và đám chó canh cửa

thì sửa dữ dội còn bà thì bỏ chạy trốn chết. Rồi bà nghe thấy một âm thanh điếc tai...”

“Lại ợ tiếp ợ?” Ben hỏi.

“Không, lần này là tiếng súng sấm. Huân tước Davenport đang bắn bà khi bà lao xuống đống đẽ để quay lại khu rừng.”

“Rồi sao ợ?” Bà nội nhìn chiếc đồng hồ đeo tay be bé mạ vàng trên cổ tay mình. “Thôi, cháu yêu, cháu nên về nhà đi. Bố mẹ cháu sẽ lo lắng lắm đấy.”

“Không dám đâu,” Ben nói. “Bố mẹ chỉ quan tâm đến mấy cái trò khiêu vũ vớ vẩn kia thôi.”

“Không phải thế,” bà nội bất ngờ nói. “Cháu biết bố mẹ yêu cháu mà.”

“Cháu muốn nghe nốt phần kết của câu chuyện ợ,” Ben cúi kính nói. Cậu muốn nghe phần tiếp theo đến phát điên.

“Cháu sẽ được nghe. Nhưng phải đợi hôm khác.”

“Nhưng bà ơi...”

“Ben, cháu phải về nhà.”

“Không công bằng!”

“Ben, cháu phải về ngay thôi. Bà có thể kể cho cháu phần tiếp theo vào một hôm khác cháu qua chơi mà.”

“NHƯNG MÀ!”

“Còn tiếp,” bà nói.

CHƯƠNG 11

XÚC XÍCH ĐẬU PHÔ MAI

Ben lao nhanh về nhà mà thậm chí chẳng thèm để ý là hai chân mình đã rất bồng còn ngực thì đau nhói. Cậu đi nhanh đến mức cậu nghĩ cảnh sát có thể ghi vé phạt tốc độ. Đầu cậu lúc này cũng quay mòng mòng như bánh xe vậy.

Bà nội chán ốm của cậu có lẽ nào lại là găngxtơ?!

Bà nội găngxtơ?!

Chả trách sao bà lại thích sách về găngxtơ đến vậy - bà là găngxtơ mà!

Ben luồn qua cửa sau đúng lúc nhạc hiệu quen thuộc của *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo* vang lên từ phòng khách. Cậu về nhà vừa kịp lúc.

Nhưng khi Ben chuẩn bị biến lên gác và giả vờ như từ nãy đến giờ cậu vẫn ngồi làm bài tập trong phòng thì mẹ bỗng lao vào bếp.

“Con đang làm gì đấy?” mẹ hỏi vẻ nghi ngờ. “Con vẽ mồn hôi đằm đằm kia kìa.”

“À, không có gì đâu ạ,” Ben nói và cảm giác thấy mồn hôi vẽ ra đằm đằm.

“Nhìn con đi,” mẹ vừa nói vừa tiến lại gần cậu. “Con vẽ mồn hôi như lợn ấy.”

Ben đã từng thấy có vài con lợn và chẳng con nào vẽ mồn hôi cả. Thực tế thì người hâm mộ lợn ở khắp mọi nơi sẽ nói rằng lợn thậm chí còn chẳng có tuyến mồn hôi, nên lợn không thể vẽ mồn hôi được.

Chà, cuốn sách này thực ra cũng có tính giáo dục phết đấy chứ.

“Con có vẽ mồn hôi đâu ạ,” Ben phản đối. Bị buộc tội vẽ mồn hôi còn làm cậu vẽ ra nhiều mồn hôi hơn.

“Con đang vẽ mồn hôi đấy. Con lại vừa ra ngoài chạy đấy à?”

“Không ạ,” cậu chàng Ben giờ đã ướt đẫm mồn hôi đáp lại.

“Ben, đừng nói dối, mẹ là mẹ của con đấy,” mẹ nói, chỉ tay vào mình, một cái móng giả bay ra bắn vào không trung.

Đám móng giả của mẹ rất hay rơi ra. Thậm chí có lần Ben đã thấy một mẫu móng giả trong phần cơm chiên sốt Bolognese ăn liền của mình.

“Nếu không phải con vừa ra ngoài chạy thì tại sao lại vã mồ hôi thế này hả Ben?”

Ben phải nghĩ thật nhanh. Nhạc hiệu của *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo* đã đến đoạn cuối.

“Con khiêu vũ!” cậu nói bừa.

“Khiêu vũ á?” mẹ trông chẳng có vẻ gì là tin câu đó. Ben không phải là Flavio Flavioli. Và tất nhiên cậu vốn ghét khiêu vũ.

“Vâng ạ, ừm, con đã đổi ý về môn khiêu vũ này rồi. Con thích môn này lắm!”

“Nhưng con đã nói là con ghét môn này mà,” bà mẹ đang càng lúc càng hoài nghi đáp lại. “Rất rất rất nhiều lần. Chỉ mới tuần trước con vừa nói là thà ‘ăn gỏi mũi còn hơn xem cái thứ nhảm nhí đó’. Nghe câu đó của con mẹ như bị dao đâm vào tim đấy!”

Mẹ buồn bã ra mặt trước ký ức này.

“Con xin lỗi, mẹ ơi, thật đấy.”

Ben đưa một tay ra để an ủi mẹ và một mẫu móng giả nữa lại rơi xuống sàn. “Nhưng giờ con thích môn đó mà, thật đấy ạ. Con đã xem *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo* qua khe cửa và bắt chước lại hết các động tác.”

Mẹ cười rạng rỡ đầy vẻ tự hào. Trông mẹ cứ như thể cả cuộc đời mẹ giờ đây bỗng trở nên có ý nghĩa. Khuôn mặt mẹ chuyển thành buồn vui lẫn lộn, như thể chuyện này là định mệnh vậy.

“Con có muốn làm một...” Mẹ hít một hơi thật sâu, “... vũ công chuyên nghiệp không?”

“Xúc xích đậu phô mai của anh đâu rồi vợ ơi?!” bố gọi với ra từ phòng khách.

“Im đi, Pete!” Mắt mẹ rưng rưng những giọt nước mắt hạnh phúc.

Mẹ không mấy khi khóc lóc kể từ cái ngày Flavio bị loại khỏi chương trình một tuần hồi hai năm trước. Flavio đã bị bắt phải cặp với Phụ nhân Rachel Định kiến, một bạn nhảy vừa béo vừa lùn mà Flavio chỉ có thể kéo lê, trên sàn.

“À thì... ừm... à....” Ben tuyệt vọng tìm một cách để thoát khỏi câu hỏi này. “... vâng.”

Đây thực sự không phải cách Ben đang tìm.

“Đó! Mẹ biết mà!” mẹ hét lên. “Pete, ra đây chút đi nào. Ben có đi đâu muốn nói với anh đây này.”

Bố lê bước mệt mỏi. “Chuyện gì thế Ben? Con không gia nhập gánh xiếc đấy chứ? Ôi trời, con vãi m ò hôi đầ n địa kìa.”

“Không, Pete,” mẹ nói, chậm rãi và thong thả như thể chuẩn bị đọc tên người chiến thắng trong một lễ trao giải. “Ben không muốn trở thành ông thợ sửa ống nước già khảm ngốc nghếch nữa...”

“Cảm ơn trời,” bố nói.

“Thằng bé muốn làm...” mẹ nhìn con trai mình. “Nói với bố đi Ben.”

Ben mở miệng, nhưng cậu chưa kịp nói gì thì mẹ đã xen vào. “Ben muốn làm một vũ công!”

“Ôi, trời có mắt!” bố kêu lên. Bố ngược lên trần nhà ố màu vì khói thuốc lá như thể thoáng nhìn thấy Chúa trời.

“Thằng bé vừa tập luyện trong bếp đấy,” mẹ nói liến thoắng đầy phẫn khởi. “Bắt chước theo tất cả các động tác trong chương trình...”

Bố nhìn thẳng vào mắt thằng con trai của mình và bắt tay nó thật mạnh. “Tin này thật quá tuyệt vời, con trai của bố ạ! Mẹ con và bố đã chẳng làm được gì cho đời r ấ i. Mẹ con thì làm thợ sơn móng...”

“Em là chuyên viên về móng đấy Pete!” mẹ sửa lại với giọng khinh khỉnh. “Hai thứ đó khác nhau một trời một vực đó Pete, anh biết mà...”

“Chuyên viên về móng. Lỡ m ò m. Và bố chỉ là một nhân viên bảo vệ chán ngắt vì quá béo nên không được làm cảnh sát. Đi đâu hay ho nhất mà bố có trong suốt những năm qua là chặn một người đi xe lăn vội vã ra khỏi cửa hiệu với một hộp bánh trứng giấu dưới khăn trùm. Nhưng con sẽ trở thành một vũ công, thật là... đây... đây là đi đâu tuyệt vời nhất từng xảy ra với bố mẹ đấy.”

“Tuyệt vời nhất!” mẹ nói.

“Tuyệt vời nhất trầ n đời,” bố đồng tình.

“Thực sự là tuyệt vời ông mặt trời nhất trầ n đời luôn,” mẹ nói.

“Thôi cứ nhất trí là cực kỳ tuyệt vời đi,” bố nói, có phần hơi cẩu. “Chỉ có đi đâu, bố phải cảnh báo với con, là việc này không dễ dàng đâu đấy. Nếu con tập luyện tám tiếng một ngày trong hai mươi năm tới thì con có thể sẽ được lên ti vi đấy.”

“Có thể thằng bé sẽ được tham gia chương trình ở Mỹ!” mẹ tuyên bố. “Ôi Pete, hãy tưởng tượng đi, con trai chúng ta - một ngôi sao hàng đầu ở Mỹ!”

“Thôi đi, đừng có cầan đèn chạy trước ô tô, vợ ạ. Nó còn chưa thắng chương trình ở Anh mà. Hiện giờ chúng ta phải tính chuyện cho nó tham dự một cuộc thi cho thiếu nhi đã.”

“Anh nói đúng, Pete ạ. Gail nói với em sẽ có một cuộc thi ở tòa thị chính trước Giáng sinh đấy.”

“Mở sâm banh thôi vợ ơi! Con chúng ta sẽ là nhà vô địch cha-cha-cha!”

Một từ hết sức bậy bạ chợt xuất hiện trong đầu Ben.

Làm thế nào để cậu thoát được vụ này đây?!

CHƯƠNG 12

BOM TÌNH YÊU

Ben mất cả sáng Chủ nhật để mẹ đo quần áo nhả cho cậu. Mẹ đã thức xuyên đêm để thiết kế mẫu.

Do bị ép, cậu buộc phải lựa lấy một mẫu, và đành trỏ một ngón tay mền oặt về cái mẫu mà cậu thấy ít kinh dị nhất.

Mấy mẫu vẽ tay của mẹ đi từ mức xấu hổ cho đến nhục nhã...

Các mẫu đó là:

Cây rừng

Cocktail hoa quả

Sấm sét

Tai nạn cấp cứu

Đá và trái cây

Lũng luôn hàng giậu

Kẹo bon bon

Trứng và thịt muối

Pháo hoa đêm cười

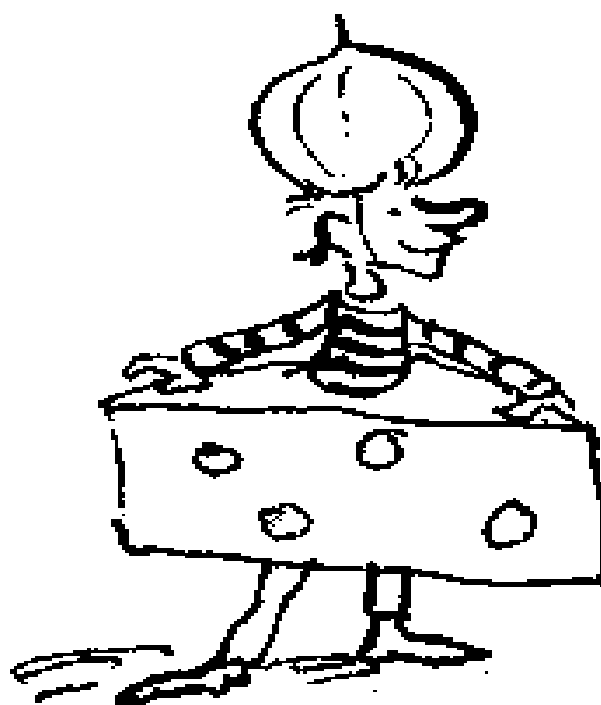
Thế giới dưới nước

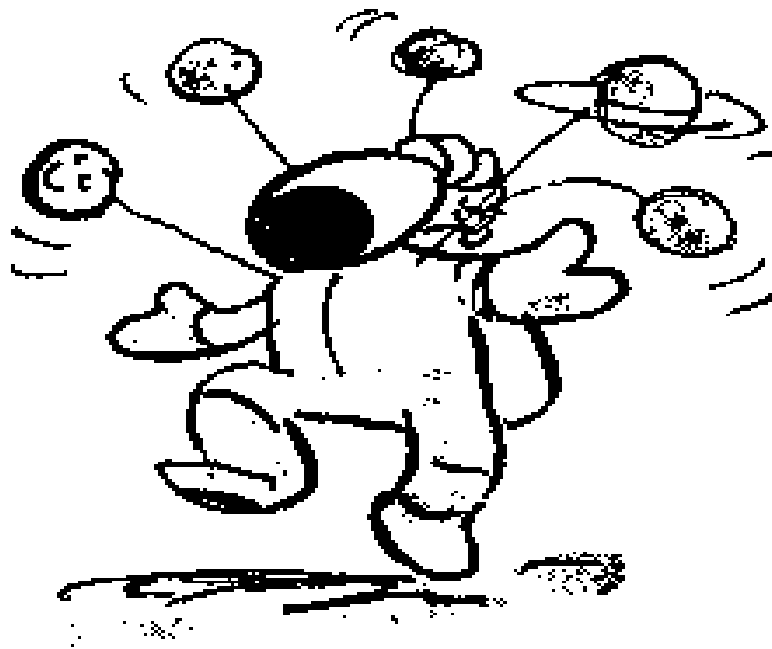
Tình yêu bùng cháy

Phô mai và dưa chua

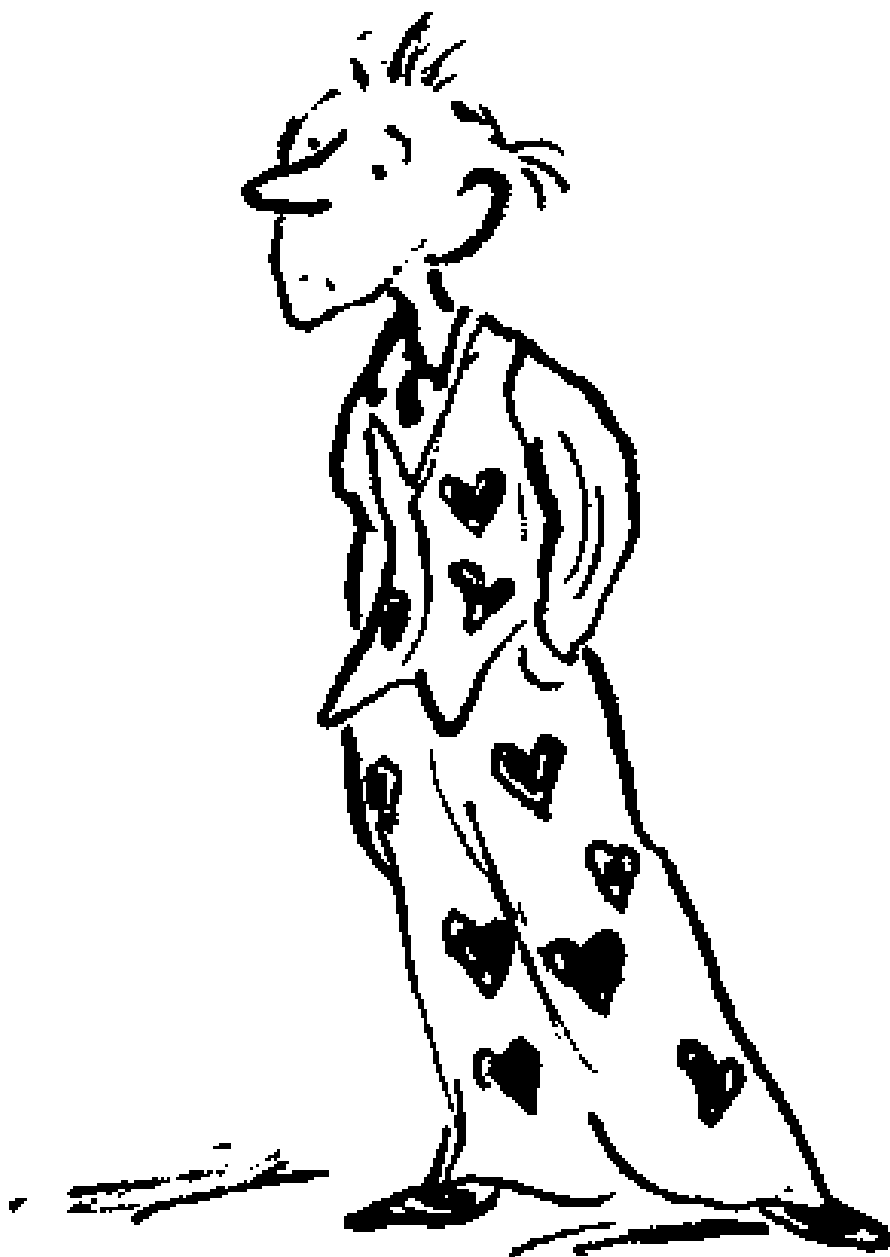
Thái dương hệ

Người piano

Và mẫu mà Ben thấy ít tẻ nhất... là Bom tình yêu:

“Bố mẹ sẽ phải tìm cho con một cô bé xinh xắn làm bạn nhảy trong cuộc thi!” mẹ nói đầy phấn khích, trong lúc vô tình làm một miếng móng giả rơi xuống dưới máy khâu và nghiền nát nó.

Ben chưa bao giờ nghĩ đến bạn nhảy. Cậu sẽ không những phải nhảy mà còn phải nhảy với một cô bé! Mà không phải một cô bé bất kỳ nào đó

mà là một cô bé già trước tuổi khó ưa, da bôi kem nâu bóng loáng, mặc đồ bó và trang điểm quá lố.

Ben vẫn đang ở cái tuổi mà mấy đứa con gái với cậu cũng chỉ hấp dẫn ngang một đám trứng ếch.

“Ôi, con sẽ nhảy một mình thôi ạ,” cậu nói lấp bắp.

“Nhảy đơn!” mẹ thốt lên. “Quá độc!”

“Thực ra, con không thể chịu được nếu cứ đứng đây nói chuyện cả ngày đâu. Con phải đi tập nữa,” Ben vừa nói vừa chạy biến lên phòng. Cậu đóng cửa, bật radio, rồi leo ra ngoài qua đường cửa sổ và đạp xe một mạch đến nhà bà nội.

“Vậy là bà đã chạy trốn vào rừng khi Huân tước Davenport bắt đầu bắn về phía bà...” Ben hào hứng nhắc lại đoạn bà nội đã kể.

Nhưng trong một thoáng, tâm trí bà dường như trống rỗng.

“Thế à?” bà nội nói, có vẻ càng lúc càng bối rối.

“Tối qua bà đã kể đến đoạn đó mà. Bà nói bà đã ăn trộm chiếc nhẫn trong phòng ngủ của nhà Davenport rồi băng qua bãi cỏ khi nghe thấy tiếng súng...”

“À phải, phải rồi,” bà nội thì thầm, gương mặt bà bỗng rạng rỡ hẳn lên.

Ben mỉm cười thật tươi. Cậu chợt nhớ lại ngày xưa mình đã từng thích nghe bà nội kể chuyện, được bà dẫn vào một thế giới kỳ diệu đến nhường nào. Một thế giới nơi cậu mừng tượng trong đầu những hình ảnh còn hấp dẫn hơn tất cả những bộ phim, tất cả những chương trình ti vi hay tất cả trò chơi điện tử trên đời này.

Thế mà mới chỉ một hai tuần trước cậu còn giả vờ ngủ để bà thôi không kể chuyện nữa. Rõ ràng cậu đã quên mất những câu chuyện có thể hấp dẫn đến thế nào.

“Bà chạy, cứ thế chạy,” bà nội tiếp tục kể, giọng hỗn hển như thể bà đang thực sự chạy, “rồi bà nghe thấy một tiếng súng vang lên. Rồi lại một tiếng súng nữa. Khi nghe tiếng súng, bà biết chắc đó là súng săn chứ không phải súng trường...”

“Khác nhau thế nào ạ?” Ben hỏi.

“À thì súng trường bắn một viên một và chính xác hơn. Nhưng súng săn lại bắn tủa ra hàng trăm viên đạn chì nhỏ chết người. Bất kỳ thằng ngốc nào cũng có thể bắn trúng cháu nếu nó bắn về phía cháu bằng súng săn.”

“Thế ông ấy có bắn không ạ?” Ben hỏi. Nụ cười trên môi cậu giờ đã nhạt. Ben thực sự lo lắng.

“Có chứ, nhưng may là lúc đó bà đã ở quá xa nên chỉ bị sượt qua. Bà còn nghe thấy tiếng chó sủa. Bọn họ đang săn lùng bà; còn bà thì lại chỉ là một cô bé con. Nếu bọn họ bắt được bà thì lũ chó săn sẽ xé bà thành từng mảnh...”

Ben thở gấp kinh hãi. “Thế rồi làm sao bà lại thoát được ạ?” cậu hỏi.

“Bà cứ liều một phen thôi. Bà không thể chạy xuyên rừng nhanh hơn lũ chó. Người chạy nhanh nhất thế giới cũng không thể. Nhưng bà lại thông thuộc khu rừng. Bà từng rất nhiều lần đi chơi trong rừng với các anh chị em. Bà biết nếu bà có thể vượt qua con suối thì lũ chó sẽ không đánh hơi thấy bà nữa.”

“Tại sao ạ?”

“Chó không đánh hơi được mùi trong nước. Và còn có một cây sồi rất to ở ngay bên kia suối. Nếu leo được lên cây bà sẽ an toàn.”

Ben còn không thể tưởng tượng nổi cảnh bà nội mình leo cầu thang chứ đừng nói là leo cây. Từ lúc cậu bắt đầu biết ghi nhớ thì bà đã sống trong căn nhà nhỏ này rồi.

“Thêm nhiều tiếng súng nữa xuyên qua màn đêm khi bà chạy về phía con suối,” bà tiếp tục kể. “Rồi bà bị vấp chân ở giữa khu rừng tối tăm. Bà vướng phải một đoạn rễ cây và ngã đập mặt xuống bùn. Lồm cồm bò dậy, bà nhìn quanh và thấy cả một đoàn người cưỡi ngựa, dẫn đầu là Huân tước Davenport. Họ mang theo đuốc và súng săn. Cả khu rừng sáng rực lửa đuốc. Bà nhảy xuống suối. Lúc đó cũng tầm thời gian này, ngay giữa mùa đông và nước suối lạnh như băng. Cái lạnh làm bà choáng váng, bà gần như không thở nổi. Bà đưa tay bịt miệng lại để không hét lên. Bà có thể nghe thấy lũ chó đang tiến lại mỗi lúc một gần hơn, càng lúc càng sủa dữ hơn. Chắc phải có đến hàng chục con. Bà nhìn ra sau và thấy hàm răng của chúng loang loáng dưới ánh trăng.

“Rồi bà lội qua suối và bắt đầu leo lên cây. Hai bàn tay bà dính đầy bùn, còn hai chân thì ướt đến tận đầu gối. Bà cố leo lên thân cây nhưng cứ bị tụt xuống mãi. Bà hoảng hốt chui tay vào áo ngủ và bắt đầu leo lại từ đầu. Bà leo lên được đến ngọn cây và ngồi yên như tượng. Bà nghe thấy lũ chó và đoàn người của Davenport đang đi dọc theo con suối đến phía rừng khác. Những tiếng sủa dữ tợn của lũ chó xa dần và sau một lúc thì ánh đuốc cũng chỉ còn là những chấm nhỏ xa xăm. Bà đã an toàn. Bà run bần bật trên ngọn cây mất mấy tiếng đồng hồ. Bà chờ bình minh lên mới leo xuống rồi đi thẳng về nhà. Bà chui vào giường rồi cứ nằm đó cho đến khi mặt trời ló dạng.”

Ben có thể vẽ ra trong đầu một bức tranh hoàn chỉnh từ những gì bà vừa miêu tả. Bà nội đã hoàn toàn làm cậu bị mê hoặc.

“Họ có đến tìm bà không ạ?” cậu hỏi.

“À, chẳng ai nhìn rõ được mặt bà nên Davenport đã cho người lùng sục khắp nơi trong làng. Nhà nào cũng bị lục soát cẩn thận hòng tìm bằng được chiếc nhẫn.”

“Bà không nói gì ạ?”

“Bà muốn lắm. Bà thấy tội lỗi kinh khủng. Nhưng bà biết nếu nhận tội thì bà sẽ gặp rắc rối to. Huân tước Davenport sẽ cho người quất roi bà ở giữa sân làng mất.”

“Thế bà đã làm gì ạ?”

“Bà... nuốt luôn.”

Ben không tin vào tai mình. “Cái nhẫn á? Bà nuốt cái nhẫn á?”

“Bà nghĩ đó là cách tốt nhất để giấu nó đi. Giấu trong bụng. Một vài ngày sau nó sẽ ra ngoài khi bà đi vệ sinh.”

“Chắc phải đau lắm nhỉ!” Ben nói, nghĩ đến đó mông cậu rúm hết cả lại. Cả một cái nhẫn kim cương to cỡ chẳng chui ra khỏi mông thì có vẻ không hề thú vị chút nào.

“Đau chứ. Đau phát khóc luôn ấy chứ.” bà nội nhăn nhó. “Đi đâu hay là nhà bà đã bị lục soát từ đầu đến đuôi - không phải đuôi *của bà* đâu nhé - ý bà là đuôi căn nhà...” Ben cười khúc khích. “... và người của Davenport đã chuyển sang tìm kiếm ở làng bên. Thế là một đêm nọ, bà đã chạy vào rừng và giấu chiếc nhẫn đi. Bà đặt nó vào một nơi không ai có thể tìm thấy; dưới một tảng đá trong lòng suối.”

“Quá tài!” Ben nói.

“Nhưng chiếc nhẫn đó mới chỉ là cái đầu tiên trong rất nhiều cái khác thôi Ben ạ. Ăn trộm được chiếc nhẫn đó là màn rùng rợn nhất cuộc đời bà đây. Kể từ mỗi đêm sau đó khi lên giường ngủ, bà chỉ mơ thấy mình ăn trộm được nhiều, thật nhiều kim cương hơn nữa. Cái nhẫn kia chỉ là sự khởi đầu...” bà nội vừa tiếp tục bằng giọng thì thầm vừa nhìn sâu vào đôi mắt ngây ngô thơ dại của Ben, “... của một cuộc đời tội phạm mà thôi.”

CHƯƠNG 13

MỘT CUỘC ĐỜI TỘI PHẠM

Mấy giờ đồng hồ trôi qua mà tưởng như chỉ mấy phút khi bà nội kể cho cháu trai mình nghe về chuyện ăn trộm từng món đồ lấp lánh nằm rải rác khắp sàn nhà phòng khách.

Chiếc vương miện to tướng từng thuộc về vợ của tổng thống Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ - đệ nhất phu nhân. Bà nội kể cho Ben nghe chuyện năm mươi năm về trước khi bà lênhên trên một chiếc tàu biển đến Hoa Kỳ để ăn trộm nó từ Nhà Trắng ở Washington. Và rằng trên đường về bà đã ăn trộm nữ trang của tất cả những quý bà giàu có trên tàu! Rồi chuyện bà bị thuyền trưởng bắt quả tang và phải nhảy khỏi mạn tàu trốn thoát rồi bơi nổi vài ki lô mét ngoài Đại Tây Dương để quay về Anh với cái quần lót giấu đầy đồ trang sức.

Bà nội kể với Ben rằng đôi hoa tai ngọc lục bảo lấp lánh này đã ở trong căn nhà nhỏ của bà hàng thập kỷ và mỗi chiếc có giá hơn một triệu bảng. Chúng từng thuộc về vợ của một vị vua Ấn Độ cực kỳ giàu có, hay người ta còn gọi là hoàng hậu. Bà kể lại chi tiết cách bà đã tranh thủ sự hỗ trợ của một đàn voi để trộm đôi hoa tai. Bà đã dỗ ngon dỗ ngọt những con voi đứng chềnh lên nhau làm thành một chiếc thang khổng lồ để bà có thể trèo qua bức tường của pháo đài ở Ấn Độ nơi đôi hoa tai được cất giữ trong một căn phòng ngủ hoàng gia.

Câu chuyện tuyệt nhất là về màn ăn trộm viên kim cương to dùng màu xanh nước biển và chiếc trâm ngọc bích đang tỏa sáng lấp lánh trên tấm thảm phòng khách của bà. Bà kể với Ben rằng nó từng thuộc về nữ hoàng cuối cùng của Nga, người đã cùng chềnh tức hoàng thân trị vì đất nước trước khi Cách mạng tháng Mười nổ ra vào năm 1917. Trong rất nhiều năm nó đã nằm trong tủ kính chống đạn tại bảo tàng Hermitage của thành phố St. Petersburg, được canh gác hai tư trên hai tư, bảy ngày một tuần, ba trăm sáu mươi lăm ngày một năm bởi một trung đội lính đáng sợ người Nga.

Vụ trộm đó đòi hỏi phải lên kế hoạch kỹ càng nhất. Bà nội đã phải trốn trong một bộ áo giáp cổ hàng trăm năm tuổi có từ thời Catherine Đại đế. Mỗi khi quân lính nhìn đi hướng khác, bà sẽ nhích bộ áo giáp đi thêm vài mi li mét, cho tới khi bà đến đủ gần bên chiếc trâm. Bà đã mất một tuần để thực hiện việc này.

“Thế là giống trò ‘một, hai, ba’ phải không ạ?” Ben hỏi.

“Chính xác, chàng trai!” bà đáp. “Rồi bà đập vỡ kính bằng chiếc rìu bạc mà bà đang cầm và túm lấy chiếc trâm.”

“Thế bà trốn thoát bằng cách nào ạ?”

“Câu hỏi hay đấy... bà trốn thoát bằng cách nào nhỉ?” Bà nội trông có vẻ bối rối. “Bà xin lỗi nhé nhóc, bà có tuổi rồi. Bà không nhớ nữa.”

Ben mỉm cười động viên. “Không sao đâu bà ạ.”

Chẳng mấy rồi trí nhớ của bà cũng quay trở lại. “À đúng rồi, bà nhớ ra rồi,” bà tiếp tục. “Bà chạy ra ngoài sân bảo tàng, nhảy vào nòng của một khẩu đại bác to tướng rồi tự bắn mình đến nơi an toàn!”

Ben dừng một chút để vẽ lại cảnh đó trong đầu: bà nội cậu, ở giữa nước Nga tối tăm, bí hiểm, bay ngang bầu trời trong một bộ áo giáp cổ. Quả là khó tin nhưng không phải thế thì sao mà bà nội nhỏ bé của cậu lại có một bộ sưu tập đá quý vô giá, đáng kinh ngạc đến nhường kia chứ?

Ben rất thích những câu chuyện phiêu lưu của bà nội. Ở nhà mình, Ben chẳng bao giờ được ai đọc truyện hay kể chuyện cho. Cứ đi làm về là bố mẹ cậu lại nằm ườn trên xô pha xem ti vi. Nghe bà kể chuyện khiến Ben thích thú vô cùng, thích đến nỗi cậu ước mình có thể chuyển đến ở với bà. Cậu có thể nghe bà nội kể chuyện cả ngày.

“Chẳng có viên đá quý nào trên đời này mà bà chưa lấy trộm được!” Ben nói.

“À, cũng có đấy chàng trai ạ. Đợi đã, cái gì thế kia?”

“Cái gì là cái gì ạ?” Ben nói.

Bà nội chỉ ra phía sau đầu Ben, gương mặt bà có phần hoảng sợ. “Đó là... đó là...”

“Cái gì ạ?” Ben nói mà không dám quay lại nhìn cái mà bà đang chỉ vào. Một cơn run mình chạy dọc sống lưng cậu...

“Có gì xảy ra,” bà nội nói, “thì cháu cũng không được quay đầi lại đầu đầy...”

CHƯƠNG 14

ÔNG HÀNG XÓM LẮM CHUYỆN

Ben không thể hãm lại được nữa rồi, mắt cậu đảo nhanh về phía cửa sổ. Loáng cái cậu đã nhìn thấy một bóng người đội chiếc mũ kỳ lạ đang nhòm qua cửa kính cầu bản, và rồi người đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn.

“Có một ông vừa nhòm qua cửa sổ ạ,” Ben nói như hết hơi.

“Bà biết,” bà nội nói. “Bà đã bảo cháu đừng nhìn mà.”

“Cháu ra ngoài xem là ai nhé?” Ben vừa nói vừa cố giấu sự sợ hãi của mình. Thật tình thì cậu muốn bà nội ra ngoài xem đó là ai.

“Bà cá là ông hàng xóm lắm chuyện của bà, ông Parker. Ông ấy sống ở nhà số bảy, lúc nào cũng đội mũ phớt và chuyên rình mò bà.”

“Tại sao ạ?” Ben hỏi.

Bà nội nhún vai. “Bà không biết. Bà nghĩ ông ấy hơi bị lạnh đầu hay sao đó.”

“Cái gì ạ?” Ben nói. “Ồ không, cháu không nói cái mũ. Ý cháu là tại sao ông ấy lại chuyên rình mò bà ạ?”

“Ông ấy là thiếu tá nghỉ hưu và giờ đang chỉ huy đội dân phòng của ngõ Grey.”

“Đội dân phòng là gì ạ?” Ben hỏi.

“Đó là một nhóm người của khu phố chuyên làm nhiệm vụ chống trộm. Nhưng ông Parker chỉ lấy đó làm cớ để rình mò mọi người thôi, cái ông già lắm chuyện đó. Bình thường lúc xách túi xách cái từ siêu thị về bà vẫn thấy ông ấy nấp sau rèm để rình mò bà qua ống nhòm.”

“Ông ấy nghi ngờ bà ạ?” Ben hỏi mà lòng thấy hoang mang. Cậu không muốn đi tù vì tội giúp đỡ và tiếp tay cho tội phạm. Cậu không thực sự hiểu “tiếp tay” là thế nào nhưng cậu biết đó là một tội và cậu thì còn quá trẻ để đi tù.

“Ông ấy nghi ngờ tất cả mọi người. Ta phải để ý đến ông ấy, chàng trai trẻ ạ. Ông ấy là một mối đe dọa đó.”

Ben đến bên cửa sổ để ngó ra ngoài nhưng cậu chẳng nhìn thấy ai.

K K Í Í Í Í Í N N N H H C C C C O O O O N N N G G ! ! ! ! ! ! ! !

Tim Ben hẫng mất một nhịp. Chỉ là tiếng chuông cửa nhưng nếu hai bà cháu để ông Parker vào nhà thì ông ấy sẽ nhìn thấy toàn bộ tang chứng cảnh sát cần để đưa ngay hai bà cháu vào tù.

“Đừng mở cửa!” Ben vừa nói vừa chạy ra giữa phòng và bắt đầu nhét tất cả đồng trang sức vào chiếc hộp thiếc nhanh nhất có thể.

“Sao cháu lại bảo bà không mở cửa?! Ông ấy biết bà ở nhà mà. Ông ấy vừa nhìn thấy hai bà cháu ta qua cửa sổ. Cháu mở cửa đi còn bà sẽ giấu đồng trang sức này.”

“Cháu á?”

“Đúng, cháu đấy! Nhanh lên!”

K K Í Í Í Í Í N N N H H C C C C O O O O N N N G G ! ! ! ! ! ! ! ! .

Hồi chuông này dai dẳng hơn. Ông Parker giữ ngón tay trên nút bấm chuông lâu hơn. Ben hít một hơi thật sâu và bình tĩnh bước qua hành lang, hướng về phía cửa trước.

Cậu mở cửa.

Ở ngoài thềm là một ông đội một cái mũ rất ngố. Bạn đọc không tin tôi à? Thế thì đây, cái mũ nó ngố thế này này:

“Dạ?” Ben nói bằng giọng the thé. “Cháu giúp gì được ông ạ?”

Ông Parker đưa một chân vào nhà để chặn không cho Ben đóng cửa lại.

“Cậu là ai?” ông gất lên bằng giọng mũi.

Ông có một cái mũi rất to, trông nó như thể sẵn sàng nhúng vào bất kỳ chuyện gì. Mà kể ra, chưa có cái mũi đó thì trông ông cũng đã cực kỳ nhều chuyện rồi. Và vì ông có một cái mũi to nên giọng mũi của ông càng nặng, nó khiến ông nói gì nghe cũng thật ngớ ngẩn, dù có nghiêm trọng đến mấy... Đôi mắt ông quắc lên màu đỏ như mắt quỷ.

“Cháu là bạn của bà nội,” Ben lắp bắp. *Tại sao mình lại nói thế nhỉ?* cậu nghĩ. Thực sự thì cậu đang hoảng loạn kinh khủng và lưỡng lự cứ như xoắn lại.

“Bạn à?” ông Parker vừa hăm hè vừa đẩy cửa. Ông khỏe hơn Ben nên chẳng mấy đã vào được nhà.

“Ý cháu là cháu trai, thưa ông Parker...” Ben nói và lùi lại về phía phòng khách.

“Tại sao cậu lại nói dối ta?” Ông nói, chân tiến thêm vài bước trong khi Ben lùi lại vài bước. Trông hai người cứ như nhảy điệu tango vậy.

“Cháu không nói dối ạ!” Ben kêu lên.

Cả hai đã vào đến cửa phòng khách.

“Ông không được vào đây!” Ben hét lên và nghĩ đến cảnh đồng trang sức vẫn còn la liệt trên mặt thảm.

“Sao lại không được?”

“Ờ... ừm... Vì bà nội đang tập yoga khóa thân ạ!”

Ben cần một lý do thật kịch tính để ngăn ông Parker xông qua cửa và nhìn thấy đồng trang sức. Cậu khá chắc là mình đã “ngáp phải ru ồi” vì lúc này ông Parker đang phải dừng lại và chau mày.

Đáng buồn thay, ông hàng xóm lắm chuyện lại không cả tin đến thế.

“Yoga khóa thân á?! Nghe cứ như thật ấy nhỉ! Ta cần nói chuyện với bà nội cậu ngay lập tức. Giờ thì tránh đường cho ta nào, ranh con!” ông vừa nói vừa đẩy Ben sang một bên rồi mở cửa phòng khách.

Bà nội chắc hẳn đã nghe thấy những gì Ben nói ngoài hành lang vì khi ông Parker lao vào phòng thì bà đang đứng trong tư thế cái cây và chỉ mặc độc bộ đồ lót.

“Ông Parker, ông không phiền chứ?” bà nội nói, vờ như mình đang hoảng sợ vì ông ta thấy bà trong cảnh thiếu vải.

Mất ông Parker đảo quanh phòng. Ông chẳng biết nhìn vào đâu nên đành phải nhìn xuống tấm thảm giờ đã trống không trên sàn nhà. “Xin lỗi bà, nhưng tôi cần hỏi một chút, đồng trang sức tôi nhìn thấy lúc nãy đâu rồi?”

Ben để ý thấy chiếc hộp bánh quy Mừng Lễ Bạc thò ra phía sau ghế xô pha. Cậu đưa chân lên lút đẩy nó khuất khỏi tầm nhìn.

“Đống trang sức nào vậy ông Parker? Ông lại rình mò tôi đấy à?” bà nội gặng hỏi, trên người vẫn chỉ mặc độc bộ đồ lót.

“Ừ thì, tôi, ờ...” ông lấp bắp. “Tôi có lý do chính đáng mà. Tôi hơi nghi nghi khi thấy một quý cậu đi vào nhà bà. Tôi tưởng cậu ta là trộm.”

“Tôi để nó vào từ cửa trước mà.”

“Cũng có thể cậu ta là một tên trộm quyến rũ. Nhớ cậu ta biết khua môi múa mép để lừa bà thì sao.”

“Nó là cháu tôi. Thứ Sáu nào nó chả đến chơi.”

“A ha!” ông Ben thốt lên đầy vẻ đắc thắng. “Nhưng hôm nay không phải thứ Sáu! Thế nên tôi cảnh giác hơn bình thường cũng là dễ hiểu. Và với tư cách chỉ huy của đội dân phòng ngõ Grey tôi phải báo cáo mọi dấu hiệu khả nghi cho cảnh sát.”

“Cháu cũng rất muốn báo cáo với cảnh sát về ông đấy, ông Parker ạ!” Ben nói.

Bà nội nhìn cậu tò mò.

“Vì lý do gì?” ông nói. Hai mắt nheo lại. Giờ chúng còn đỏ hơn, đỏ như thể đang có lửa cháy trong đầu ông vậy.

“Vì rình mò phụ nữ lớn tuổi mặc đồ lót!” Ben nói bằng giọng đắc thắng. Bà nội nháy mắt với cậu.

“Bà ấy vẫn mặc đầy đủ quần áo khi ta nhìn qua cửa sổ mà...” ông Parker phản đối.

“Ai mà chẳng nói thế!” bà nội nói. “Giờ thì ra khỏi nhà tôi ngay trước khi ông bị bắt vì tội nhìn trộm!”

“Bà sẽ biết tay tôi. Chào!” ông Parker nói. Ngay sau câu đó, ông lập tức quay gót và ra khỏi phòng. Bà nội và Ben nghe thấy tiếng cửa trước sập mạnh phía sau lưng ông, rồi hai bà cháu lao đến bên cửa sổ để chứng kiến ông vội vã quay lại nhà mình.

“Cháu nghĩ hai bà cháu mình đã dọa ông ấy chạy mất dép rồi,” Ben nói.

“Nhưng ông ấy sẽ quay lại đấy,” bà nội nói. “Hai bà cháu ta phải rất cẩn thận.”

“Vâng ạ,” Ben nói, không hề có ý chủ quan. “Chúng ta phải giấu cái hộp thiếc này ở đâu khác thôi.”

Bà nội nghĩ một lúc. “Phải rồi, bà sẽ giấu nó dưới sàn nhà.”

“Vâng,” Ben hỏi. “Nhưng trước hết...”

“Sao hả Ben?”

“Có lẽ bà nên mặc quần áo vào ạ.”

CHƯƠNG 15

LIỀU LĨNH VÀ TÁO BẠO

Sau khi bà nội mặc quần áo, hai bà cháu lại ngồi cùng nhau ngoài ghế xô pha.

“Bà ơi, trước khi ông Parker xuất hiện, bà đang kể cho cháu là có một món trang sức mà bà chưa bao giờ trộm,” Ben thì thầm.

“Có vài thứ khá đặc biệt mà mọi tên trộm trên thế giới này đều muốn chiếm lấy. Nhưng thứ đó là bất khả thi. Chính xác là không thể thực hiện được.”

“Cháu cá là bà làm được, bà nội ạ. Bà là siêu trộm vĩ đại nhất thế giới mà.”

“Cảm ơn cháu, Ben ạ, có thể đúng là thế thật hoặc đã từng đúng là thế... và ăn trộm những món trang sức ấy có thể là giấc mơ lớn nhất của một tên trộm, nhưng quả thật là... bất khả thi.”

“Những món trang sức? Thế có nhiều hơn một món ạ?”

“Đúng vậy cháu ạ. Lần cuối cùng người ta cố gắng ăn trộm chúng đã là ba trăm năm về trước. Một vụ của thuyên trường Blood thì phải. Và bà cũng không chắc là Nữ hoàng sẽ hài lòng...” Bà cười khúc khích.

“Bà đừng nói là...?”

“*Báu vật Hoàng gia*, đúng là nó đấy cháu ạ.”

Ben đã được học về bộ Báu vật Hoàng gia trong một bài lịch sử ở trường. Lịch sử là một trong vài môn học ít ỏi mà cậu thích, chủ yếu là vì những hình phạt đẫm máu mà người xưa sử dụng. “Treo cổ, moi gan, phanh thây” là hình phạt cậu thích nhất nhưng ngoài ra thì Ben cũng thích bánh xe tra tấn, hỏa thiêu và tất nhiên là cả màn cộc nung xuyên qua hậu môn.

Ai mà không thích chứ?

Ở trường, Ben học được rằng bộ Báu vật Hoàng gia thực tế là một bộ g ồm nhiều vương miện, kiếm, vương trượng, nhẫn, vòng tay và quả cầu thánh giá, trong đó một vài thứ đã g ần một nghìn năm tuổi. Chúng được sử dụng khi có một đức vua hay một nữ hoàng lên ngôi, và từ năm 1303, chúng đã được cất giữ cẩn mật trong Tháp London.

Ben nhiều lần xin bố mẹ đưa cậu đi xem bộ báu vật này nhưng bố mẹ thì cứ kêu ca là London cách đây quá xa (mặc dù thực tế không hề xa đến vậy).

Nói thật lòng thì cả nhà Ben chưa bao giờ thực sự đi đâu cùng nhau. Khi còn bé, Ben thường chỉ biết câm nín và kinh ngạc lắng nghe đám bạn cùng lớp kể lại những hành trình du lịch bất tận trong tiết “chia sẻ”. Đi biển, thăm bảo tàng, thậm chí là du lịch nước ngoài. Bụng cậu lúc nào cũng quặn lên khi sắp đến lượt. Ben quá xấu hổ và không dám thừa nhận rằng suốt kỳ nghỉ cậu chỉ ăn mấy món ăn li ền và xem ti vi, nên cậu sẽ bịa ra một mớ câu chuyện về thả diều, trèo cây và khám phá lâu đài.

Nhưng giờ cậu sẽ có tiết “chia sẻ” đỉnh nhất từ trước đến nay. Bà nội cậu là một tên trộm đá quý quốc tế. Găngxtơ đấy! Chỉ trừ một vấn đề là nếu cậu chia sẻ đi ều này, bà sẽ bị tổng vào tù và vĩnh viễn không có đường ra.

Ben chợt nhận ra đây chính là cơ hội lớn để cậu làm một đi ều gì đó điên rồ, li ền lĩnh và táo bạo.

“Cháu có thể giúp bà mà,” Ben nói bằng giọng bình tĩnh và rất ng ầu mặc dù tim cậu thực ra đang đập như trống trường.

“Giúp bà làm gì?” bà hỏi lại với vẻ hơi bối rối.

“Tất nhiên là ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia rồi ả!” Ben nói.

CHƯƠNG 16

KHỜ ÔNG KHÔNG

“Không!” bà nội hét lên trong khi máy trợ thính thì bắt đầu rít lên dữ dội.

“Có!” Ben cũng hét lên.

“Không!”

“Có!

“Khôôông!”

“Cóóóó!”

“KHÔÔÔNG!”

“CÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓ!”

Hai bà cháu cứ thế mất vài phút, nhưng để tiết kiệm giấy, tức là để bảo vệ cây, tức là bảo vệ rừng hay cũng tức là để bảo vệ môi trường và cũng tức là để bảo vệ trái đất, tôi đã phải cố gắng ngăn gọn lắm rồi đấy.

“Bà không bao giờ để một cậu nhóc tuổi cháu đi ăn trộm cùng đâu! Đặc biệt là để ăn trộm bộ Áo vest Hoàng gia! Và trên hết thì việc này là bất khả thi! Không thể thực hiện được!” bà nội kêu lên.

“Phải có cách nào chứ ạ...” Ben nài nỉ.

“Ben, bà nói lần cuối là ‘không’!”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, Ben ạ. Không. Khờ ông không.”

Ben cực kỳ thất vọng nhưng một quý bà thì không nói hai lời. “Thôi, cháu về đây,” cậu nói giọng chán nản.

Bà nội trông cũng hơi tụt hứng, “Ừ, thôi, cháu về đi, bố mẹ chắc đang lo cho cháu lắm.”

“Bố mẹ sẽ không...”

“Ben! Về nhà! Ngay!”

Ben thấy buồn vì bà nội vừa mới hay ho được một chút thì giờ đã lại chán ngắt đúng kiểu người lớn. Nhưng cậu vẫn làm theo lời bà. Ngoài ra, vì cũng không muốn để bố mẹ nghi ngờ, nên cậu lao thật nhanh về nhà, leo lên cửa sổ phòng ngủ theo đường ống nước rồi chạy ngược xuống phòng khách.

Cũng chẳng có gì bất ngờ khi bố mẹ không hề lo lắng gì về Ben. Cả hai còn đang mải mê lên kế hoạch lăng xê con trai thành một siêu sao khiêu vũ nên chẳng để ý là cậu đã biến mất.

Bố cứ gọi đi gọi lại vào đường dây nóng của cuộc thi khiêu vũ quốc gia cho tuổi dưới mười hai cho đến khi đăng ký được một suất cho con trai mình. Mẹ đã đúng, một hai tuần nữa là cuộc thi sẽ diễn ra ở tòa thị chính. Không còn nhiều thời gian nữa, nên mẹ phải làm ngay đêm để kịp hoàn thành bộ “Bom tình yêu” cho con trai.

“Buổi tập luyện thế nào hả con trai?” Bố hỏi. “Trông con có vẻ tập vất vả lắm nhỉ.”

“Cũng ổn ạ, cảm ơn bố,” Ben nói dối. “Con đang chuẩn bị một màn cực kỳ hoành tráng cho đêm diễn chính thức.”

Ben chỉ muốn vẽ cho cái miệng ba hoa của mình một cái.

Một màn cực kỳ hoành tráng ư?

Không ngã dập mông đập đầu là may rồi.

“Ừm, bố mẹ cũng đang ngóng đây! Sắp rồi còn gì!” mẹ nói mà không hề ngẩng mặt khỏi chiếc máy may vì còn mải may một dãy hàng trăm trái tim đỏ lấp lánh vào hai bên chiếc quần bó cho Ben.

“Mẹ biết đấy, giờ con muốn tập một mình mẹ ạ...” Ben nuốt khan lo lắng. “Khi nào hoàn thiện rồi con sẽ cho bố mẹ xem.”

“Ừ, ừ, bố mẹ hiểu,” mẹ nói.

Ben thở phào nhẹ nhõm. Cậu vừa hoãn binh được thêm một thời gian.

Nhưng cũng chỉ được thêm một chút.

Vài tuần nữa, Ben sẽ vẫn phải biểu diễn một màn nhảy đơn cho cả thị trấn xem.

Cậu ngẩng trên giường rồi đưa tay xuống gầm lờ ra chõng *Tuần báo Thoát nước*. Lướt qua một số tờ năm ngoái, cậu thấy một bài báo có đầu

đề “Lịch sử ngành thoát nước” tập trung vào một vài đường ống thoát nước cổ nhất ở London. Ben cuống cuống giở từng trang để đọc.

Tìm ra rồi! Chính là nó.

Hàng trăm năm về trước, sông Thames, đoạn có Tháp London, là một con kênh thoát nước. (Về lý mà nói thì đi đầu đó đồng nghĩa với chuyện dòng sông sẽ rất nhiều nước tiểu và phân.)

Những ngôi nhà ở hai bên bờ cứ thế là thải thẳng mọi thứ từ bồn cầu xuống sông qua những đường ống lớn. Trong tạp chí là bản vẽ chi tiết của những tòa nhà nổi tiếng ở London cho thấy vị trí những ống thoát nước đổ ra sông.

Và...

Ngón tay Ben lần theo bài báo...

Đây rồi! Một bản vẽ đường ống thoát nước của Tháp London.

Đây có thể là mẫu chốt để ăn trộm bộ Áo vật Hoàng gia. Mỗi ống thoát nước đều rộng tới gần một mét, đủ rộng cho một đứa trẻ bơi qua. Và có thể cũng đủ rộng cho một bà lão nhỏ người!

Bài báo cũng viết rằng, khi hệ thống thoát nước được hiện đại hóa và những đường thoát nước đúng chuẩn được lắp đặt thì rất nhiều ống thoát nước kiểu cũ bị bỏ mặc vì như thế đơn giản hơn là tháo dỡ.

Đầu Ben quay cuống khi nghĩ đến đi đầu này. Như vậy là hoàn toàn có thể - chỉ là có thể thôi - vẫn còn một đường ống thoát nước lớn nối từ sông Thames vào Tháp London mà hầu như mọi người, trừ những người cực kỳ say mê sửa ống nước, đã không còn nhớ đến nó nữa. Ben chắc hẳn cũng sẽ không biết nếu không phải là một người hâm mộ trung thành của *Tuần báo Thoát nước*.

Cậu và bà nội có thể bơi theo ống thoát nước để vào bên trong Tháp...

Bố mẹ đã nhầm! cậu nghĩ. *Nghề sửa ống nước cũng có thể lý thú lắm chứ.*

Tất nhiên, đó là một đường ống thoát nước, tức là đã không lý tưởng một chút nào rồi, nhưng đóng chốt thải trong đó cũng đã hàng trăm tuổi.

Ben không biết thế là tốt hay xấu nữa.

Đúng lúc đó cậu nghe thấy tiếng cọt kẹt trên sàn nhà và cửa phòng cậu mở tung. Mẹ cậu lao vào phòng, tay cầm một mảnh vải thun lớn trông

giống bộ “Bom tình yêu” một cách đáng ngại.

Ben vội vàng giấu tờ tạp chí xuống gầm giường, đi đầu này khiến cậu trông cực kỳ tội lỗi.

“Mẹ định cho con thử mặc bộ này,” mẹ nói.

“À vâng,” Ben vừa nói vừa đưa gót chân đẩy đồng *Tuần báo Thoát nước* còn lại ra khỏi tầm nhìn cú vọ của mẹ.

“Cái gì thế con?” mẹ nói. “Lúc mẹ vào con đang giấu cái gì thế? Có phải tạp chí *Nuts* không?”

“Không ạ,” Ben vừa nói vừa nuốt khan. Cảnh này trông còn tệ hơn. Cứ như thể cậu đang giấu một tờ tạp chí bậy bạ dưới gầm giường.

“Chẳng có gì phải xấu hổ cả, Ben ạ. Mẹ nghĩ chuyện con thích con gái là hết sức lành mạnh.”

Ôi không! Ben nghĩ. Mẹ sẽ nói chuyện với mình về lũ con gái!

“Thích con gái chẳng có gì là xấu hổ cả Ben ạ.”

“Có chứ! Lũ con gái kinh lắm!”

“Không, Ben, đây là đi đầu tự nhiên nhất trên đời...”

Mẹ sẽ không dừng lại đâu!

“XUỐNG ĂN TỐI THÔI CẢ NHÀ OI!” có tiếng gọi từ dưới nhà.
“HAI MẸ CON LÀM GÌ TRÊN ĐÓ THẾ?”

“EM ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI BEN VỀ CON GÁI!” mẹ trả lời to không kém.

Mặt Ben đỏ đến nỗi nếu mở miệng ra lúc này cậu chắc chắn sẽ bị nhàn với thùng thư.

“CÁI GÌ?” bố hét lên.

“CON GÁI!” mẹ cũng hét lên. “EM ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI CON VỀ CON GÁI!”

“THẾ À!” bố đáp lời. “ANH SẼ TẮT LÒ ĐI.”

“Ben, vậy nếu con cần...”

RENG RENG. RENG RENG.

Điện thoại của mẹ rung lên trong túi quần.

“Mẹ xin lỗi nhé,” mẹ vừa nói vừa đưa ống nghe lên tai. “Gail à, mình gọi lại sau được không? Mình đang nói chuyện với Ben về đám con gái. Ủ,

cảm ơn nhé, chào bạn.”

Mẹ cúp máy rồi quay lại với Ben.

“Mẹ xin lỗi, mẹ nói đến đâu rồi nhỉ? À phải, nếu con cần nói chuyện một chút với mẹ về đám con gái thì cứ nói đi. Con có thể tin tưởng mẹ, mẹ sẽ giữ bí mật...”

CHƯƠNG 17

LÊN KẾ HOẠCH CHO VỤ TRỘM

Buổi sáng hôm sau, lần đầu tiên trong đời Ben nhảy chân sáo đến trường.

Nhờ tình yêu với nghề sửa ống nước, đêm qua cậu đã khám phá ra điểm yếu của Tháp London. Tòa nhà khó xâm nhập nhất thế giới, nơi những tội phạm nguy hiểm nhất đất nước này bị giam cầm và hành quyết, có một điểm yếu chết người: một ống thoát nước lớn dẫn thẳng ra sông Thames.

Ống thoát nước cỡ lớn ấy sẽ là con đường để hai bà cháu xâm nhập vào Tháp và trốn thoát! Đó là một kế hoạch tuyệt cú mèo, và Ben không giấu nổi sự phấn khích trước phát hiện hoành tráng này.

Bởi vậy nên cậu mới đang nhảy chân sáo.

Giờ thì Ben chỉ mong chóng đến tối thứ Sáu để bố mẹ lại đưa cậu đến nhà bà nội.

Rồi cậu sẽ có thể thuyết phục bà rằng hai bà cháu hoàn toàn có thể trộm được bộ Báu vật Hoàng gia. Ben sẽ đem cho bà xem sơ đồ hệ thống thoát nước của Tháp London trên tờ *Tuần báo Thoát nước*. Hai bà cháu có thể thức xuyên đêm và lập ra một kế hoạch chi tiết cho vụ trộm liều lĩnh có một không hai trong lịch sử.

Vấn đề là còn đến nguyên một tuần đằng đẳng với đủ các tiết học, thầy cô và bài tập về nhà từ giờ cho đến tối thứ Sáu. Tuy vậy, Ben nhất định sẽ sử dụng một tuần đi học này thật khôn ngoan.

Trong giờ tin học, cậu tra cứu về bộ Báu vật Hoàng gia và ghi nhớ mọi chi tiết có thể.

Trong giờ lịch sử, cậu hỏi thầy giáo những câu hỏi về Tháp London và vị trí chính xác mà người ta cất giữ bộ báu vật trong tòa nhà. (Chỗ đó được gọi là Bảo tàng Báu vật Hoàng gia.)

Trong giờ địa lý, cậu tìm thấy một tấm bản đồ Anh quốc và chỉ ra chính xác vị trí của Tháp London trên dòng sông Thames.

Trong giờ thể dục, cậu không cố tình quên đồng phục thể dục như mọi khi, thay vào đó cậu tập thêm bài chống đẩy cho tay đủ khỏe để có thể trèo qua đường ống thoát nước vào bên trong Tháp.

Trong giờ toán, cậu hỏi thầy giáo xem năm tỷ bảng có thể mua được bao nhiêu gói kẹo Rolo (Người ta đồn đem bán bộ Báu vật Hoàng gia sẽ được ngàn ấy ti tiền.) Rolo là món kẹo tủ của Ben.

Câu trả lời là mười tỷ gói hay chính xác là hai mươi tư tỷ thanh kẹo Rolo. Thế chắc cũng đủ ăn trong ít nhất một năm.

Và bác Raj chắc sẽ tặng thêm vài gói khuyến mãi nữa.

Trong giờ tiếng Pháp, Ben luyện nói câu, “Cháu không biết gì về vụ ăn trộm cái món mà mọi người gọi là ‘Báu vật Hoàng gia’, cháu chỉ là một cậu bé nhà quê người Pháp thôi”, phòng trường hợp cần phải giả vờ làm một cậu bé nhà quê tội nghiệp người Pháp để trốn thoát khỏi hiện trường vụ án.

Trong giờ tiếng Tây Ban Nha, cậu luyện nói câu, “Cháu không biết gì về vụ ăn trộm cái món mà mọi người gọi là ‘Báu vật Hoàng gia’, cháu chỉ là một cậu bé nhà quê người Tây Ban Nha thôi”, phòng trường hợp cần phải giả vờ làm một cậu bé nhà quê tội nghiệp người Tây Ban Nha để trốn thoát khỏi hiện trường vụ án.

Trong giờ tiếng Đức, cậu luyện nói... mà thôi, chắc các bạn đọc cũng biết rồi, khỏi cần tôi phải nói thêm.

Trong giờ khoa học, Ben hỏi thầy giáo về cách phá cửa kính chống đạn. Ngay cả khi đã vào được Bảo tàng Báu vật Hoàng gia thì lấy bộ báu vật cũng không hề dễ vì tất cả đều được bảo vệ bởi những tấm kính dày hàng xăng ti mét.

Trong giờ mỹ thuật, cậu làm một tòa Tháp London chi tiết bằng diêm rồi tự biên tự diễn vụ ăn trộm liều lĩnh này trên mô hình thu nhỏ.

Một tuần thấm thoát trôi qua, chưa bao giờ đi học với Ben lại vui như thế. Và quan trọng hơn cả là lần đầu tiên trong đời, Ben mong chờ từng ngày để được sang nhà bà nội.

Đến cuối giờ học chiều thứ Sáu, Ben thấy đã thu thập đủ thông tin cần thiết cho một kế hoạch liều lĩnh.

Câu chuyện về vụ trộm bộ Báu vật Hoàng gia sẽ lên sóng ti vi hàng tuần liên, sẽ tràn ngập các trang web, và sẽ chiếm trọn trang nhất của tất cả các tờ báo ở mọi quốc gia trên thế giới. Tuy vậy, không ai, chắc chắn là không một ai, có thể ngờ vụ trộm lại do một bà cụ nhỏ bé và một thằng nhóc mười một tuổi gây ra. Hai bà cháu sẽ thực hiện trót lọt vụ trộm thế kỷ này!

CHƯƠNG 18

GIỜ THĂM BỆNH NHÂN

“Con không được ở lại nhà bà nội tối nay đâu,” bố nói. Lúc đó là bốn giờ chiều thứ Sáu và Ben vừa mới đi học về. Bố có mặt ở nhà sớm thế này kể cũng lạ. Ca làm việc của bố thường phải đến tám giờ mới kết thúc.

“Sao lại thế ạ?” Ben hỏi và nhận ra mặt bố đang tối sầm vì lo lắng.

“Bố có tin này không vui, con trai ạ.”

“Tin gì ạ?” Ben hỏi và mặt cậu cũng đang tối sầm vì lo lắng.

“Bà nội phải nhập viện rồi.”

Một lát sau, khi cả nhà đã tìm được chỗ đỗ xe, Ben và bố mẹ bước qua cánh cửa tự động của bệnh viện. Ben không biết bố mẹ có thể tìm thấy bà ở đây hay không nữa. Bệnh viện rộng và cao ngoài sức tưởng tượng, một biểu tượng vĩ đại của bệnh tật.

Có những chiếc thang máy đưa ta đến những chiếc thang máy khác.

Những hành lang dài hàng ki lô mét.

Biển hướng dẫn ở khắp nơi mà Ben chẳng hiểu nổi lấy một cái:

KHOA ĐIỀU TRỊ MẠCH VÀNH

CHỤP X-QUANG

KHOA SẢN

KHOA CHẨN ĐOÁN

PHÒNG CHỤP CẮT LỚP

Những bệnh nhân mặt mũi lo âu nằm cẳng hoặc ngửa xe lăn đang được hộ lý đẩy dọc hành lang trong khi các bác sĩ và y tá vội vàng đi qua, người nào người nấy đều như đã mất ngủ mấy ngày nay.

Khi cả nhà tìm thấy nơi bà nội nằm, ngay ở tầng mười chín, Ben đã không nhận ra bà.

Tóc bà xẹp xuống sát da đầu, bà không đeo kính mà cũng chẳng dùng răng giả, và thay vì quần áo của mình, bà đang mặc quần áo bệnh nhân đúng chuẩn. Cứ như thể tất cả những gì tiêu biểu nhất của bà nội đã bị đem đi mất và giờ đây bà chỉ còn cái vỏ ngoài.

Ben rất buồn khi thấy bà thế này nhưng vẫn cố giấu giếm cảm xúc. Cậu không muốn làm bà buồn.

“Chào cháu,” bà nói. Giọng bà thều thào và có phần lắp bắp. Ben phải hít một hơi sâu để không bật khóc.

“Mẹ thấy sao rồi ạ?” bố Ben hỏi.

“Rõ là dở hơi,” bà đáp. “Mẹ bị ngã.”

“Ngã ạ?” Ben nói.

“Phải. Bà không nhớ lắm. Lúc đó bà đang treo thang lấy một hộp bắp cải và đi đầu tiếp theo bà nhớ được là bà đang nằm trên sàn nhà nhìn chăm chăm lên trần. Bà Edna, em họ của bà, gọi cho bà nhiều lần từ trại dưỡng lão của bà ấy. Mãi không thấy ai trả lời, bà ấy liền gọi xe cứu thương.”

“Bà bị ngã từ bao giờ ạ?” Ben hỏi.

“Để bà xem nào, bà nằm trên sàn bếp hai ngày, nên lúc đó chắc phải là sáng thứ Tư. Bà còn không đứng dậy nổi để với lấy điện thoại.”

“Mẹ ơi, con xin lỗi,” bố nói khẽ. Ben chưa từng thấy bố buồn thế bao giờ.

“Cũng buồn cười thật vì con định gọi cho mẹ hôm thứ Tư, buồn một chút, mẹ biết đấy, để hỏi thăm tình hình mẹ,” mẹ nói, rõ ràng là nói dối. Mẹ chưa bao giờ gọi cho bà nội, và nếu bà nội có gọi thì mẹ cũng sẽ cố kết thúc cuộc nói chuyện nhanh nhất có thể.

“Các con không biết mà,” bà nội nói. “Sáng nay người ta đã lôi mẹ ra kiểm tra đủ thứ rồi; chụp X-quang, chụp cắt lớp, vân vân và vân vân. Sáng mai sẽ có kết quả. Hy vọng mẹ sẽ không phải ở đây quá lâu.”

“Cháu cũng mong là thế ạ,” Ben nói.

Tiếp theo là im lặng.

Chẳng ai biết nói gì hay làm gì.

Mẹ ngập ngừng huých tay bố và làm bộ nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình.

Ben biết bệnh viện làm mẹ không thoải mái. Hai năm trước, khi cậu mổ ruột thừa mẹ cũng chỉ vào thăm cậu đôi lần, và kể cả thế cũng đủ khiến mẹ sốt ruột và đổ mồ hôi.

“Thôi, cả nhà mình về đi,” bố nói.

“Ừ, ừ, các con cứ về đi,” bà nội nói, giọng thì nhẹ bằng nhưng đôi mắt bà nặng trĩu nỗi buồn. “Các con đừng lo cho mẹ, mẹ sẽ khỏe lại thôi.”

“Cả nhà mình ở lại thêm một lúc nữa không được sao?” Ben phát biểu.

Mẹ nhìn Ben bằng ánh mắt đau khổ mà bố cũng nhận ra.

“Không, đi thôi Ben, bà nội cần được ngủ một chút,” bố vừa nói vừa đứng dậy và sẵn sàng ra về “Con có chút việc bận mẹ ạ, nhưng con sẽ cố ghé qua vào cuối tuần.”

Bố vỗ nhẹ lên đầu bà nội, như với một chú chó. Đó là một cử chỉ rất lúng túng; bố vốn không phải là một người thích âu yếm.

Bố quay người bước đi, mẹ mỉm cười yếu ớt rồi tóm tay kéo Ben ra khỏi phòng bệnh dù cậu không muốn thế.

Ở phòng mình tối hôm đó, Ben kiên quyết sắp xếp lại những thông tin đã thu thập được ở trường tuần vừa rồi.

Bà cháu mình sẽ cho họ thấy, bà ạ, giọng nói dữ dội vang lên trong đầu cậu. *Cháu sẽ làm vì bà.* Giờ bà nội đang bị ốm nên cậu càng quyết tâm thực hiện vụ trộm hơn bao giờ hết.

Cậu có thời gian từ giờ đến bữa ăn chiều để lên kế hoạch cho vụ trộm báu vật vĩ đại nhất từ trước tới nay.

CHƯƠNG 19

THIỆT BỊ GÂY NỔ BE BÉ

Sáng hôm sau, khi bố mẹ còn mãi nghe hết bài này đến bài khác để chọn nhạc cho cuộc thi nhảy sắp tới của con trai, Ben lên ra khỏi nhà và đạp xe đến bệnh viện.

Khi mãi rồi cũng tìm được phòng bệnh của bà nội, cậu thấy một bác sĩ đeo kính ngồi trên giường bà. Tuy vậy, cậu vẫn hăm hở chạy đến để khoe với bà kế hoạch của mình.

Bác sĩ đang nắm tay bà và nói chuyện với bà thật chậm rãi, nhẹ nhàng.

“Để bà với bác sĩ nói chuyện riêng một lúc, Ben,” bà nội nói. “Bác sĩ và bà đang nói mấy chuyện phụ nữ, cháu biết đấy.”

“À, vâng ạ,” Ben nói. Cậu lại lùi nhanh ra phía cửa, và đọc lướt qua một tờ *Tam đòng* nhàu nát.

Bác sĩ đi qua cậu và nói, “Bác rất tiếc” trước khi rời khỏi phòng bệnh.

Rất tiếc? Ben nghĩ. *Tại sao bác ấy lại rất tiếc?*

Rồi cậu ngập ngừng bước tới giường bà.

Bà nội đang lấy khăn giấy chấm nhẹ lên mắt, rồi khi thấy Ben lại gần, bà dừng lại và nhét nó trở lại ống tay áo.

“Bà khỏe không ạ?” cậu nhẹ nhàng hỏi.

“Có, bà khỏe. Bà bị bụi rơi vào mắt thôi.”

“Thế tại sao bác sĩ lại nói với cháu là ‘bác rất tiếc’ ạ?”

Trong thoáng chốc, bà nội trông thật bối rối.

“Ừm, ờ, bà nghĩ bác ấy rất tiếc vì đã làm phí thời gian của cháu khi đến đây. Bà chẳng bị làm sao cả, hóa ra là thế đấy.”

“Thật ạ?”

“Ừ, bác sĩ đưa bà kết quả kiểm tra rồi. Bà khỏe như voi ấy mà.”

Ben chưa từng nghe người ta nói thế bao giờ nhưng cậu hình dung như thế là rất, rất khỏe.

“Thế thì tuyệt quá, bà ạ,” Ben nói. “Giờ thì, cháu biết bà đã nói ‘không’...”

“Có phải cháu đang nói chuyện đấy không Ben?” bà nội hỏi.

Ben gật đầu.

“Bà đã nói ‘không’ cả trăm lần rồi mà.”

“Vâng, nhưng...”

“Nhưng làm sao hả nhóc?”

“Cháu đã tìm ra một điểm yếu của Tháp London. Và cháu đã dành nguyên cả tuần để lập kế hoạch ăn trộm báu vật của bà và cháu. Cháu nghĩ bà và cháu hoàn toàn có thể làm được ạ.”

Thật bất ngờ vì lúc này bà đột nhiên trông thật nguy hiểm. “Kéo rèm lại và nói nhỏ thôi nhé,” bà rì rầm nói và bật máy trợ thính lên hết cỡ.

Ben nhanh chóng kéo rèm quanh giường lại rồi ngồi xuống bên cạnh bà.

“Là thế này ạ, đúng nửa đêm bà và cháu sẽ mặc đồ lặn rồi bơi qua sông Thames và tìm ra vị trí của đường ống thoát nước cũ, ở đây ạ,” Ben vừa nói thì thầm vừa cho bà xem bản vẽ chi tiết ở bìa sau của tờ *Tuần báo Thoát nước*.

“Chúng ta phải bơi ngược lên một ống thoát nước sao?! Bà có tuổi rồi!” bà nội nói. “Đừng ngớ ngẩn thế chứ, nhóc!”

“Suýt, bà nói bé thôi ạ,” Ben nói.

“Bà xin lỗi,” bà nội thì thầm.

“Và việc đó không ngớ ngẩn. Phải nói là xuất sắc mới đúng. Đường ống vừa đủ rộng mà, bà nhìn này...”

Bà nội nhòm người dậy khỏi gối và giở sát mắt vào tờ *Tuần báo Thoát nước*. Bà nghiên cứu kỹ bản vẽ. Trông nó đúng là đủ rộng thật.

“Giờ nếu bơi ngược theo đường ống này thì bà và cháu sẽ vào được bên trong Tháp London mà không bị phát hiện,” Ben tiếp tục. “Tất cả mọi lối đi trong phạm vi tòa nhà đều có lính gác, camera an ninh và laze cảm biến. Nếu đi lối khác thì bà cháu mình chắc chắn sẽ không qua được.”

“Phải, phải, phải rồi, nhưng rồi làm thế quái nào chúng ta vào được Bảo tàng Báu vật Hoàng gia?” bà thì thầm.

“Đường ống kết thúc ở chỗ này, ngay dưới cầu tiêu.”

“Cháu nói gì cơ?”

“Cầu tiêu. Một từ cũ để gọi nhà vệ sinh ạ.”

“À phải, đúng rồi.”

“Từ cầu tiêu, chạy một quãng ngắn...”

“E hèm!”

“Ồ, ý cháu là đi bộ một quãng ngắn qua sân trong để đến Bảo tàng Báu vật Hoàng gia. Vào ban đêm, cửa dẫn vào kho chắc chắn sẽ bị khóa, khóa hai lần.”

“Có khi là khóa ba lần đấy!” bà nội trông có vẻ không bị thuyết phục cho lắm. Phải rồi, Ben chỉ phải thuyết phục bà thôi!

“Cửa làm bằng thép đặc nên chúng ta sẽ phải khoan ổ khóa để mở...”

“Nhưng vương miện, vương trượng và mấy thứ lễ tể khác chắc chắn được cất trong tủ kính chống đạn, Ben ạ,” bà nội nói.

“Vâng, nhưng kính dày không chống được bom. Chúng ta sẽ đặt một thiết bị gây nổ để phá kính.”

“Một thiết bị gây nổ?!” bà nội lắp bắp. “Lấy đâu ra cái thứ đó bây giờ?”

“Cháu đã thò được một ít hóa chất trong giờ hóa học,” Ben đáp với một nụ cười tự mãn. “Cháu khá chắc là mình có thể tạo ra một vụ nổ đủ lớn để phá xuyên qua lớp kính.”

“Nhưng lính gác sẽ nghe thấy tiếng nổ, Ben. Không, không, không. Bà rất tiếc, kế hoạch này không ổn đâu!” bà nội thốt lên bằng giọng khê nhất có thể.

“À, cháu đã nghĩ đến cái đó rồi ạ,” Ben nói, trong thoáng chốc thấy thỏa mãn vì sự khéo léo của bản thân. “Bà sẽ phải đi tàu đến London thật sớm vào hôm đó, ăn mặc như một bà lão phúc hậu...”

“Bà là một bà lão phúc hậu mà!” bà nội phản đối.

“Bà hiểu cháu nói gì mà,” Ben mỉm cười tiếp lời. “Từ nhà ga bà bắt xe buýt số 78, đi thẳng đến Tháp London. Rồi bà cho lính canh gác Tháp London ăn bánh sô cô la tẩm gì đó để khiến họ ngủ.”

“Ồ, đã có thuốc ngủ thảo dược đặc chế của bà rồi!” bà nội nói.

“Ồ, phải ạ, tuyệt cú mèo,” Ben nói. “Rồi lính gác sẽ ăn bánh sô cô la và đến đêm họ sẽ ngủ gật.”

“Bánh sô cô la á?” bà nội phản đối. “Chắc chắn lính gác sẽ thích món bánh bắp cải cây nhà lá vườn của bà hơn.”

Công thức làm món BÁNH BẮP CẢI của bà nội:

- 6 cây bắp cải mốc to
- Nghiền bắp cải bằng cái nghiền khoai tây
- Cho bắp cải xay nhuyễn vào khay nướng
- Nướng trong lò đến khi cả căn nhà bốc mùi bắp cải
- Đợi một tháng để bánh thiu
- Cắt bánh và ăn (có thể kèm theo chấu nôn)

“V... vâng,” Ben lúng túng.

Cậu không muốn làm bà nội buồn nhưng chắc chắn sẽ không ai ăn nổi một miếng bánh bắp cải trừ phi người đó là họ hàng gần của bà, mà kể cả thế thì người đó cũng nhiều khả năng sẽ nhổ nó đi ngay khi bà không chú ý.

“Cháu nghĩ một cái bánh sô cô la mua ở siêu thị sẽ tốt hơn ạ.”

“Ừ ă, cháu có vẻ cũng đã suy nghĩ chu đáo. Bà rất ấn tượng. Ý tưởng sử dụng đường ống thoát nước cũ đúng là thiên tài.”

Ben đỏ mặt vì tự hào. “Cháu cảm ơn bà.”

“Nhưng làm sao cháu lại biết về nó? Người ta đâu có dạy mấy thứ đó ở trường phải không, về ống thoát nước ấy?”

“Không ạ,” Ben nói. “Chỉ là... cháu vẫn luôn thích sửa ống nước thôi. Cháu nhớ ra hệ thống ống thoát nước cũ được in trên tạp chí yêu thích của cháu.” Cậu giờ tờ *Tuần báo Thoát nước* lên. “Ước mơ của cháu là sau này được làm thợ sửa ống nước ạ.”

Cậu cúi gằm, trong đầu đã nghĩ đến cảnh bị bà nội mắng hoặc bị chê giễu.

“Sao cháu lại cúi gằm thế kia?” bà nội hỏi.

“Ừm... Thực ra cháu biết mơ ước làm thợ sửa ống nước thật ngớ ngẩn và nhạt nhẽo. Cháu biết là cháu nên mơ ước làm gì đó thú vị hơn.” Ben cảm thấy mặt mình đỏ lựng.

Bà nội đưa một tay nâng cằm cậu lên. “Chẳng có đi đâu gì cháu làm lại ngớ ngẩn và nhặt nhẻo đầu Ben ạ,” bà nói. “Nếu cháu muốn làm thợ sửa ống nước và đó là giấc mơ của cháu thì sẽ không ai có thể lấy nó đi. Cháu hiểu không? Tất cả những gì cháu có thể làm trong cuộc đời này là theo đuổi giấc mơ của mình. Nếu không làm được thế thì cháu đang lãng phí thời gian đấy.”

“Có lẽ... có lẽ là thế ạ.”

“Bà cũng hy vọng thế. Thật lòng đấy! Cháu nói sửa ống nước là việc nhàm chán nhưng đây này, cháu đang lên kế hoạch ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia, và vì Chúa... tất cả kế hoạch này xuất phát từ việc sửa ống nước!”

Ben mỉm cười. Có lẽ bà nội nói đúng.

“Nhưng bà muốn hỏi cháu một câu Ben ạ.”

“Dạ?”

“Chúng ta sẽ trốn thoát thế nào? Kế hoạch kiểu này sẽ đổ bể nếu ta bị bắt quả tang, chàng trai ạ.”

“Cháu biết, bà ạ, nên cháu nghĩ chúng ta phải thoát ra bằng chính con đường ta đi vào, qua đường ống thoát nước, và bơi ngược trở lại sông Thames. Sông chỉ rộng năm mươi mét mà cháu thì từng được huy chương bơi một trăm mét. Việc đó sẽ dễ như ăn kẹo.”

Bà nội cắn môi suy nghĩ. Rõ ràng bà không nghĩ có việc nào ở đây dễ như ăn kẹo, ít nhất không phải là việc bơi qua một dòng sông chảy xiết vào ban đêm.

Ben nhìn bà với đôi mắt đầy hy vọng.

“Vậy bà có tham gia không ạ? Bà vẫn là găngtxơ phải không ạ?”

Bà chìm đắm vào suy nghĩ của mình mất một lúc.

“Được không ạ?” Ben van nài. “Cháu rất thích nghe những chuyện phiêu lưu của bà và cháu thực sự muốn tham gia một vụ trộm cùng bà. Và đây sẽ là vụ hoành tráng nhất: ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia. Chính bà cũng từng nói đó là giấc mơ của một tên trộm vĩ đại. Phải không bà? Bà tham gia nhé?”

Bà nội nhìn khuôn mặt rạng ngời của cháu trai. Sau một lúc, bà ngập ngừng, “Ừ.”

Ben nhảy khỏi ghế và lao đến ôm bà. “Tuyệt cú mèo!”

Bà nới đưa đôi cánh tay yếu ớt của mình lên ôm lấy cậu. Lần đầu tiên sau nhiều năm bà thực sự ôm lấy cậu.

“Nhưng bà có một điều kiện,” bà nói với một ánh mắt cực kỳ nguy hiểm.

“Điều kiện gì ạ?” Ben thì thào.

“Chúng ta sẽ đem trả lại bộ Báu vật Hoàng gia vào đêm hôm sau.”

CHƯƠNG 20

THÌNH THỊCH THÌNH THỊCH

Ben không thể tin nổi những điều bà nội vừa nói. Không đời nào cậu mạo hiểm lấy trộm bộ Báu vật Hoàng gia để rồi đem trả lại chỗ cũ vào ngay tối hôm sau.

“Nhưng chúng đáng giá hàng triệu, có khi là hàng tỷ...” cậu phản nản.

“Bà biết. Nên chắc chắn chúng ta sẽ bị bắt nếu cố bán chúng đi,” bà nội đáp.

“Nhưng...!”

“Không ‘nhưng nhị’ gì hết, nhóc ạ. Chúng ta sẽ đem trả chúng về chỗ cũ vào đêm hôm sau. Cháu có biết vì sao trong suốt ngần ấy năm bà không bị đi tù không? Bà không bao giờ bán một món gì. Bà chỉ ăn trộm cho vui thôi.”

“Nhưng bà vẫn giữ chúng đấy thôi,” Ben nói. “Kể cả là bà không bán. Bà có cả mớ trang sức đá quý đựng trong hộp bánh.”

Bà nội nháy mắt. “Phải, thì lúc đó bà còn trẻ đại,” bà nói. “Sau đó bà đã hiểu ăn trộm là sai. Và cháu cũng cần phải hiểu điều đó.” Bà nhìn cậu với ánh mắt dữ dội.

Ben lúng túng. “Cháu hiểu, tất nhiên là cháu hiểu ạ...”

“Kế hoạch của cháu quả là tuyệt vời Ben ạ, thật lòng là thế đấy. Nhưng đám báu vật đó không thuộc về chúng ta, đúng không?”

“Đúng ạ,” Ben nói. “Đúng là thế ạ.” Giờ cậu cảm thấy có phần xấu hổ vì chưa gì đã xoắn hết cả lên khi nghe đến việc phải trả lại bộ báu vật.

“Và cũng đừng quên là tất cả cảnh sát trên toàn quốc, thậm chí có thể là toàn thế giới sẽ truy tìm bộ Báu vật Hoàng gia. Sở Cảnh sát Thủ đô sẽ truy đuổi chúng ta. Nếu bị bắt quả tang cất giữ chúng, chúng ta sẽ ngồi tù đến hết đời. Có thể với bà thì không lâu nhưng với cháu sẽ là bảy mươi hoặc tám mươi năm đấy.”

“Bà nói cũng phải ạ,” Ben nói.

“Và Nữ hoàng có vẻ cũng là một bà lão tốt bụng đấy chứ. Bà ấy và bà thực ra cũng tằm tằm tuổi nhau. Bà không muốn làm bà ấy buồn.”

“Cháu cũng thế ạ,” Ben thì thầm. Cậu đã thấy Nữ hoàng trên bản tin cả tỷ lần và bà có vẻ là một bà lão tốt bụng, hay mỉm cười và vẫy tay chào mọi người từ phía sau chiếc xe nổi khổng lồ của mình.

“Cứ làm vụ này cho vui thôi nhé. Cháu đồng ý không?”

“Đồng ý ạ!” Ben nói. “Khi nào thì bà cháu mình thực hiện kế hoạch ạ? Chắc sẽ phải là tối thứ Sáu vì hôm đó bố mẹ mới cho cháu sang nhà bà. Bác sĩ có nói khi nào bà được ra viện không ạ?”

“Ừm, có, bác sĩ có nói, bác sĩ nói bà ra viện lúc nào cũng được.”

“Tuyệt vời!”

“Nhưng chúng ta sẽ phải thực hiện thật sớm. Thứ Sáu tuần sau được chứ?”

“Thế có sớm quá không ạ?”

“Không hề, cháu đã lên kế hoạch rất kỹ lưỡng rồi, Ben ạ.”

“Cháu cảm ơn bà,” Ben tươi cười nói. Đây là lần đầu tiên mà cậu cảm thấy mình đã làm một người lớn tự hào về mình.

“Khi nào ra viện bà sẽ thó một vài thứ dụng cụ cần thiết. Giờ thì về đi Ben, bà sẽ gặp lại cháu vào tối thứ Sáu tuần sau, như mọi khi nhé.”

Ben kéo rèm ra. Ông Parker, ông hàng xóm lắm chuyện của bà nội, đang đứng ngay đó!

Giật mình, Ben lùi vài bước về phía giường, rồi nhanh tay giấu tờ *Tuần báo Thoát nước* vào lưng áo len của mình.

“Ông đang làm gì ở đây ạ?” Ben hỏi.

“Lại mong nhìn trộm tôi tắm nữa đấy mà, không nhàn vào đâu được!” bà nội nói.

Ben cười khúc khích.

Ông Parker lúng túng tìm từ để trả lời. “Không, không, tôi...”

“Y tá trưởng! Y TÁ TRƯỞNG!” bà nội hét lên.

“Đợi đã!” ông Parker hoảng sợ nói. “Tôi chắc chắn là đã nghe thấy một trong hai người nói về bộ Áo tắm Hoàng gia...”

Quá trễ rồi. Y tá trưởng, một phụ nữ cao khác thường với bàn chân rất to, nặng nề lao nhanh vào phòng bệnh.

“Sao thế?” y tá trưởng hỏi. “Có vấn đề gì không?”

“Ông này đang nhìn trộm tôi qua rèm cửa!” bà nội nói.

“Ông có làm thế không?” y tá vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn ông Parker.

“À thì, ờ? tôi nghe thấy họ đang...” ông Parker rên rỉ.

“Tuần trước ông ấy rình mò bà nội cháu tập yoga khóa thân ạ,” Ben móm ý.

Mặt y tá trưởng tối sầm vì giận dữ. “Ra khỏi phòng bệnh của tôi ngay lập tức, lão lợn già kinh tởm kia!” cô gào lên.

Ê mặt, ông Parker lùi xa khỏi cô y tá trưởng đáng sợ rồi vội vàng lao khỏi phòng bệnh. Ông dừng lại ở cửa và hét về phía bà nội và Ben, “CÁC NGƯỜI SẼ BIẾT TAY TÔI!” trước khi bỏ đi.

“Xin hãy báo ngay cho tôi nếu lão kia quay lại,” y tá trưởng nói, sắc mặt cô đã trở lại bình thường.

“Vâng,” bà nội nói trước khi y tá trưởng quay lại việc của mình.

“Có thể ông ấy đã nghe thấy hết!” Ben thì thào.

“Có thể,” bà nội đáp. “Nhưng bà nghĩ cô y tá trưởng đã dọa ông ấy chạy mất dép rồi!”

“Cháu hy vọng thế ạ.” Ben rất lo lắng trước tình huống không may này.

“Cháu vẫn muốn thực hiện vụ này chứ?” bà hỏi.

Ben có cảm giác như khi người ta ngồi tàu lượn và nó đang chần chạp khởi động. Ta vừa muốn nhảy ra khỏi nó lại vừa muốn ngồi lại. Sợ hãi và thích thú hòa làm một.

“Vâng ạ!” cậu nói.

“Hoan hô!” bà nội nói và mỉm cười thật tươi với Ben.

Ben quay người ra về rồi lại quay lại. “Cháu... cháu yêu bà, bà nội ạ,” cậu nói.

“Bà cũng yêu cháu, bé Benny,” bà nội vừa nói vừa nháy mắt.

Ben nhăn mặt ngại ngùng. Giờ cậu đã có một bà nội găngxtơ, và đi đâu này thật tuyệt nhưng cậu sẽ phải bảo bà chỉ được gọi cậu là Ben thôi!

Ben chạy dọc hành lang, tim đập thành thịch.

Thình thịch, thình thịch.

Cậu rùng mình vì phấn khích. Cậu bé mười một tuổi này, cậu bé chưa từng làm được điều gì đáng kể trong đời trừ một lần nôn vào đầu bạn khi ngửi trên đu quay hội chợ, sẽ tham gia vào vụ trộm liều lĩnh nhất từng được biết đến.

Cậu chạy ra ngoài bệnh viện và bắt đầu lóng ngóng mở khóa, lấy xe đạp ra khỏi hàng rào. Rồi khi nhìn lên, cậu thấy một điều không thể tin nổi.

Đó là bà nội cậu.

Điều đó thì, tự bản thân nó chẳng có gì bất thường cả.

Nhưng cảnh cậu thấy là thế này:

Bà nội đang trèo xuống bên hông bệnh viện.

Bà đã buộc mấy cái ga giường với nhau và thả mình xuống dọc bên hông tòa nhà.

Ben không thể tin vào mắt mình. Cậu vẫn biết bà nội là dân găng tơ thứ thiệt nhưng thế này thì quả là bá đạo!

“Bà, bà đang làm cái quái gì thế ạ?!” Ben hét lên từ bên kia bãi xe.

“Thang máy không hoạt động, cháu ạ! Gặp lại cháu thứ Sáu. Đừng muộn giờ đấy!” bà hét lên khi xuống tới mặt đất và nhảy lên chiếc xe máy cho người già của mình rồi rồ ga lao... À, thực ra là tà tà lao về nhà.

Chưa bao giờ một tuần lại trôi chậm đến thế.

Nguyên cả tuần Ben chỉ dài cổ chờ cho đến thứ Sáu. Từng phút, từng giờ, từng ngày dường như kéo dài vô tận.

Thật kỳ lạ khi cứ phải giả vờ là một cậu bé bình thường như bao cậu bé khác trong khi thực sự cậu lại là một trong những tên trộm vĩ đại nhất trong lịch sử.

Cuối cùng thì tối thứ Sáu đã đến. Có tiếng gõ cửa bên ngoài phòng Ben.

CỘC CỘC CỘC.

“Nào con trai, đã sẵn sàng chưa?” bố nói.

“Vâng ạ,” Ben vừa nói vừa cố tỏ ra vô tội nhất có thể, khá khó vào lúc này khi mà cậu đang cảm thấy cực kỳ tội lỗi. “Sáng mai bố không cần đến đón con quá sớm đâu ạ, con và bà nội chơi xếp chữ muộn lắm.”

“Con sẽ không chơi xếp chữ, con trai ạ,” bố nói.

“Không ạ?”

“Không, con trai ạ. Thực ra tối nay con sẽ không đến nhà bà nội.”

“Ôi không!” Ben nói. “Bà lại phải vào viện ạ?”

“Không.”

Ben thở dài nhẹ nhõm nhưng rồi lại thấy nhoi nhói vì lo. “Thế sao con lại không được đến nhà bà ạ?”

Kế hoạch đã đâu vào đó rồi, làm gì còn thời gian nữa!

“Vì,” bố nói, “tối nay sẽ diễn ra giải vô địch khiêu vũ độ tuổi dưới mười hai. Cuối cùng thì thời điểm để con tỏa sáng đã đến!”

CHƯƠNG 21

CHIẾC GIÀY MŨI SẮT

Ben ngồi im lìm ở ghế sau chiếc ô tô nhỏ màu nâu trong bộ “Bom tình yêu”.

“Mẹ mong là con không quên mất cuộc thi Ben ạ,” mẹ nói từ ghế trước trong khi chỉnh lại lớp trang điểm và son môi của mẹ lại vô tình chạy một đường ngang mặt khi họ rẽ sang đường.

“Không, dĩ nhiên là không rồi mẹ ạ.”

“Đừng lo con trai,” bố tiếp lời, lòng đầy tự hào lái xe đưa con trai đi dự cuộc thi nhảy lừng danh. “Con đã tập luyện rất nhiều trong phòng ngủ nên bố đảm bảo con sẽ được điểm cao. Mười, mười, và mười!”

“Thế còn bà nội ạ? Bà đang đợi con mà bố,” Ben lo lắng nói.

Đêm nay, theo kế hoạch, chính là đêm hai bà cháu sẽ lấy trộm bộ Báu vật Hoàng gia, nhưng thay vào đó Ben đang trên đường đi dự cuộc thi khiêu vũ, dù cả đời cậu chưa từng nhảy lấy một bước.

Hai tuần qua, cậu đã tránh nghĩ đến cuộc thi nhưng giờ thì nó đã đến.

Nó thực sự đang đến.

Cậu sẽ phải trình diễn một điệu nhảy đơn.

Một điệu nhảy mà cậu chưa chuẩn bị.

Trước khán phòng chật kín khán giả...

“Ồ, đừng lo cho bà nội,” mẹ nói. “Bà không biết hôm nay là ngày gì đâu!” Mẹ cười khi xe ô tô đột ngột dừng đèn đỏ và mascara của mẹ bắn lên tận trán.

Cả nhà đến tòa thị chính. Ben nhìn thấy một con sông vài thun hối hả và rực rỡ màu sắc đang tiến vào tòa nhà.

Nếu có ai ở trường nhìn thấy chắc cậu sẽ không bao giờ gột rửa được hết vết nhơ này. Đám chuyên bắt nạt sẽ có đủ đạn dược để làm đời cậu ra bã. Và còn nữa, cậu chưa diễn tập. Chưa một lần nào. Cậu chẳng biết rồi mình sẽ làm gì trên sân khấu.

Đây là cuộc thi để tìm ra vũ công nhí xuất sắc nhất vùng. Có giải cho cặp đôi xuất sắc nhất, đơn nam và đơn nữ xuất sắc nhất.

Nếu thắng giải này, ta sẽ có cơ hội thi đấu cho hạt của mình trong giải toàn quốc, và nếu thắng luôn giải toàn quốc, sẽ có cơ hội đại diện cho cả nước đi thi đấu.

Đó sẽ là bước đầu tiên trên con đường trở thành ngôi sao khiêu vũ quốc tế. Và người dẫn chương trình đêm nay không thể là ai khác ngoài người đàn ông quyến rũ của *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo* và cũng là thần tượng của mẹ, Flavio Flavioli.

“Quả là tuyệt vời khi được thấy thật nhiều quý cô xinh đẹp có mặt tại đây đêm nay,” anh ta nói bằng giọng Ý đầu đầu.

Flavio ngoài đời trông còn bóng bẩy hơn trên ti vi. Tóc anh ta được vuốt ngược ra đằng sau, hàm răng trắng sáng còn quần áo thì dính sát vào người như giấy bóng bọc thực phẩm. “Giờ mọi người đã sẵn sàng cho điệu rumba chưa?”

Đám đông đồng thanh hét lên, “Rồi!”

“Flavio chưa nghe rõ, tôi nói ‘mọi người đã sẵn sàng cho điệu rumba chưa?’ ”

“RỒI!” tất cả lại đồng thanh hét lên, to hơn lúc trước một chút.

Ben lo lắng lắng nghe từ phía sau sân khấu. Cậu nghe một giọng phụ nữ rít lên, “Em yêu anh, Flavio!” Nghe có vẻ rất giống mẹ cậu.

Ben nhìn quanh phòng thay đồ. Đây có lẽ là hội nghị của những đứa trẻ con khó chịu nhất thế giới. Chúng trông già đời không chịu nổi, mặc những bộ quần áo vải thun lè loét lỗ bịch, bôi lên kem nâu và hàm răng trắng ngọc sáng đến mức có thể nhìn thấy từ ngoài vũ trụ.

Ben lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay, cậu biết mình sẽ muộn giờ hẹn với bà nội. Cậu chờ đợi rồi lại chờ đợi đám trang-diềm-quá-tay này nhảy quickstep, nhảy jive, nhảy waltz, nhảy waltz kiểu Viên, nhảy tango, nhảy foxtrot và nhảy cha cha cha.

Cuối cùng cũng đến lượt Ben. Cậu đứng ở cánh gà khi được Flavio xướng tên.

“Giờ là màn trình diễn của một cậu bé người địa phương, cậu sẽ làm tất cả chúng ta mãn nhãn với một màn nhảy đơn. Xin hãy chào đón Ben!”

Flavio nhẹ nhàng rời sân khấu khi Ben nặng nề bước lên, bộ Bom tình yêu bằng vải thun cứ đẩy mông cậu lên theo cái cách chẳng thoải mái tẹo nào.

Ben đứng một mình giữa sân nhảy. Ánh đèn sân khấu chiếu vào cậu. Nhạc bắt đầu nổi lên. Cậu cầu trời khẩn Phật tìm được một cách nào đó để thoát khỏi đây. Bất cứ kiểu nào dưới đây cũng đều làm cậu vui:

Cháy nhà

Động đất

Thế chiến III

Một kỷ Băng hà nữa

Một đàn ong sát thủ nguy hiểm chết người

Thiên thạch va vào trái đất và làm trái đất lệch trục

Một con sóng lớn

Flavio Flavioli bị hàng trăm xác sống ăn thịt người tấn công

Một cơn bão hoặc vòi rồng (Ben không thực sự phân biệt được hai thứ đó, nhưng cái nào cũng được)

Ben bị người ngoài hành tinh bắt cóc và không thể quay lại trái đất trong một nghìn năm

Khủng long quay lại trái đất qua một kiểu cổng không gian/thời gian nào đó, phá thủng trần nhà để lao vào ăn thịt tất cả mọi người bên trong

Một ngọn núi lửa phun trào, dù thật khó chịu khi thực ra chẳng có ngọn núi lửa nào ở gần đây cả

Cuộc tấn công của bầy sên khổng lồ

Mà kể cả bầy sên cỡ vừa cũng được.

Ben chẳng phải người cầu kỳ. Bất kỳ kiểu nào trong những kiểu trên cũng là đủ với cậu rồi.

Nhạc chơi được một lúc và Ben nhận ra là người cậu vẫn chưa hề nhúc nhích. Cậu nhìn về phía bố mẹ, cả hai đang rạng rỡ tự hào vì cuối cùng cũng được thấy đứa con duy nhất của mình đứng trên sân khấu.

Cậu nhìn ra phía cánh gà nơi Flavio-luôn-mỉm-cười đang mỉm cười đồng viên cậu.

Làm ơn hãy rút ra đi, sàn nhà...

Chẳng có gì xảy ra.

Không còn lựa chọn nào khác ngoài làm một đi đầu gì đó. Bất kỳ đi đầu gì.

Ben bắt đầu di chuyển hai chân, rồi hai cánh tay, rồi đầu. Nhưng chẳng bộ phận nào di chuyển đúng nhịp điệu, và trong năm phút tiếp theo đó cậu quăng người mình quanh sàn nhảy theo một phong cách chỉ có thể gọi là không thể nào quên: dù có muốn cũng không thể nào quên được.

Ben cố nhảy lên ở đoạn cuối, ngay khi nhạc vừa dứt, rồi tiếp đất đánh uych.

Im lặng.

Im lặng như tờ.

Rồi Ben nghe thấy tiếng vỗ tay của một người. Cậu nhìn lên.

Đó là mẹ cậu.

Rồi thêm một người nữa.

Đó là bố cậu.

Trong vài giây cậu tưởng đó sẽ là khoảnh khắc ta thường thấy trong phim khi một kẻ chiếu dưới giành chiến thắng sau biết bao khó khăn trở ngại: chẳng mấy rồi tất cả mọi người trong khán phòng sẽ đứng lên vỗ tay, chúc mừng cậu bé người địa phương cuối cùng cũng đã làm những người thân của mình tự hào, đồng thời cũng làm thay đổi mãi mãi bộ môn khiêu vũ.

Hết phim.

Thật ra thì không. Chuyện không xảy ra như vậy.

Một lúc sau, bố mẹ cậu cảm thấy xấu hổ vì chẳng ai ngoài hai người vỗ tay nên đã dừng lại.

Flavio quay lại sân khấu.

“Vâng, quả là, quả là...” Lần đầu tiên người đàn ông Ý quỵn rũ không còn biết phải nói gì. “Thưa ban giám khảo, chúng tôi có thể biết điểm số quý vị dành cho Ben không ạ?”

“Không,” người đầu tiên nói.

“Không.”

“Không.”

Chỉ còn một giám khảo nữa. Ben có thể ăn liền bốn quả trứng ngỗng không?

Nhưng chắc hẳn vị giám khảo cuối cùng cảm thấy thương cho cậu nhóc người suốt m ờ hồi đang đứng trước mặt bà, người đã để lại vết nhơ cho hàng thế hệ gia đình mình với màn trình diễn kém cỏi lưu danh sử sách. Bà lục tìm trong đồng bảng điểm bên dưới bàn. “Một,” bà tuyên bố.

Có những tiếng la ó, chế giễu không hề nhỏ vang lên từ phía khán giả nên bà sửa lại điểm số. “Tôi xin lỗi, ý tôi là không,” bà vừa nói vừa đưa bảng điểm ban đầu định chọn lên.

“Điểm số khá thất vọng từ ban giám khảo,” vừa nói Flavio vừa cố hết sức mỉm cười. “Nhưng, Ben trẻ tuổi ạ, vẫn chưa đến nỗi trắng tay đâu. Vì là cậu bé duy nhất tham gia hạng mục nhảy đơn nam đêm nay, nên cháu là người chiến thắng. Chú xin trao cho cháu giải thưởng là bức tượng nhựa chắc chắn này.”

Flavio lấy một chiếc cúp trông rõ r ẻ ti ền hình một cậu bé đang khiêu vũ r ồi trao cho Ben.

“Thưa các quý vị khán giả, một tràng pháo tay cho Ben!”

Lại im lặng. Thậm chí cả bố mẹ cũng không dám vỗ tay.

R ồi bắt đầu có tiếng la ó, chế giễu và huýt sáo: “NHỤC NHÃ!” “KHÔNG!” và “CHÉM!”

Nụ cười hoàn hảo của Flavio bắt đầu méo đi. Anh ta cúi xuống nói th ần vào tai Ben, “Cháu nên chạy khỏi đây trước khi bị đám đông làm th ịt.”

Đúng lúc đó, một chiếc giày mũi sắt được ném lên từ dưới hàng ghế khán giả. Nó bay rất nhanh trong không trung. Có thể là nhắm vào Ben, nhưng thay vào đó, nó lao thẳng vào giữa hai mắt Flavio và anh ta ngã l ẫn ra sàn bất tỉnh nhân sự.

Đến lúc lấy lý do để chuồn rồi, Ben nghĩ.

CHƯƠNG 22

ĐÁM ĐÔNG THUN PHÁT CUỒNG

Một đám đông những người mê khiêu vũ giận dữ đuổi theo chiếc ô tô nhỏ màu nâu dọc theo con phố. Nhìn qua cửa sau, Ben nghĩ đây có lẽ là lần duy nhất trong lịch sử có một đám đông phát cuồng mặc toàn đồ thun.

Bố nhấn ga mạnh hơn

BBBBRRRRRÙÙÙMMMM!

... rồi rẽ ở góc đường và cắt đuôi họ.

“Ồn Chúa là mẹ đã ở đó để hô hấp nhân tạo cho Flavio!” mẹ nói từ ghế trước.

“Ông đó mới bất tỉnh chứ đã ngừng thở đâu mẹ,” Ben đáp lại từ hàng ghế sau.

“Cẩn tắc vô ưu con ạ,” mẹ vừa nói vừa tô lại son. Phần lớn son giờ đã dính đầy mặt và cổ Flavio.

“Màn trình diễn của con, nói một từ thôi nhé, thật kinh khủng và đáng xấu hổ,” bố tuyên bố.

“Thế là một ngữ rồi ạ,” Ben vừa sửa lại vừa cười khúc khích. “Mà sẽ là một câu nếu bố tính cả đoạn trước.”

“Đừng nhí nhố với bố, anh bạn trẻ,” bố ngắt lời. “Đây không phải chuyện để cười. Bố thấy hổ thẹn vì con. Hổ thẹn lắm.”

“Ừ hổ thẹn,” mẹ lẩm bẩm đồng tình.

Ben chỉ muốn độn thổ. Cậu sẵn sàng đánh đổi hết cả quá khứ lẫn tương lai, chỉ cần ngay bây giờ cậu không phải ngồi ở ghế sau của chiếc xe này.

“Con xin lỗi mẹ,” Ben nói. “Con muốn khiến mẹ tự hào, thật đấy ạ.” Đó là sự thật. Làm bố mẹ hổ thẹn là điều cậu không muốn một chút nào, cho dù đôi khi cậu nghĩ hai người thật ngớ ngẩn.

“Ờ, con có cách thể hiện đi đâu đó hài hước đấy,” mẹ nói.

“Con không thích khiêu vũ, chỉ có thể thôi ạ.”

“Đấy không phải là vấn đề Mẹ đã mất hàng tiếng đồng hồ để may trang phục cho con,” bố nói. “Trên sân khấu con chẳng hề cố gắng một chút nào,” bố tiếp tục. “Bố không tin là con đã diễn tập. Không một lần nào. Bố mẹ làm ngày làm đêm để con có được cơ hội mà bố mẹ không có vậy mà con đối xử với bố mẹ thế này đây...”

“Coi thường bố mẹ,” mẹ nói.

“Coi thường bố mẹ,” bố bắt chước.

Một giọt nước mắt lăn trên má Ben. Cậu dùng lưỡi đỡ lấy. Vị mặn đắng. Ba người ngẩng im lặng khi ô tô lao về nhà.

Chẳng ai nói lời nào khi rời xe và đi vào nhà. Ngay lúc bố mở cửa trước, Ben lao lên phòng rồi đóng sập cửa. Cậu ngẩng trên giường, trên người vẫn mặc bộ Bom tình yêu.

Ben chưa bao giờ thấy cô độc như thế. Cậu đã lỡ hẹn với bà nội hàng tiếng đồng hồ. Cậu không chỉ làm bố mẹ buồn mà còn làm bà nội, người cậu đang dần cảm thấy yêu quý nhất trên đời, buồn.

Giờ thì hai bà cháu sẽ chẳng bao giờ đi ăn trộm bộ Áo vest Hoàng gia được nữa.

Đúng lúc đó, có tiếng gõ khe khẽ bên cửa sổ phòng cậu.

Đó là bà nội.

Bà mặc nguyên bộ đồ lặn và bắc thang treo lên cửa sổ phòng cháu trai.

“Mở cửa cho bà!” Miệng bà làm bộ như hét lên.

Ben không thể không mỉm cười. Cậu mở cửa sổ rồi kéo bà vào, chẳng khác gì ngư dân kéo con cá to đặc biệt lên thuyền.

“Cháu muộn quá,” bà nội trách khi Ben giúp bà ngẩng lên giường.

“Cháu biết, cháu xin lỗi ạ,” Ben nói.

“Chúng ta đã hẹn bảy giờ. Giờ là mười rưỡi. Thuốc ngủ bà dùng với lính gác sắp hết tác dụng rồi.”

“Cháu thật sự xin lỗi, chuyện dài lắm,” Ben nói.

Bà nội ngẩng trên giường Ben và nhìn cậu từ đầu đến chân. “Và sao cháu lại mặc như một tấm thiệp Valentine hóa điên thế này?” bà hỏi.

“Cháu nói là chuyện dài lắm rồi mà...”

Kể cũng buồn cười khi bà nội phàn nàn chuyện quần áo của cậu vì lúc này bà đang mặc đồ lặn, đeo mặt nạ lặn, nhưng giờ không còn thời gian để

đi sâu vào chuyện này.

“Nhanh lên nhóc, mặc đồ lặn vào và trèo xuống cùng bà thôi. Bà sẽ khởi động xe máy.”

“Chúng ta thực sự sẽ ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia thật hả bà?”

“Ồ, chúng ta sẽ thử một phen!” bà nói với nụ cười nở trên môi.

CHƯƠNG 23

BỊ CẢNH SÁT BẮT

Hai bà cháu tà tà đi qua thị trấn: bà nội lái xe còn Ben bám chặt sau lưng. Hai bà cháu đều mặc đồ lặn, đeo mặt nạ lặn còn túi xách của bà được bọc cả cây sồi măng bọc thực phẩm và để ở giỏ trước.

Bà nội phát hiện ra bác Raj đang đóng cửa quây báo.

“Chào anh Raj, anh nhớ để cho tôi một ít kẹo bạc hà Murray vào thứ Hai nhé!” bà hét lên.

Bác Raj nhìn hai bà cháu, miệng há hốc vì bất ngờ.

“Bà chẳng biết bác ấy làm sao nữa, bình thường bác ấy mau mồm lắm!”

Hành trình đến được London quả là rất dài, đặc biệt là trên một chiếc xe máy có tốc độ tối đa năm ki lô mét một giờ (chở hai người).

Một lúc sau Ben nhận ra những con đường ngày càng rộng ra; hai làn rưỡi ba làn.

“Bố đời chưa! Chúng ta đang đi trên đường cao tốc!” Ben hét to từ ghế sau khi một chiếc xe tải mười tấn phóng vút qua, tạo ra luồng gió hút và suýt kéo giật chiếc xe máy ra khỏi đường.

“Cháu này, cháu thực sự không nên nói bậy như thế, chàng trai ạ,” bà nội nói. “Giờ bà sẽ nhấn ga đây, bám chắc nhé!”

Một lát sau, một chiếc xe chở xăng to ù ù phóng qua, cách đầu hai bà cháu vài xăng ti mét, rưỡi còn bám còi inh ỏi.

“Thằng mông to lông lá!” bà nội nói.

“Bà ơi!” Ben bất ngờ.

“Úi, bà lỡ mồm!” bà nội nói. Người lớn quả là *không bao giờ biết* làm gương.

“Cháu rất tiếc bà ạ, nhưng cháu không chắc là cái xe này được làm để đi trên đường cao tốc,” Ben nói. Ngay lúc đó có một chiếc xe tải còn to hơn ù ù lao qua. Ben cảm thấy hai bánh xe như bay lên khỏi mặt đường

trong một giây khi luồng khí hút kéo xe của hai bà cháu theo sau chiếc xe tải.

“Bà sẽ rẽ ở lối thoát tiếp theo,” bà nội nói. Nhưng trước khi có thể làm thế thì bà đã thấy ánh đèn xanh nhấp nháy bắt đầu quay tít từ phía sau. “Ồi không, cảnh sát! Để xem bà có thể chạy thoát họ không.” Bà giẫm mạnh chân ga và chiếc xe vọt từ năm ki lô mét một giờ lên tận năm ki lô mét rưỡi một giờ.

Xe cảnh sát đi ngay bên cạnh và viên cảnh sát ở trong xe giận dữ ra hiệu cho hai bà cháu tấp vào lề

“Bà ơi, nên tấp vào lề đi ạ,” Ben nói. “Chúng ta xong rồi.”

“Cháu yêu, để bà lo.”

Bà nội đỗ xe vào làn dừng xe khẩn cấp khi xe cảnh sát đỗ lại trước mặt hai bà cháu, ngăn chặn mọi khả năng tẩu thoát. Đó là một chiếc xe to, làm chiếc xe máy trông thật bé nhỏ như một người cao lớn làm một người lùn... ừm, bị lùn đi.

“Đây là xe của bà phải không thưa bà?” viên cảnh sát nói. Ông ta béo và có một hàng ria nhỏ khiến khuôn mặt béo lại càng béo hơn. Khuôn mặt lại có cái vẻ tự mãn của người lấy việc mắng mỏ người khác làm sở thích số một. Hoặc có lẽ là số hai, xếp sau bánh rán vòng. Bảng tên của ông ta ghi Cảnh sát Fudge.

“Có vấn đề gì không thưa ngài cảnh sát?” bà nội nói giọng vô tội trong khi mặt nạ lặn của bà mờ đi vì những màn phẫn khích từ nãy tới giờ.

“Vâng, có một vấn đề Sử dụng xe máy cho người già trên đường cao tốc là hành vi bị cấm tuyệt đối,” viên cảnh sát nói giọng hách dịch.

(Các loại phương tiện khác cũng không được sử dụng trên đường cao tốc:

Ván trượt

Xuồng

Pa tanh

Lừa

Xe đẩy siêu thị

Xe đạp một bánh

Xe trượt tuyết
Xe kéo
Lạc đà
Thảm thềm
Danh hài trong trang phục đà điểu)

“Vâng, cảm ơn rất nhiều vì đã chỉ cho tôi biết thừa ngài cảnh sát. Lần sau chúng tôi sẽ không quên. Giờ xin ngài thứ lỗi vì chúng tôi đang bị muộn. Tạm biệt!” bà nội vui vẻ nói trong khi khởi động lại xe máy.

“Bà đã uống gì phải không thưa bà?”

“Tôi có dùng xúp báp cải trước khi đi.”

“Ý tôi là đồ có cồn,” ông ta thở dài.

“Tôi ăn sô cô la nhân rượu tối thứ Ba. Thế có tính không?”

Ben không nhịn được cười.

Hai mắt cảnh sát Fudge nheo lại. “Bà có thể giải thích cho tôi vì sao bà lại mặc đồ lặn còn túi xách thì cuốn màng bọc thực phẩm kín mít thế kia không?”

Việc này cần lời giải thích đây.

“Vì, vì, ừm...” bà nội lúng túng không biết nói gì.

Hai bà cháu đã tiêu.

“Vì cháu và bà cháu thuộc Hội Thần tượng Màng Bọc Thực phẩm,” Ben nói bằng giọng đáng tin cậy.

“Ta chưa từng nghe thấy cái tên đó!” sĩ quan Fudge nói với vẻ coi thường.

“Hội này rất mới ạ,” Ben nói.

“Mới có hai thành viên,” bà nội nói thêm, tiếp tục lời nói dối. “Và vì muốn hạn chế người biết nên chúng tôi hẹn gặp nhau dưới nước. Thế nên mới có mấy bộ đồ lặn này.”

Viên cảnh sát trông cực kỳ bối rối. Bà nội không ngừng nói, rõ ràng, bà hy vọng sẽ làm ông ta càng bối rối hơn.

“Giờ thì xin ông thứ lỗi vì chúng tôi đang khá vội. Chúng tôi có buổi họp ở London với Hội Thần tượng Màng Xốp Bong bóng. Chúng tôi đang

xem xét sáp nhập hai tổ chức này.”

Cảnh sát Fudge không còn biết phải nói gì. “Họ có bao nhiêu thành viên?”

“Đúng một,” bà nội nói. “Nhưng nếu sáp nhập, chúng tôi sẽ tiết kiệm được ti ền trà, ti ền phô tô, ti ền kẹp ghim, vân vân và vân vân. Tạm biệt!”

Bà nội giậm chân ga và chiếc xe lão đảo phóng đi.

“DỪNG LẠI NGAY!” cảnh sát Fudge vừa nói vừa giơ bàn tay mũm mĩm ra phía trước.

Ben đông cứng lại vì sợ hãi. Cậu còn chưa được mười hai tuổi mà đã phải sống hết đời trong tù.

Cảnh sát Fudge nghiêng người và ghé mặt lại gần mặt bà nội.

“Tôi sẽ cho hai người đi nhờ.”

CHƯƠNG 24

VÙNG NƯỚC TỐI

“Đến đây được rồi,” bà nội nói khi chỉ đường từ hàng ghế sau của xe cảnh sát. “Đối diện với Tháp London. Cảm ơn anh rất nhiều.”

Cảnh sát Fudge gắng sức khi nhấc chiếc xe máy ra khỏi cốp xe ô tô. “Thôi, lần sau, xin nhớ rằng xe máy cho người già chỉ được đi trên vỉa hè, không phải trên đường và chắc chắn không phải đường cao tốc.”

“Vâng, thưa anh cảnh sát,” bà nội đáp kèm theo một nụ cười.

“Vậy thì, chúc cả hai may mắn, với vụ... ừm... liên minh mạng bọc thực phẩm-xốp bong bóng.”

Nói hết câu, cảnh sát Fudge phóng xe vào màn đêm, để lại bà nội và Ben đứng nhìn không chớp mắt tòa Tháp London nguy nga một nghìn năm tuổi ở bờ bên kia của dòng sông. Khung cảnh đặc biệt ngoạn mục vào buổi đêm khi bốn tòa tháp mái vòm được thắp sáng và lấp lánh phản chiếu trong làn nước tối lạnh bên dưới của sông Thames.

Tòa tháp từng là một nhà tù với một danh sách những cựu tù nhân nổi tiếng (bao gồm Nữ hoàng Elizabeth I, ngài Walter Raleigh - nhà thám hiểm, Guy Fawkes - kẻ khủng bố, Rudolf Hess - quan chức Quốc xã cấp cao, Jedward). Tuy nhiên, bây giờ, Tháp London đã là một bảo tàng và là nhà của bộ Báu vật Hoàng gia vô giá - bộ Báu vật lúc này đang yên vị trong tòa nhà đặc biệt của mình, Bảo tàng Báu vật Hoàng gia.

Bộ đôi găngtơ không giống ai đang đứng bên bờ sông. “Cháu sẵn sàng chưa?” bà nội hỏi, mặt nạ lặn của bà phủ đầy hơi nước vì một tiếng đồng hồ ồi ở ghế sau xe cảnh sát.

“Rồi ạ,” Ben trả lời, người run lên vì phấn khích. “Cháu đã sẵn sàng.”

Bà nội vội lấy tay Ben rồi đếm, “Ba, hai, một” và khi đếm đến một thì hai bà cháu cùng nhảy xuống dòng nước tối bên dưới.

Dòng nước lạnh như băng kể cả khi đã mặc đồ lặn, và trong vài giây, mắt Ben chỉ nhìn thấy một màu đen. Cảm giác đáng sợ nhưng cũng không

kém phần vui sướng.

Khi đầu hai bà cháu nổi lên khỏi mặt nước, Ben nhả ống thở ra một lúc.

“Bà vẫn ổn chứ?”

“Chưa bao giờ khỏe hơn.”

Hai bà cháu bơi chèo vượt sông. Ben không phải một tay bơi cừ nên hơi tụt lại phía sau. Cậu thầm ước mình đem theo phao bơi gắn tay hoặc ít nhất là nệm phao.

Một chiếc du thuyền, với tiếng nhạc om sòm và tiếng người la hét, bập bênh trôi trên sông. Bà nội đã bơi phía trước và Ben đã mất dấu bà.

Ôi không!

Hay bà đã bị du thuyền đâm?

Bà đã yên nghỉ dưới đáy sông Thames?

“Đi nào, rùa bò!” bà nội hét lên khi chiếc du thuyền đi qua và hai bà cháu lại nhìn thấy nhau. Ben thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục bơi chèo vượt qua làn nước bấp bênh tăm tối.

Theo sơ đồ trong *Tuần báo Thoát nước*, ống thoát nước nằm ngay bên trái của Cổng Phản bội. (Một lối dẫn vào Tháp London chỉ đi được từ hướng sông, nơi rất nhiều tù nhân được đưa đến để rồi bị giam cầm suốt đời hoặc chặt đầu. Ngày nay Cổng Phản bội đã bị xây bịt lại nên ống thoát nước là lối duy nhất dẫn từ dòng sông vào Tháp.)

Rồi, với một cảm giác nhẹ nhõm, Ben tìm thấy ống thoát nước. Một phần của nó chìm dưới nước. Ống thoát nước tối và thật kỳ lạ, cậu có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ bập bênh vọng lại từ bên trong nó.

Bất chợt Ben bắt đầu nghĩ lại về toàn bộ cuộc hành trình. Cậu thích sửa ống nước bao nhiêu thì lại càng không muốn bò qua một ống thoát nước cổ xưa bấy nhiêu.

“Thôi nào, Ben,” bà nội nói khi đang đập dềnh trong làn nước. “Chúng ta không đi xa đến thế này để bỏ cuộc đâu đấy.”

Thôi, Ben nghĩ. Nếu một bà lão nhỏ bé làm được thì chắc chắn mình cũng làm được.

Ben hít một hơi thật sâu và lao người vào ống thoát nước. Bà nội theo sát phía sau.

Ở bên trong còn tối đen hơn, và sau khi đi được vài mét, Ben có thể cảm thấy thứ gì đó bò trên đầu mình. Cậu nghe thấy tiếng *chít chít* và cảm thấy thứ gì đó cào vào da đầu mình.

Cảm giác giống móng vuốt.

Cậu đặt tay lên đầu.

Cậu chạm vào thứ gì đó to và nhiều lông.

Rồi cậu nhận ra sự thật khủng khiếp.

ĐÓ LÀ MỘT CON CHUỘT!

Một con chuột to tướng đang bám trên đỉnh đầu cậu.

“AAAAAAAAAAAA!”

Ben hét lên.

CHƯƠNG 25

BỊ MA ÁM

Tiếng hét của Ben vang dọc theo ống thoát nước. Ben hất mạnh con chuột bay ra khỏi đầu mình và nó hạ cánh ngay trên đầu bà nội, lúc này đang bò ngay phía sau cậu.

“Khô thân con chuột,” bà nói. “Nhẹ nhàng với nó thôi cháu.”

“Nhưng...”

“Nó ở đây từ trước rồi, giờ đi tiếp thôi, chúng ta phải nhanh lên. Bánh sô cô la tẩm thuốc ngủ bà cho lính gác ăn sẽ sớm hết tác dụng.”

Hai bà cháu bò sâu vào ống thoát nước. Bên trong vừa ẩm vừa trơn lại còn bốc mùi khủng khiếp. (Không may cho Ben và bà nội là hóa ra đám phân cở xưa kia vẫn bốc mùi.)

Một lúc sau, Ben thấy một tia sáng màu xám giữa mịt mù bóng tối. Cuối cùng cũng đến được cuối ống thoát nước!

Ben đẩy người lên khỏi chiếc cầu tiêu cổ xưa bằng đá, rồi cậu lại với xuống để giúp bà nội leo lên. Từ đầu đến chân hai bà cháu dính đầy thứ nước sền sệt đen kịt và bốc mùi tởm lợm.

Đứng ở bên trong nhà vệ sinh tối tăm lạnh lẽo, Ben quan sát thấy một ô cửa sổ không lắp kính trên tường. Hai bà cháu trèo qua lối đó xuống mặt cỏ ướt lạnh của sân trong phía bên dưới Tháp London.

Họ nằm đó một lúc, nhìn lên mặt trăng và những vì sao. Ben nắm tay bà nội. Bà siết tay thật chặt.

“Thật không thể tin được,” Ben nói.

“Tiếp tục thôi, cháu yêu,” bà thì thầm. “Chúng ta còn chưa bắt đầu mà!”

Ben đứng dậy rồi giúp bà nội đứng dậy theo. Bà lập tức lột lớp màng bọc thực phẩm bao quanh túi xách của mình.

Việc này mất vài phút.

“Có vẻ bà dùng màng bọc hơi quá tay. Nhưng thôi, cần tắc vô ưu.”

Cuối cùng thì đồng sàng bọc dài cả ki lô mét cũng bị lột hết, rồi bà nội lấy tấm bản đồ Ben đã cắt ra từ một cuốn sách trong thư viện trường để hai tên trộm không giống ai này có thể xác định vị trí của Bảo tàng Báu vật Hoàng gia.

Cảm giác ở bên trong sân sau của Tháp London vào ban đêm thật kỳ lạ.

Người ta đồn rằng tòa Tháp bị ám bởi hồn ma của những người đã chết ở đây. Qua nhiều năm, một vài lính gác đã phải bỏ việc vì khiếp sợ. Họ nói rằng vào lúc nửa đêm, họ nhìn thấy hồn ma của những nhân vật lịch sử từng chết ở đây.

Mặc dù vậy, giờ đây có thứ còn kỳ lạ hơn đang lang thang trong sân.

Bà nội mặc đồ lặn!

“Lối này,” bà nội nói khẽ, rồi Ben đi theo bà trên một lối đi có tường bao hai bên. Tim Ben đập nhanh như muốn nổ tung.

Sau vài phút, họ đang đứng bên ngoài Bảo tàng Báu vật Hoàng gia, nơi này nhìn ra Bãi cỏ Tháp và đài tưởng niệm những người đã bị chém đầu hoặc treo cổ tại đây. Ben tự hỏi rồi cậu và bà nội có bị xử tử không nếu bị bắt quả tang ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia, rồi một cơn run mình chạy dọc sống lưng cậu.

Hai lính canh Tháp đang nằm trên mặt đất và ngáy như kéo bễ. Hai bộ đồng phục đồ đen hoàn hảo với hai chữ “ÁP” in rõ nét đang dãn lấm bần trên nền đất ẩm. Thuốc ngủ thảo dược trong bánh sô cô la của bà nội đã có tác dụng.

Nhưng trong bao lâu?

Khi vội vàng đi qua hai người lính canh, bỗng bà nội lại phát ra tiếng quang quác quen thuộc. Mũi của một trong hai lính gác chun lại vì mùi hôi.

Ben nín thở - không chỉ vì mùi - mà còn vì cậu sợ.

Có phải cú xì hơi của bà nội sẽ đánh thức lính gác và làm hỏng hết kế hoạch không?

Thời gian như ngừng trôi...

Rồi người lính gác mở một mắt.

Ôi không!

Bà nội đẩy Ben ra sau rồi giờ túi xách lên như thể chuẩn bị đánh người lính gác một trận toí bời.

Thế là xong, Ben nghĩ. Chúng ta sẽ bị treo cổ!

Nhưng rồi người lính gác lại nhắm mắt và tiếp tục ngủ.

“Bà ơi, làm ơn kiểm soát móng được không ạ?” Ben nói khẽ.

“Bà có làm gì đâu,” bà nội nói, giọng vô tội. “Là cháu thì có.”

Hai bà cháu đi nhón chân đến cánh cửa thép khổng lồ ở phía trước Bảo tàng Báu vật Hoàng gia.

“Đúng rồi, bà chỉ cần cái khoan máy của bố cháu...” bà nội vừa nói vừa lục tìm trong túi xách. Chiếc khoan kêu ro ro và rung lên khi bà bắt đầu khoan xuyên qua một loạt ổ khóa của cánh cửa. Từng ổ khóa kim loại vỡ ra, rơi xuống đất.

Rồi bất thành linh hai lính gác ngủ cực to.

KHỒỒỒỒỒỒỒỒỒỒ!

Ben như hóa đá và bà nội suýt đánh rơi cái khoan máy. Nhưng hai lính gác lại ngủ tiếp và, sau vài phút cân não, cánh cửa cuối cùng cũng bị phá khóa.

Bà nội trông như đã kiệt sức. Mồ hôi vã ra đầm đìa trên trán bà. Bà ngả xuống bờ tường thấp một lát rồi rút ra một phích nước nhỏ.

“Xúp bắp cải nhé?” bà mời Ben.

“Không ạ, cháu cảm ơn bà,” Ben đáp. Cậu trở mình khó chịu. “Chúng ta nên đi ngay trước khi lính gác tỉnh dậy.”

“Vội vội vàng vàng, trẻ con bây giờ đùa nào cũng vậy. Kiên nhẫn là một đức tính tốt đấy.” Bà đổ những giọt xúp bắp cải cuối cùng vào miệng rồi đứng thẳng dậy.

“Ngon tuyệt! Rồi, chúng ta tiếp tục nào!” bà nói.

Cánh cửa thép khổng lồ kêu cọt két khi mở ra rồi Ben và bà nội tiến vào Bảo tàng Báu vật Hoàng gia.

Từ trong bóng tối bỗng có một cơn gió thổi đầy những chiếc lông vũ màu đen tạt thẳng vào mặt Ben và bà nội. Ben bị giật mình và lại hét lên.

“Suýt!” bà nói.

“Cái gì đấy ạ?” Ben nói khi nhìn những sinh vật có cánh biến mất vào bầu trời tối đen. “Dơi ạ?”

“Không, cháu yêu ạ. Quạ đấy. Có hàng chục con ở đây. Quạ đã sống trong Tháp London cả trăm năm rồi.”

“Nơi này đáng sợ quá,” Ben nói trong khi bụng nhộn nhạo vì sợ.

“Đặc biệt là về đêm,” bà nội đồng tình. “Bây giờ hãy bám sát bà nhé, vì sắp tới sẽ còn đáng sợ hơn nhiều đấy...”

CHƯƠNG 26

BÓNG HÌNH TRONG ĐÊM

Một hành lang quanh co trải dài trước mặt hai bà cháu. Đây là nơi du khách từ khắp thế giới đứng xếp hàng trong nhiều giờ để được chiêm ngưỡng bộ Báu vật Hoàng gia. Hai bà cháu bước nhón chân không gây ra một tiếng động dọc theo hành lang, nhỏ lại sau lưng những giọt nước lạnh giá và bốc mùi của sông Thames.

Cuối cùng hai bà cháu rẽ ở góc hành lang, hướng vào căn phòng nơi tất cả báu vật được cất giữ. Giống như mặt trời chiếu xuyên qua những đám mây trong một ngày u ám, bộ Báu vật rọi sáng khuôn mặt Ben và bà nội.

Bộ đôi kẻ trộm đứng lại trong sững sờ. Hai bà cháu há hốc miệng nhìn kho báu đang nằm trước mặt mình. Chúng lộng lẫy hơn nhiều so với tưởng tượng của bất kỳ ai. Đó thật sự là bộ sưu tập báu vật đỉnh nhất thế giới.

Bạn đọc thân mến, chúng không chỉ đẹp và vô giá, chúng còn là biểu tượng của hàng trăm năm lịch sử. Có nhiều chiếc vương miện hoàng gia:

- Chiếc Vương miện Thánh Edward - nhà vua hoặc nữ hoàng mới lên ngôi sẽ được Tổng Giám mục vùng Canterbury trao trong lễ đăng quang. Nó được làm bằng vàng đính kèm đá saphia và đá hoàng ngọc. Đích thị là lấp lánh rồi!

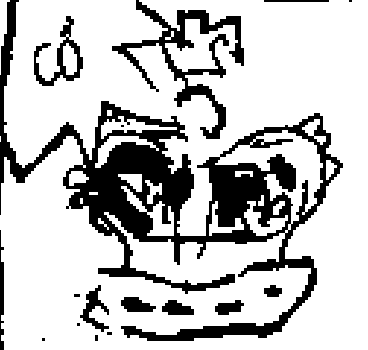
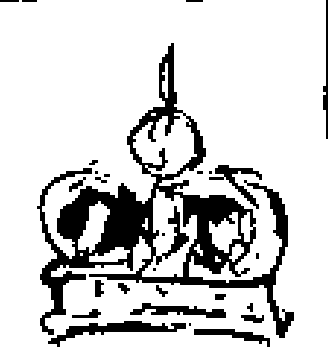
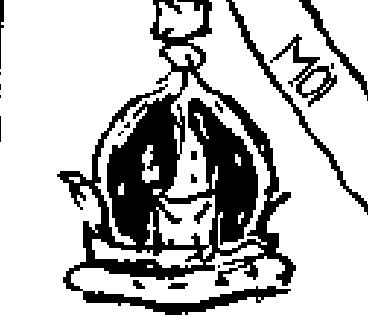
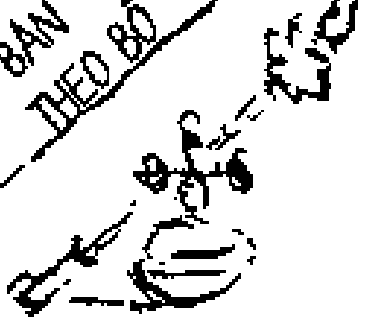
- Chiếc Vương miện Hoàng đế - được trang trí bằng ba nghìn viên đá quý đáng kinh ngạc, bao gồm viên Ngôi sao thứ hai của châu Phi (viên đá lớn thứ hai được cắt ra từ viên kim cương lớn nhất từng được tìm thấy. Không, viên Ngôi sao thứ nhất thì tôi không biết đang ở đâu).

- Chiếc Vương miện Hoàng đế Ấn Độ đẹp kinh ngạc - được trang trí với khoảng sáu nghìn viên kim cương và đá ruby cùng ngọc lục bảo lộng lẫy. Tiếc là chúng không vừa cỡ tôi.

- Chiếc Thìa xúc dầu bằng vàng thế kỷ mười hai - được dùng để xúc dầu thánh cho đức vua hoặc nữ hoàng. Chứ không phải dùng để ăn ngũ cốc Coco Pops đâu.

- Cũng không thể quên Bình thờ - chiếc bình vàng có hình đại bàng dùng để đựng dầu thánh. Chẳng khác gì một cái phích nước kiểu cách.
- Và cuối cùng là Quả cầu thánh giá và bộ Vương trượng nổi tiếng. Cũng nhiều đồ ghê.

Nếu bộ Báu vật Hoàng gia được in trên catalog của công ty Argos thì có lẽ trông chúng sẽ như thế này:

		VƯƠNG MIỀN THÁNH EDWARD Vương miện Hoàng đế
Thánh Edward	VMHD	Vương miện Ấn Độ Thia vàng
		Bộ Quả cầu thánh giá và Vương trượng Bình thơ
Vương miện Ấn Độ	Thia vàng	
		
Quả cầu thánh giá và Vương trượng	Bình thơ	

Bà nội lấy ra một chiếc túi đựng đồ siêu thị bà đã cuộn tròn cất trong túi xách, sẵn sàng đựng tất cả Báu vật Hoàng gia.

“Rồi, chúng ta chỉ cần phá kính nữa thôi,” bà thì thầm.

Ben nhìn bà không mấy tin tưởng. “Cháu không chắc là chúng ta sẽ cho được tất cả chỗ báu vật vào đây.”

“Ừm, xin lỗi cháu yêu,” bà thì thầm đáp lời. “Giờ ta phải mất năm xu để mua túi ni lông ở cửa hiệu nên bà chỉ mua có một cái thôi.”

Kính dày hàng xăng ti mét.

Chống đạn.

Ben đã lấy trộm một vài hộp chất hóa học trong giờ Khoa học, rồi trộn lại để chúng nổ...

BÙÙÙÙÙMMMMM!!!!!!

... khi bị đốt cháy.

Hai bà cháu dính hỗn hợp hóa học vào kính bằng chất dẻo BluTack. Rồi bà nội dính một đầu của cuộn len màu hồng vào chất dẻo BluTack. (Len sẽ là dây cháy chậm hoàn hảo.) Rồi bà lấy ra mấy que diêm. Hai bà cháu cần phải chắc chắn rằng mình đứng cách vụ nổ đủ xa, nếu không chính họ cũng sẽ bị thổi bay.

“Rồi, Ben,” bà nội thì thầm. “Tránh càng xa tủ kính càng tốt.”

Bộ đôi vừa rút lui theo bức tường vừa gỡ cuộn len màu hồng ra.

“Cháu có muốn đốt dây cháy chậm không?” bà nội hỏi.

Ben gật đầu. Cậu thực sự muốn, nhưng hai tay lại đang run bần bật vì phấn khích nên cậu không biết mình có thể làm được không.

Ben mở bao diêm. Chỉ có hai que diêm ở bên trong.

Cậu quẹt que đầu tiên nhưng vì hai tay quá run nên que diêm bị gãy làm đôi.

“Ôi cháu yêu,” bà nội thì thầm. “Thử một lần nữa xem.”

Ben cầm que diêm thứ hai lên.

Cậu cố quẹt nhưng chẳng có gì xảy ra. Chắc hẳn nước sông đã lọt qua ống tay áo lặn của cậu. Giờ thì cả que diêm và bao diêm đều đã bị ngấm nước.

“Không!” Ben rên rỉ vì tuyệt vọng. “Bố mẹ đã đúng. Cháu thật vô dụng. Cháu còn không quẹt nổi một que diêm!”

Bà nội vòng tay ôm cháu trai.

Khi hai bà cháu ôm lấy nhau, hai bộ áo lặn khê kêu lên rìn rít.

“Đừng nói thế chứ Ben. Cháu là một cậu bé tuyệt vời. Thực sự là thế. Vì hai bà cháu mình đã có thật nhiều thời gian bên nhau, bà thấy hạnh phúc gấp trăm lần những gì bà có thể nói.”

“Thật ạ?” Ben nói.

“Thật!” bà nội đáp. “Và cháu rất thông minh. Cháu đã tự mình lên kế hoạch cho toàn bộ vụ trộm có một không hai này và cháu mới chỉ mười một tuổi.”

“Cháu cũng sắp mười hai rồi ạ,” Ben nói.

Bà nội cười. “Cháu hiểu ý bà mà, cháu yêu. Có bao nhiêu đứa trẻ ở tuổi cháu có thể lên một kế hoạch liêu lĩnh như thế?”

“Nhưng chúng ta sẽ không ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia ngay bây giờ, và như thế tất cả sẽ là một sự lãng phí thời gian kinh khủng.”

“Đã xong đâu,” bà nội vừa nói vừa lôi ra một hộp xúp báp cải từ trong túi xách. “Chúng ta luôn có thể thử dùng chút bạo lực theo kiểu cũ mà!”

Bà nội đưa hộp xúp cho cháu trai. Ben cầm lấy và mỉm cười, rồi cậu đi về phía tủ trưng bày.

“Đến nào!” Ben vừa nói vừa vung hộp xúp lên để ném vỡ tủ kính.

“Xin đừng,” một giọng nói vang lên từ trong bóng tối.

Ben và bà nội như hóa đá vì hoảng sợ.

Có phải ma không?

“Ai đấy?” Ben gọi to.

Bóng người bước ra ngoài ánh sáng.

Đó là Nữ hoàng.

CHƯƠNG 27

DIỆN KIẾN NỮ HOÀNG

“Bà đang làm quái gì ở đây thế?” Ben hỏi. “Ờ... ý cháu là, Người đang làm cái quái gì ở đây thưa Nữ hoàng?”

“Ta thích đến đây khi bị mất ngủ,” Nữ hoàng đáp. Bà nói bằng giọng trang trọng không lẫn vào đâu của mình. Ben và bà nội kinh ngạc nhận thấy Nữ hoàng đang mặc áo ngủ và đi một đôi sục lông nhỏ hình chó Corgi. Bà cũng đang đội vương miện đăng quang. Đó là báu vật lỏng lẻo nhất trong bộ Báu vật Hoàng gia. Tổng Giám mục xứ Canterbury đặt nó lên đầu bà khi bà được trao ngôi nữ hoàng vào năm 1953. Chiếc vương miện, có tuổi đời từ năm 1661, được làm bằng vàng, khảm kim cương, ruby, ngọc trai, ngọc lục bảo và saphia.

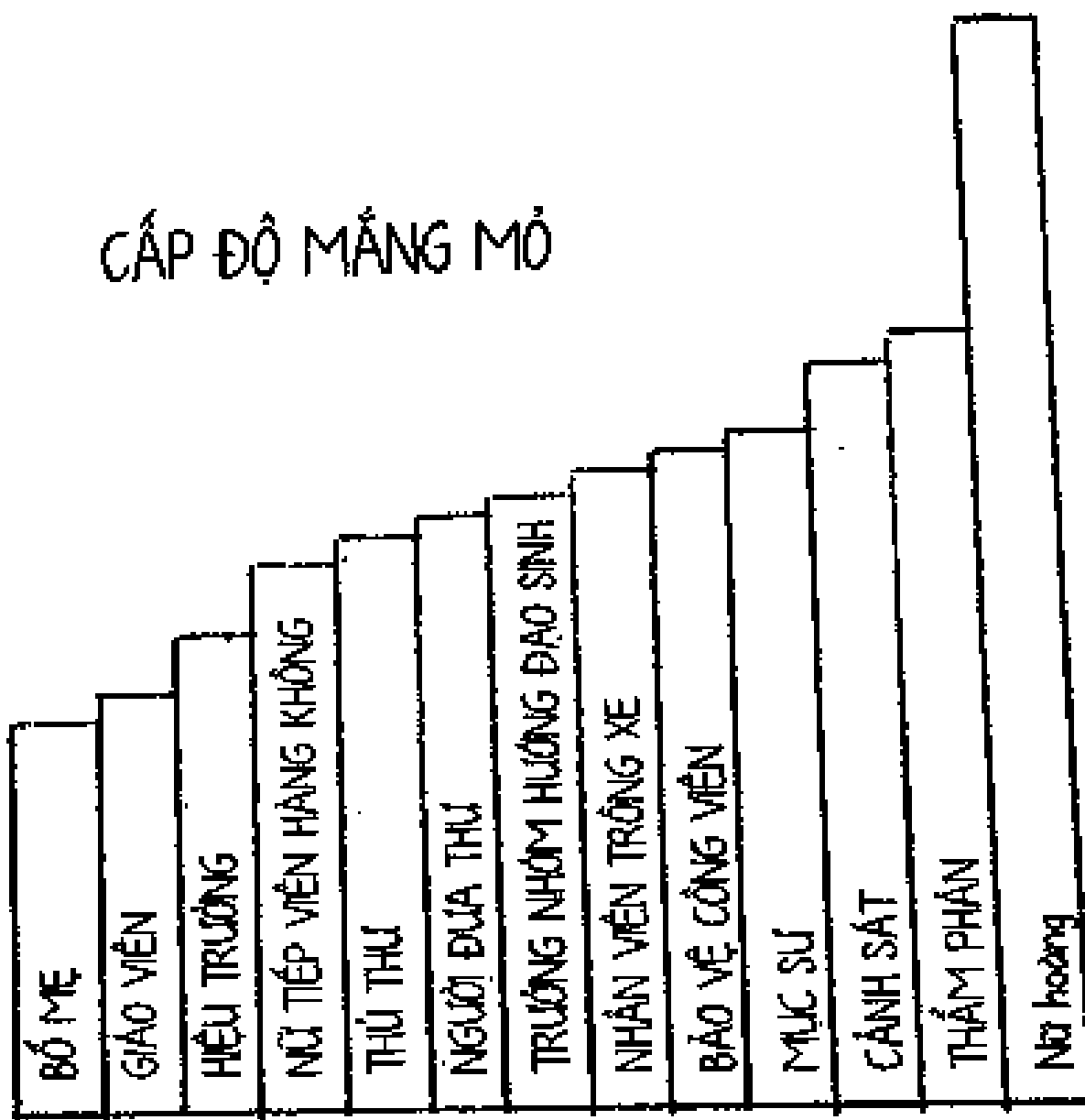
Trông thật hoành tráng, kể cả với Nữ hoàng!

“Ta đến đây để suy nghĩ,” Nữ hoàng tiếp lời. “Ta yêu cầu tài xế lái chiếc Bentley đưa ta từ Cung điện Buckingham đến đây. Vài tuần nữa, ta có bài diễn văn nhân dịp Giáng sinh cho toàn vương quốc, và ta cần phải suy nghĩ thật cẩn thận xem mình muốn nói gì. Người ta luôn thấy dễ suy nghĩ hơn khi đội vương miện của mình trên đầu. Câu hỏi là, hai người đang làm quái gì ở đây?”

Ben và bà nội nhìn nhau ngượng ngùng.

Bị mắng mỏ lúc nào cũng thật tởm, nhưng bị Nữ hoàng mắng mỏ lại ở một tần cao hoàn toàn mới của việc bị-mắng-mỏ. Minh họa qua biểu đồ đơn giản sau đây:

CẤP ĐỘ MĂNG MỎ

“Và tại sao hai người bốc mùi phân thế này? Hả?” Nữ hoàng hỏi d òn.
“Ta đang đợi đây.”

“Tôi là người duy nhất chịu trách nhiệm, thưa Nữ hoàng,” bà nội vừa nói vừa cúi đầu.

“Không, không phải đâu ạ,” Ben nói. “Là cháu nói bà nên ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia. Cháu thuyết phục bà cháu làm việc này đấy ạ.”

“Đúng là thế,” bà nội nói, “nhưng ý bà không phải thế. Tôi là người bắt đầu mọi chuyện khi giả vờ mình là một tên trộm kim cương quốc tế.”

“Cái gì ạ?” Ben thốt lên.

“Sao cơ?” Nữ hoàng nói. “Có người đang bối rối khủng khiếp đây.”

“Cháu trai tôi ghét đến ở cùng tôi vào tối thứ Sáu,” bà nội nói. “Có một đêm, tôi nghe thấy nó gọi cho bố mẹ và phàn nàn rằng tôi rất chán...”

“Nhưng bà ơi, cháu không còn nghĩ thế nữa ạ!” Ben phản đối.

“Không sao mà Ben, bà biết mọi chuyện đã thay đổi kể từ lúc đó. Và đúng là *ngày trước* bà chán thật. Bà chỉ thích ăn bắp cải và chơi xếp chữ, và bà thừa biết là cháu ghét hai thứ đó. Nên bà đã bịa ra những câu chuyện giống như trong sách để làm cháu vui. Bà đã nói với cháu rằng bà là tên trộm khét tiếng mà người ta gọi là ‘Mèo đen’...”

“Nhưng còn chỗ kim cương mà bà cho cháu xem thì sao ạ?” Ben nói, lòng cảm thấy choáng váng và tức giận vì mình bị lừa.

“Tất cả đều vô giá trị, cháu yêu,” bà nội đáp. “Làm bằng thủy tinh. Bà thấy chúng trong một hộp kem cũ tại một cửa hàng bán đồ từ thiện gần nhà.”

Ben nhìn bà không chớp mắt. Cậu không tin nổi những điều mình vừa nghe. Tất cả mọi chuyện, toàn bộ câu chuyện không thể tưởng tượng nổi ấy, đều là bịa đặt.

“Cháu không thể tin là bà lại nói dối cháu!” cậu nói.

“Ý bà... ý bà...” bà nội ấp úng.

Ben quay ra nhìn bà chằm chằm. “Hóa ra bà cũng chẳng phải bà nội găngtơ gì,” cậu nói.

Và rồi Bảo tàng Báu vật Hoàng gia lặng như tờ.

Theo sau là một tiếng ho khá to và trịnh trọng. “E hèm,” một giọng trịch thượng vang lên.

CHƯƠNG 28

TREO CỔ, MỌI GAN VÀ PHANH THÂY

“Ta thành thật xin lỗi vì ngắt lời,” Nữ hoàng nói bằng giọng nhanh và rõ ràng, “nhưng chúng ta có thể quay lại với vấn đề quan trọng vừa xảy ra không? Ta vẫn không hiểu tại sao hai người lại ở đây, trong Tháp London, giữa đêm, bốc mùi phân và có ý định ăn trộm báu vật của ta.”

“Thì, một khi đã bắt đầu, lời nói dối cứ thế lớn dần, thưa Nữ hoàng,” bà nội vừa nói tiếp vừa cố tránh ánh mắt của Ben. “Tôi không định làm thế này. Chắc là tôi đã bị cuốn theo câu chuyện. Thật tốt vì có thêm thời gian với cháu mình, được vui vẻ cùng thằng bé. Nó gọi tôi nhớ về ngày xưa, lúc tôi thường kể chuyện cho thằng bé trước khi đi ngủ. Đó là quãng thời gian mà thằng bé không hề thấy tôi chán.”

Ben cảm thấy bần chần. Cậu cũng bắt đầu cảm thấy có lỗi. Bà nội đã nói dối cậu, và đi đâu đó thật kinh khủng - nhưng bà làm thế chỉ vì cảm thấy buồn khi biết cậu nghĩ bà buồn tẻ.

“Cháu cũng thấy vui mà bà,” cậu thì thầm.

Bà nội mỉm cười với cậu. “Bà vui lắm, bé Benny ạ. Bà xin lỗi, bà thực sự...”

“E hèm,” Nữ hoàng ngắt lời.

“À phải rồi,” bà nội nói. “Thật tình, trước khi tôi kịp nhận ra thì mọi việc đã đi quá xa, và chúng tôi đang lên kế hoạch cho một vụ trộm liêu lĩnh chưa từng thấy. À, tại chúng tôi đột nhập qua đường ống thoát nước. Bình thường chúng tôi không bốc mùi thế này đâu thưa Nữ hoàng.”

“Ta hy vọng là thế.”

“EOOOOOOÔÔÔÔÔÔ!”

Ben đang cảm thấy *thực sự* có lỗi. Kể cả bà nội không phải một tên trộm kim cương quốc tế thì rõ ràng bà cũng không hề nhàm chán. Bà đã cùng cậu lên kế hoạch cho vụ trộm và hiện giờ hai bà cháu đang ở đây, trong Tháp London lúc nửa đêm, nói chuyện với Nữ hoàng!

Mình phải làm gì đó giúp bà, Ben chột nhận ra.

“Vụ trộm là ý của cháu thừa Nữ hoàng,” cậu nói. “Cháu xin lỗi.”

“Xin hãy tha cho cháu tôi,” bà nội xen ngang. “Tôi không muốn tuổi trẻ của thằng bé bị hủy hoại. Tôi c ầ u xin Người. Đêm mai chúng tôi sẽ trả lại bộ Báu vật Hoàng gia. Tôi xin hứa.”

“Một câu chuyện hợp lý quá nhỉ,” Nữ hoàng lẩm bẩm.

“Đấy là sự thật ạ!” Ben kêu lên.

“Người muốn làm gì tôi cũng được thừa Nữ hoàng,” bà nội tiếp tục. “Nhốt tôi trong tòa Tháp mãi mãi, nếu Người muốn, nhưng tôi xin Người, hãy thả thằng bé.”

Nữ hoàng trầm ngâm.

“Ta thực sự không biết làm gì,” cuối cùng Nữ hoàng nói. “Ta cảm động vì câu chuyện của hai người. Như hai người cũng biết, ta cũng là một người bà, và cháu ta đôi khi cũng thấy ta nhàm chán.”

“Thật ạ?” Ben hỏi. “Nhưng Người là Nữ hoàng cơ mà!”

“Ta biết,” Nữ hoàng cười tủm tỉm.

Ben sững sờ. Cậu chưa từng thấy Nữ hoàng cười bao giờ. Bà thường rất nghiêm túc và chẳng bao giờ mỉm cười khi phát biểu trên ti vi vào lễ Giáng sinh hoặc khi mở màn phiên họp Quốc hội, hoặc thậm chí là khi xem hài kịch trong chương trình Tạp kỹ Hoàng gia.

“Nhưng với bọn chúng, ta chỉ là một bà già chán ồm,” Nữ hoàng nói. “Chúng quên là ta cũng từng có một thời trẻ trung.”

“Và rằng chúng r ấ i cũng sẽ già đi,” bà nội nói thêm vào, kèm theo một cái nhìn đ ầy ắp ý v ề phía Ben.

“Chính xác đấy bà ạ!” Nữ hoàng đồng tình. “Tôi nghĩ thế hệ trẻ cần dành thêm chút thời gian cho người già.”

“Cháu xin lỗi thừa Nữ hoàng,” Ben nói. “Nếu cháu không ích kỷ, không luôn m ồm kêu ca người già buồn chán thì tất cả những chuyện này đã không bao giờ xảy ra.”

Sau đó là một khoảng im lặng khó xử.

Bà nội lục trong túi xách và mời Nữ hoàng một gói kẹo. “Kẹo bạc hà Murray không, thừa Nữ hoàng?”

“Có,” Nữ hoàng nói. Bà bóc vỏ kẹo rồi ném viên kẹo vào miệng. “Trời ơi, lâu lắm rồi ta không ăn thứ này.”

“Đây là loại ưa thích của tôi,” bà nội nói.

“Và ăn được rất lâu,” Nữ hoàng vừa nói vừa mút kẹo, trước khi trấn tĩnh trở lại.

“Hai người có biết chuyện gì xảy ra với người gần đây nhất cố đánh cắp bộ Báu vật Hoàng gia không?” Nữ hoàng hỏi.

“Ông ta bị treo cổ, moi gan và phanh thây ạ?” Ben hỏi bằng giọng hào hứng.

“Tin hay không thì tùy nhưng ông ta được tha,” Nữ hoàng nói với nụ cười châm biếm trên môi.

“Được tha sao thưa Nữ hoàng?” bà nội nói.

“Vào năm 1671, một người Ai Len với cái tên Đại tá Máu đã cố đánh cắp chúng nhưng đã bị lính canh bắt lại khi cố gắng tẩu thoát. Ông ta đã giấu chính chiếc vương miện mà ta đang đội vào dưới áo choàng và thả nó xuống đất ở ngay ngoài kia. Vua Charles II vì quá thích thú với nỗ lực liêu lĩnh của Đại tá Máu nên đã trả tự do cho ông ta.”

“Cháu phải Google ông ấy,” Ben nói.

“Bà không biết Google là gì,” bà nội nói.

“Ta cũng vậy,” Nữ hoàng cười mỉm. “Vậy, theo truyền thống Hoàng gia, đó là những gì ta sẽ làm. Tha tội cho cả hai người.”

“Ồ, cảm ơn Người, thưa Nữ hoàng,” bà nội nói rồi hôn tay Nữ hoàng.

Ben quỳ xuống. “Cảm ơn Người, cảm ơn Người, cảm ơn Người rất nhiều, thưa Nữ hoàng...”

“Rồi rồi, đừng hạ mình nữa,” Nữ hoàng nói bằng giọng bẽ trên. “Ta không thể chịu được cái kiêu hạ mình này. Ta đã thấy quá nhiều người hạ mình trong suốt triều đại của mình rồi.”

“Tôi rất xin lỗi, thưa Nữ hoàng anh minh,” bà nội nói.

“Đó chính là đi đầu ta đang muốn nói đấy! Hai người đang hạ mình!” Nữ hoàng đáp lại.

Ben và bà nội nhìn nhau sợ hãi. Quả là khó để nói chuyện với Nữ hoàng mà không hạ mình đôi chút.

“Giờ làm ơn vui vẻ thoải mái nhanh lên,” Nữ hoàng nói, “trước khi lính gác tràn vào đây. Và đừng quên xem ta phát biểu trên ti vi vào lễ Giáng sinh...”

CHƯƠNG 29

CẢNH SÁT CÓ VŨ TRANG

Khi hai bà cháu lết về đến ngõ Grey thì đã là bình minh. Lần này thì không có xe cảnh sát nào cho họ đi nhờ. Đi từ London về nhà bằng xe máy cho người già thì mất rất nhiều thời gian. Xe bà nảy tung tung tung trên những con lươn giảm tốc, r ễ ro ro r ễ vào nhà bà.

“Một đêm không thể quên!” Ben thở dài.

“Nói thật, trời đất ơi bà thấy cứng hết cả người vì ng ồi quá lâu trên cái thứ này,” bà nội vừa nói vừa nhắc thân hình già yếu mỗi một của mình ra khỏi chiếc xe. “Bà xin lỗi, Ben ạ,” bà nói sau khi ngừng một lát. “Bà thực sự không có ý làm cháu buồn. Chỉ là chơi với cháu rất vui và bà không muốn dừng lại.”

Ben mỉm cười. “Không sao ạ,” cậu nói. “Cháu hiểu tại sao bà lại làm vậy. Và bà đừng lo. Bà vẫn là bà nội cưng của cháu!”

“Cảm ơn cháu,” bà dịu dàng nói. “Mà bà cũng nghĩ như thế là đủ phần khích để dùng cả đời r ễ đấy. Bà muốn cháu về nhà, làm một cậu bé ngoan, và tập trung vào sửa ống nước...”

“Cháu sẽ làm như bà nói, cháu xin hứa. Sẽ không có trộm cắp gì nữa đâu ạ,” Ben cười th ăm.

Bỗng nhiên bà sững người.

Bà nhìn lên.

Ben có thể nghe thấy tiếng trực thăng vù vù trên đầu.

“Bà?”

“Suýt...!” bà nội chỉnh lại máy trợ thính và chăm chú lắng nghe. “Không chỉ có một chiếc trực thăng. Nghe giống như cả một phi đội vậy.”

Ò-E-Í-E-Ò-E-Í-E-Ò-E-Í-E-Ò-E-Í-E!

Tiếng còi hú của xe cảnh sát rít lên từ bốn phía, và trong chốc lát cảnh sát được vũ trang hạng nặng bao quanh hai bà cháu. Bà nội và Ben không còn nhìn thấy bất kỳ ngôi nhà nào ở trong ngõ vì họ đã bị cả một hàng rào

cảnh sát mặc áo chống đạn chặn lại. Tiếng trực thăng vù vù trên đầu điếc tai đến nỗi bà phải tắt máy trợ thính.

Một giọng nói vang lên từ loa trên một chiếc trực thăng. “Hai người đã bị bao vây. Hãy hạ vũ khí. Tôi nhắc lại, hãy hạ vũ khí nếu không chúng tôi sẽ bắn.”

“Chúng tôi không có vũ khí!” Ben hét lên. Cậu chưa vỡ giọng nên tiếng cậu hét lên nghe hơi giống con gái.

“Đừng tranh cãi với họ, Ben. Cứ đưa hai tay lên trời đi!” bà nội hét lên, át cả tiếng ồn.

Bộ đôi găngtơ giơ hai tay lên trời. Có một số sĩ quan cảnh sát cực kỳ dũng cảm lao tới, chĩa súng thẳng vào Ben và bà nội. Họ đẩy mạnh rìi ấn chặt hai bà cháu xuống đất.

“Không được động đây!” Một giọng nói từ máy bay trực thăng vang lên. Ben nghĩ, *Làm sao tôi động đây được với một ông cảnh sát to đùng ngồi trên lưng cơ chứ?*

Những bàn tay đeo găng da sục sạo khắp người hai bà cháu và lục tung túi xách của bà nội, có lẽ đang tìm kiếm những khẩu súng. Nếu họ định tìm giấy ăn dùng rìi thì còn may ra, chứ vũ khí thì không đời nào.

Rìi Ben và bà nội bị còng tay và dựng dậy. Từ sau hàng rào cảnh sát một người đàn ông mũi rất to, đội mũ phớt bước ra.

Đó là ông Parker.

Ông hàng xóm lắm chuyện của bà nội.

CHƯƠNG 30

MỘT GÓI ĐƯỜNG

“Các người nghĩ có thể ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia và trốn thoát được sao?” ông Parker hỏi. “Tôi thừa biết cái kế hoạch xấu xa của hai người. Thôi, mọi chuyện cũng xong rồi. Cảnh sát, đưa họ đi. Nhốt họ lại và vứt chìa khóa đi!”

Viên cảnh sát kéo hai tội phạm vừa bị bắt về phía hai chiếc xe cảnh sát đang đợi sẵn.

“Đợi đã,” Ben hét lên. “Nếu chúng tôi ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia thì chúng đâu rồi?”

“Đúng rồi! Bằng chứng. Tất cả những gì chúng ta cần để nhốt hai bà cháu gần gũi các người sau song sắt mãi mãi. Lục soát giỏ xe. Ngay lập tức!” ông Parker nói.

Một viên cảnh sát lục soát giỏ xe. Anh ta tìm thấy một bọc lớn được gói chặt trong lớp màng bọc thực phẩm ướt sũng.

“À, đây rồi, chắc chắn báu vật ở trong này,” ông Parker nói đầy tự tin. “Mang ra đây.”

Ông Parker bắn một cái nhìn tự mãn về phía Ben và bà nội. Ông bắt đầu mở bọc giấy bóng ra.

Qua vài phút chiếc bọc lớn trở thành chiếc bọc nhỏ. Cuối cùng, ông Parker cũng bóc tới lớp giấy bóng cuối cùng.

“À, đây rồi, đến rồi!” ông tuyên bố đúng lúc hộp xúp báp cải rơi xuống đất.

“Tôi lấy cái đó được không thưa ông Parker?” bà nội nói. “Đó là bữa trưa của tôi.”

“Tìm trong nhà bà ta!” Ông Parker gất lên.

Một vài sĩ quan cảnh sát cố dùng vai húc tung cửa trước. Bà nội chăm chú nhìn với vẻ thích thú, trước khi đánh liêu nói, “Tôi có chìa khóa này, nếu các vị muốn dùng!”

Một viên cảnh sát tiến lại gần bà và ngượng ngùng nhận lấy chìa khóa.

“Cảm ơn, thưa bà,” anh ta lịch sự nói.

Bà nội và Ben cùng nở nụ cười.

Rồi anh ta mở cửa và phải có đến cả trăm sĩ quan cảnh sát cùng lao vào bên trong. Họ điên cuồng lục soát căn nhà nhưng chỉ một lúc sau đã phải quay ra với hai bàn tay trắng.

“Chẳng có bộ Báu vật Hoàng gia nào ở trong đó, tôi e là vậy thưa ngài,” một sĩ quan cảnh sát nói. “Chỉ có một bộ trò chơi xếp chữ và thêm mấy hộp xúp báp cải.”

Mặt ông Parker đỏ lựng vì tức giận. Ông đã triệu tập một nửa số cảnh sát toàn quốc mà chẳng thu được gì.

“Giờ thì thưa ông Parker,” một sĩ quan cảnh sát nói với ông. “Ông rất may mắn vì chúng tôi sẽ không bắt ông vì tội làm lãng phí thời gian của cảnh sát...”

“Đợi đã!” ông Parker nói. “Báu vật không có trên người họ hay trong ngôi nhà không có nghĩa là họ không lấy chúng. Tôi biết mình đã nghe được gì. Lục soát... vườn! Đúng rồi! Đào vườn lên!”

Viên cảnh sát đưa một tay lên ra hiệu bình tĩnh. “Ông Parker, chúng ta không thể cứ...”

Bất chợt một tia sáng chói thẳng ánh lên trong mắt ông Parker. “Chờ đã. Các anh chưa hỏi họ đã ở đâu tối nay. Tôi *biết* họ đã đi lấy trộm bộ Báu vật Hoàng gia. Và tôi cá là họ không có bằng chứng ngoại phạm!”

Viên cảnh sát quay ra nhướn mày nhìn Ben và bà nội. “Thực ra, đó là một lập luận không tởm chút nào,” anh ta nói. “Phiền hai người nói cho tôi biết tối nay hai người đã ở đâu?” ông Parker giờ trông tươi tỉnh hẳn.

Ngay lúc đó, một viên cảnh sát khác lạch bạch bước về phía họ. Có gì đó quen quen ở ông ta, rồi khi Ben nhìn thấy bộ ria của ông thì cậu đã hiểu tại sao.

“Thưa sếp, có một cuộc gọi cho ngài...” cảnh sát Fudge vừa nói vừa giơ bộ đàm lên. Ông đột ngột dừng lại, nhìn Ben và bà nội không rời mắt.

“Ồ!” ông nói. “Chẳng phải là hai người mùng bọ đây sao!”

“Cảnh sát Pear!” Ben nói.

“Fudge chứ!” Fudge sửa lại.

“Xin lỗi, phải rồi ạ, Fudge. Rất vui được gặp lại bác.”

Viên cảnh sát cấp trên có vẻ bối rối. “Chuyện gì vậy?”

“Cậu nhóc và bà nội cậu ta. Họ là Hội Hâm mộ Màng Bọc Thực phẩm. Tối nay họ đến buổi họp mặt thường niên tại London. Thực ra là tôi đã đưa họ đi.”

“Vậy họ không ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia chứ?” sếp của ông ta hỏi.

“Không!” cảnh sát Fudge cười lớn. “Họ định sáp nhập với Hội Màng Xốp Bong bóng. Ăn trộm bộ Báu vật Hoàng gia ư?” Ông ta mỉm cười với Ben và bà nội. “Ý tưởng hay đấy!”

Mặt ông Parker đỏ rực. “Nhưng... nhưng... Họ đã làm việc đó! Họ là người xấu, tôi nói thật mà!”

Trong khi ông lắp bắp thì viên cảnh sát cấp trên nhận bộ đàm từ tay cảnh sát Fudge. “Vâng. Rồi. Rồi. Cảm ơn,” anh ta nói rồi quay lại phía Ben và bà nội. “Là Cơ quan Đặc vụ. Tôi yêu cầu họ kiểm tra xem bộ Báu vật Hoàng gia có còn ở đó không. Hóa ra là vẫn còn. Tôi xin lỗi thưa bà. Và cả cậu bé nữa. Chúng tôi sẽ mở còng tay cho hai bà cháu ngay lập tức.”

Ông Parker ngẩng sụp xuống, trông cực kỳ chán nản. “Không, không thể nào...”

“Nếu tôi nghe thêm một tiếng nào từ ông, ông Parker,” viên cảnh sát nói, “tôi sẽ tổng ông vào tù một đêm!” Anh ta quay gót thật mau lẹ và bước về phía một chiếc xe tuần tra, theo sau là cảnh sát Fudge, lúc này vừa đi vừa vẫy tay chào Ben và bà nội.

Ben và bà nội tiến lại gần ông Parker, tay hai bà cháu vẫn bị còng vào nhau.

“Những đi đâu ông nghe được chỉ là mấy câu chuyện kể,” Ben nói. “Chỉ là bà nội kể chuyện cho cháu thôi. Ông Parker, cháu nghĩ có lẽ ông đã để trí tưởng tượng của ông bay xa quá rồi.”

“Nhưng, nhưng, nhưng...!” ông Parker lớn tiếng.

“Tôi? Một tên trộm kim cương quốc tế?!” bà nội cười thẫn.

Tất cả mấy viên cảnh sát cũng bắt đầu cười thẫn.

“Ông có lẽ phải hơi ảm đầu thì mới tin một chuyện như vậy!” bà nói. “Xin lỗi Ben,” bà thì thầm với cháu trai mình.

“Không sao ạ!” Ben thì thầm đáp lại.

Cảnh sát tháo còng tay và vôi vàng rút lui về chỗ đoàn xe rồi phóng đi khỏi ngõ Grey.

“Xin lỗi vì đã làm phiền thưa bà,” một viên cảnh sát nói khi đi khỏi. “Chúc một ngày tốt lành.”

Mấy chiếc trực thăng cũng biến mất trên bầu trời rạng đông. Gió từ những cánh quạt đang quay nhanh dần thổi bay chiếc mũ phớt quý giá của ông Parker vào một vũng nước.

Bà nội tiến lại gần ông Parker, lúc này đang đầu trần đứng trên đường dẫn vào nhà bà.

“Nếu có lúc nào ông cần mượn một gói đường...” bà nói giọng chân thành.

“Vâng...” ông Parker nói.

“Thì đừng có mà gõ cửa nhà tôi nếu không tôi sẽ nhét nguyên cái gói đường đó vào mông ông đấy,” bà nội vừa nói vừa nở nụ cười ngọt ngào.

CHƯƠNG 31

NẮNG VÀNG

Mặt trời lên cao và ngõ Grey ngập tràn nắng vàng. Trên mặt đất có sương, và một màn khí huyền ảo khiến cho dãy nhà trông thật kỳ diệu.

“Thôi,” bà nội vừa nói vừa thở dài. “Cháu nên về nhà đi, Ben, trước khi bố mẹ cháu dậy.”

“Bố mẹ đâu có quan tâm đến cháu,” Ben nói.

“Ồ có chứ,” bà nội vừa nói vừa ngập ngừng vòng tay ôm lấy cháu trai. “Bố mẹ chỉ không biết cách thể hiện thôi.”

“Có thể ạ.”

Ben ngáp một cú dài nhất từ trước đến giờ. “Trời ạ, cháu mệt quá. Đêm qua thật tuyệt cú mèo!”

“Đó là đêm hạnh phúc nhất trong cuộc đời bà, Ben ạ. Có đổi cho bà ba bò chín trâu thì bà cũng không chịu đâu,” bà nội vừa nói vừa nở một nụ cười lấp lánh. Bà hít một hơi thật sâu.

“Ôi, niềm vui được sống.”

Rồi hai mắt bà nhòe lệ.

“Bà có sao không ạ?” Ben nói giọng dịu dàng.

Bà nội quay mặt đi để tránh ánh mắt của cháu trai. “Bà ổn, nhóc ạ, bà ổn mà.” Giọng bà run run vì xúc động.

Bất chợt, Ben biết đang có điều gì đó rất không ổn.

“Bà ơi, bà có thể kể cho cháu nghe mà bà.”

Cậu nắm tay bà. Da bà mềm nhưng đã nhăn nheo. Mỏng manh.

“Ừm...” Bà ngập ngừng. “Còn một điều nữa mà bà nói dối cháu, cháu yêu.”

Ben bỗng có cảm giác nôn nao.

“Điều gì ạ?” cậu hỏi và nắm chặt tay bà an ủi.

“Ừm, bác sĩ báo cho bà kết quả từ tuần trước, và bà bảo cháu là bà khỏe. Bà nói dối cháu đấy. Bà không khỏe.” Bà nội ngừng lại trong chốc lát. “Sự thật là bà bị ung thư.”

“Không, không...” Ben nói mà nước mắt giàn giụa. Cậu từng nghe về bệnh ung thư, đủ để biết đó là một căn bệnh nguy hiểm chết người.

“Ngay trước khi cháu đến gặp bác sĩ ở bệnh viện thì ông ấy đã nói với bà là bệnh nặng lắm rồi.”

“Bà còn bao nhiêu thời gian ạ?” Ben lắp bắp. “Ông ấy có nói không ạ?”

“Chắc không qua được Giáng sinh.”

Ben ôm lấy bà, chặt nhất có thể, như muốn chia sẻ sức sống từ cơ thể mình cho bà.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má cậu. Thật bất công - cậu mới chỉ thân thiết với bà nội mình trong vài tuần gần đây, mà giờ lại sắp mất bà.

“Cháu không muốn bà chết đâu.”

Bà nội nhìn Ben trong phút chốc.

“Chẳng ai sống mãi được, cháu của bà ạ. Nhưng bà mong là cháu sẽ không bao giờ quên bà. Bà nội vừa già vừa chán của cháu!”

“Bà chẳng chán tí nào. Bà là găngxtơ thứ thiệt! Chúng ta đã suýt đánh cắp được bộ Báu vật Hoàng gia, bà nhớ không!”

Bà nội cười lặng lẽ.

“Ừ, nhưng đừng nói chuyện đó với ai đấy nhé. Cháu vẫn có thể gặp cả đồng rắc rối đấy. Chuyện đó sẽ vẫn phải là bí mật nho nhỏ của hai bà cháu ta thôi.”

“Và cả của Nữ hoàng nữa ạ!” Ben nói.

“À, phải rồi! Bà ấy quả là một bà già đáng mến.”

“Cháu sẽ không bao giờ quên bà đâu, bà ạ,” Ben nói. “Bà sẽ mãi mãi ở trong tim cháu.”

“Đó là đi ều dễ thương nhất mà bà từng được nghe đấy,” bà nói.

“Cháu yêu bà nhiều lắm, bà ạ.”

“Bà cũng yêu cháu, Ben ạ. Nhưng bây giờ cháu nên chạy về nhà đi.”

“Cháu không muốn xa bà.”

“Cháu bà đáng yêu quá, nhưng nếu tỉnh dậy và không thấy cháu thì bố mẹ sẽ cực kỳ lo lắng cho cháu đấy.”

“Bố mẹ không lo đâu ạ.”

“Ồ, có chứ. Bây giờ thì nghe lời bà đi Ben.”

Ben miễn cưỡng đứng dậy. Cậu giúp bà đứng dậy khỏi thềm nhà.

Rồi cậu ôm bà thật sát và hôn lên má bà. Cậu chẳng để ý đến cái cảm đầy lông của bà. Thực ra, cậu còn thích thế.

Cậu yêu tiếng rít từ máy trợ thính của bà. Cậu yêu cái cách bà nũng nùi bấp cải. Và trên hết, cậu yêu cái cách bà xì hơi mà chính bà cũng không hề biết.

Cậu yêu mọi thứ liên quan đến bà.

“Cháu chào bà,” Ben nói dịu dàng.

“Chào Ben.”

CHƯƠNG 32

SANDWICH GIA ĐÌNH

Khi về đến nhà, Ben nhận ra chiếc ô tô nhỏ màu nâu đã không còn đậu trên lối dẫn vào nhà. Giờ vẫn còn là sáng sớm.

Bố mẹ cậu đi đâu vào giờ này?

Tuy vậy cậu vẫn trèo ống nước r ỉ vào phòng qua đường cửa sổ.

Màn leo trèo này quả là tốn sức; cậu đã quá mệt vì thức cả đêm và bộ đồ lặn làm người cậu nặng hơn bình thường. Ben gạt ch ờng *Tuần báo Thoát nước* sang một bên để giấu bộ đồ lặn xuống dưới gầm giường. R ỉ, cố phát ra ít tiếng động nhất có thể, cậu mặc bộ pyjama vào và leo lên giường.

Ngay khi vừa nhắm mắt, cậu nghe thấy tiếng ô tô tăng tốc trên lối dẫn vào nhà, cửa trước mở ra, r ỉ tiếng bố mẹ nức nở không kìm lại được.

“Vợ ch ờng mình đã tìm nó khắp nơi,” bố vừa nói vừa sụt sịt. “Anh chẳng biết làm gì nữa r ỉ.”

“Tất cả là tại em ngu ngốc,” mẹ vừa khóc vừa nói thêm vào. “Chúng ta không bao giờ nên bắt thằng bé tham gia cuộc thi khiêu vũ. Chắc là nó đã bỏ nhà đi r ỉ...”

“Anh sẽ gọi cảnh sát.”

“Phải r ỉ, chúng ta phải làm thế, đáng ra phải làm thế từ mấy tiếng trước.”

“Chúng ta phải lật tung cả đất nước này lên để tìm thằng bé... A lô, a lô, tôi cần cảnh sát, làm ơn... Là chuyện con trai tôi. Tôi không tìm thấy con trai tôi...”

Ben cảm thấy tội lỗi kinh khủng khiếp. Rốt cuộc thì bố mẹ cậu *thực sự* có quan tâm đến cậu.

Cực kỳ nh ầu.

Cậu nhảy khỏi giường, mở tung cửa phòng mình, chạy thật nhanh xuống nhà và lao vào vòng tay bố mẹ. Bố đánh rơi điện thoại.

“Ôi, con trai tôi! Con trai tôi!” bố nói.

Chưa bao giờ bố ôm Ben chặt đến thế. Mẹ cũng vòng tay ôm lấy Ben, cho đến khi cả ba người trở thành một chiếc sandwich gia đình khổng lồ, với Ben là nhân.

“Ôi, Ben, ơn Chúa con đã trở về!” mẹ khóc lóc. “Con đi đâu thế?”

“Đi với bà ạ,” Ben đáp, cố không kể ra toàn bộ sự thật. “Bà... thực ra, bà đang ốm lắm ạ,” cậu buồn bã nói. Nhưng cậu có thể thấy là bố mẹ không bất ngờ trước tin này.

“Phải...” bố nói, giọng không thoải mái. “Bố e là bà...”

“Con biết ạ,” Ben nói. “Con chỉ không nghĩ rằng bố mẹ lại giấu con. Bà là bà nội con mà!”

“Bố biết,” bố nói. “Và bà cũng là mẹ của bố nữa. Bố xin lỗi vì đã không nói với con, con trai. Bố không muốn làm con buồn...”

Bất chợt, Ben có thể nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt bố. “Không sao đâu bố ạ,” cậu nói.

“Bố và mẹ đã thức cả đêm để tìm con khắp nơi,” bố vừa nói vừa ôm con trai mình chặt hơn nữa. “Bố mẹ chẳng bao giờ nghĩ là phải tìm con ở nhà bà nội. Con lúc nào cũng nói là bà chán.”

“Thực ra không phải thế đâu ạ. Bà là bà nội đỉnh nhất thế giới.”

Bố mỉm cười. “Đi đâu con nói thật tử tế, con trai. Nhưng lúc đó con vẫn có thể nói cho bố mẹ con đi đâu mà.”

“Con xin lỗi. Sau khi làm bố mẹ thất vọng tại cuộc thi khiêu vũ, con không nghĩ bố mẹ còn quan tâm đến con nữa.”

“Quan tâm đến con?” bố nói và sự choáng váng hiện rõ trên mặt. “Bố mẹ yêu con mà!”

“Bố mẹ yêu con rất nhiều Ben ạ!” mẹ nói thêm. “Con không bao giờ được nghĩ khác. Ai mà thêm quan tâm đến một cuộc thi khiêu vũ dở hơi do gã Flavio Flavioli dẫn chứ? Mẹ rất tự hào về con, bất kể con có làm gì.”

“Cả bố và mẹ đều tự hào về con,” bố nói.

Giờ thì cả ba đều đang vừa cười vừa khóc, và thật khó để biết những giọt nước mắt là vui hay buồn. Cũng chẳng quan trọng, chúng có thể là hỗn hợp của cả hai đi đâu đó.

“Chúng ta cùng đến nhà bà uống trà nhé?” mẹ nói.

“Vâng ạ,” Ben nói. “Thế thì hay quá.”

“Bố mẹ cũng nói chuyện với nhau rồi,” mẹ nói và nắm lấy tay con trai mình. “Mẹ đã thấy ch^ong *Tuần báo Thoát nước*.”

“Nhưng...” Ben nói.

“Không sao đâu,” mẹ nói tiếp. “Con không việc gì phải xấu hổ. Nếu đó là ước mơ của con thì hãy cứ làm đi!”

“Thật ạ?” Ben nói.

“Phải!” bố phụ họa. “Bố mẹ chỉ muốn con hạnh phúc thôi.”

“Chỉ là...” mẹ tiếp lời, “... bố mẹ nghĩ rằng nếu vụ sửa ống nước không thành công thì một lựa chọn dự phòng sẽ là rất quan trọng...”

“Lựa chọn dự phòng?” Ben hỏi. Thực sự thì ngay cả lúc bình thường Ben đã không hiểu được bố mẹ chứ đừng nói bây giờ.

“Ừ,” bố nói. “Và bố mẹ biết khiêu vũ không dành cho con...”

“Đúng thế ạ,” Ben đ^ong tình, trong lòng thấy thật nhẹ nh^om.

“Vậy, con thấy thế nào về trượt băng nghệ thuật?” mẹ hỏi.

Ben nhìn mẹ chăm chăm.

Mẹ cũng nhìn thẳng vào cậu mất một lúc, rồi cuối cùng không nhịn được và bật cười. Bố cũng bật cười. Và mặc cho nước mắt vẫn còn đ^oan đ^oa trên mặt, Ben không thể ngăn mình hòa chung tiếng cười với bố mẹ.

CHƯƠNG 33

SỰ IM LẶNG

Kể từ hôm đó, mọi chuyện giữa Ben và bố mẹ trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều. Bố còn đi cùng Ben đến cửa hiệu dụng cụ và mua cho cậu mấy thứ đồ sửa ống nước, rồi hai bố con đã có một buổi chiều cực kỳ lý thú khi cùng nhau tháo rời một đoạn ống nước chữ U.

Một tuần trước Giáng sinh, cả nhà Ben nhận được một cuộc gọi giữa đêm muộn.

Mấy tiếng sau, Ben, mẹ và bố đã tập trung quanh giường của bà nội. Bà đang nằm trong khu chăm sóc bệnh nhân hấp hối, nơi người ta được đưa đến khi bác sĩ không thể làm được gì hơn. Bà không còn nhiều thời gian. Có lẽ chỉ vài tiếng. Các y tá nói bà có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Ben lo lắng ngẩng lên giường bà. Dù bà đang nhắm mắt và có vẻ không thể nói được, thì việc ngẩng trong căn phòng này với bà vẫn là một trải nghiệm cực kỳ căng thẳng với Ben.

Bố cứ đi đi lại lại phía chân giường mà không biết nên nói gì hay làm gì.

Mẹ chỉ ngẩng đó và nhìn, trong lòng cảm thấy bất lực.

Ben nắm tay bà nội.

Cậu không muốn bà chìm vào bóng tối một mình.

Ba người lắng nghe hơi thở khò khè của bà. Đó là thứ âm thanh khủng khiếp. Nhưng có một điều duy nhất còn tệ hơn thứ âm thanh đó.

Sự im lặng.

Điều đó có nghĩa là bà đã mất.

Rồi, trước sự ngỡ ngàng của mọi người, mắt bà nội chớp chớp và mở ra. Bà mỉm cười khi nhìn thấy ba người nhà Ben. “Bà... đói quá,” bà nói bằng giọng yếu ớt. Bà với tay lấy từ dưới ga trải giường thứ gì đó được gói trong màng bọc thực phẩm rồi bắt đầu bóc nó ra.

“Cái gì thế ạ?” Ben hỏi.

“Một miếng bánh bắp cải ấy mà,” bà nói giọng khô khè. “Thức ăn ở đây quả thực là *không thể nuốt nổi*.”

Một lát sau, bố mẹ ra ngoài mua cà phê ở máy bán hàng tự động. Ben không muốn rời bà dù chỉ một giây. Cậu nắm lấy tay bà. Bàn tay khô và nhẹ bẫng.

Bà nội chần chệch quay ra nhìn cậu. Bà không còn nhiều thời gian, Ben có thể nhận ra đi đâu đó. Bà nháy mắt. “Cháu sẽ luôn là bé Benny của bà,” bà thì thầm.

Ben nhớ lại mình đã từng ghét cái tên ấy thế nào. Giờ cậu yêu nó. “Cháu biết ạ,” cậu nói và mỉm cười. “Và bà cũng luôn là bà nội gắngxto của cháu.”

Rồi bà cũng ra đi. Trên đường về nhà từ bệnh viện, Ben ngẩng im lặng ở hàng ghế sau. Cả nhà đã mệt mỏi vì khóc. Trong khi đó, hàng đoàn người nô nức đi mua sắm nhân dịp Giáng sinh, đường sá chật cứng ô tô, và có cả một hàng dài người xếp hàng bên ngoài rạp chiếu phim. Ben không thể tin cuộc sống vẫn tiếp diễn bình thường khi một sự kiện quan trọng đến thế vừa xảy ra.

Ô tô rẽ ở góc đường và tiến về phía mấy cửa hiệu nằm sát cạnh nhau.

“Con ghé vào quầy báo được không ạ?” Ben nói. “Không lâu đâu ạ.”

Bố đỗ xe, và vì tuyết chỉ rơi nhẹ nên Ben đi bộ một mình đến quầy của bác Raj.

RENG! chuông rung lên khi cửa mở ra.

“À, nhóc Ben!” bác Raj la lên. Bác có vẻ đã nhận ra vẻ mặt buồn bã của Ben. “Có chuyện gì không cháu?”

“Có, bác Raj ạ...” Ben ngập ngừng. “Bà nội cháu mới mất.” Không hiểu sao nói ra đi đâu đó cậu lại khóc một lần nữa.

Bác Raj, từ sau quầy, vội vàng chạy ra và ôm Ben thật chặt.

“Ôi, Ben, bác rất tiếc. Bác không gặp bà đã một thời gian, bác cũng nghĩ là bà không được khỏe.”

“Đúng vậy ạ. Cháu chỉ muốn nói ra thôi bác Raj ạ,” Ben nói giữa những tiếng sụt sịt, “cảm ơn bác vì lần đó đã mắng cháu. Bác đã đúng, bà không hề chán chút nào. Bà thật đáng kinh ngạc.”

“Bác không có ý mắng cháu, nhóc ạ. Bác chỉ nghĩ có lẽ cháu chưa bao giờ dành thời gian tìm hiểu về bà.”

“Bác nói đúng. Có nhiều điều về bà mà cháu cũng không thể tưởng tượng nổi.” Ben đưa tay lau nước mắt.

Bác Raj bắt đầu tìm trong quây của mình. “Giờ... bác có một gói giấy ăn ở đâu đó. Đâu rồi nhỉ? À, phải rồi, ngay dưới đồng hồ can bóng đá. Của cháu đây.”

Bác mở gói giấy ăn và đưa cho Ben. Cậu bé lau nước mắt.

“Cảm ơn bác, bác Raj. Có phải mua chín gói tặng một không ạ?” cậu nói với một nụ cười nở trên môi.

“Không không không!” bác Raj vừa nói vừa mỉm cười.

“Hay mua mười bốn gói tặng một ạ?”

Bác Raj đặt một tay lên vai Ben. “Cháu không hiểu rồi,” bác nói. “Đây là của nhà trông được.”

Ben nhìn bác không rời mắt. Tự cô chí kim, bác Raj chưa bao giờ biết cho không ai cái gì. Đó là việc chưa ai từng nghe qua. Một việc điên rồi. Một việc... một việc sẽ làm Ben khóc nếu cậu không cẩn thận. “Cháu cảm ơn bác, bác Raj,” cậu nói thật nhanh, có chút nghèn nghẹn. “Cháu phải về với bố mẹ đây. Bố mẹ đang đợi cháu ngoài kia ạ.”

“Ừ, phải rồi, nhưng đợi thêm chút đã,” bác Raj nói. “Bác có một món quà Giáng sinh ở đâu đó quanh đây tặng cháu, Ben ạ.” Bác bắt đầu lục tìm quanh cửa hàng bé xíu, lộn xộn của mình. “Giờ thì nó ở đâu đây?”

Mắt Ben sáng lên. Cậu rất thích quà.

“Ừ, đúng rồi, nó ở ngay phía sau Quả trứng Phục sinh. Tìm thấy rồi!” bác Raj vừa hét lên vừa giơ ra một gói kẹo bạc hà Murray.

Ben có chút thất vọng nhưng cậu cố hết sức để che giấu.

“Chà! Cảm ơn bác, bác Raj,” Ben vừa nói vừa diễn tốt nhất có thể với trình độ nghiệp dư của mình. “Nguyên một gói kẹo bạc hà Murray.”

“Không, chỉ một cái thôi,” bác Raj vừa nói vừa bóc gói kẹo, lấy ra một chiếc duy nhất rồi đưa cho Ben. “Đây là món ưa thích của bà nội cháu đấy.”

“Cháu biết ạ,” Ben vừa nói vừa mỉm cười.

CHƯƠNG 34

KHUNG TẬP ĐI

Lễ tang được tổ chức vào đêm Giáng sinh. Ben chưa dự tang lễ bao giờ. Cậu thấy nó thật kỳ cục. Vì chiếc quan tài được đặt ở trước nhà thờ, những người đưa tang vừa đi vừa lẩm nhẩm đọc những lời xa lạ ca tụng, rồi một vị mục sư, người chưa bao giờ gặp bà, có một bài phát biểu buồn tẻ về bà.

Đó không phải là lỗi của vị mục sư, nhưng có lẽ ông có thể nói những điều sáo rỗng về bất kỳ bà cụ mới mất nào. Ông tiếp tục với một giọng đều đều, u ám về việc bà đã thích đến thăm những nhà thờ cổ và luôn luôn tốt bụng với động vật ra sao.

Ben muốn hét lên. Cậu muốn nói với mọi người, với bố mẹ, các cô các bác của cậu, với tất cả những người có mặt ở đó rằng bà nội cậu tuyệt vời đến nhường nào. Rằng bà đã kể những câu chuyện không thể tin được.

Và trên hết, cậu muốn nói với họ về hành trình phi thường của cậu và bà, rằng hai bà cháu suýt nữa đã ăn trộm được bộ Báu vật Hoàng gia và họ đã gặp được Nữ hoàng.

Nhưng sẽ chẳng ai tin cậu. Cậu mới mười một tuổi. Họ sẽ nghĩ cậu bịa ra tất cả.

Khi ba người về đến nhà thì hầu hết những người có mặt ở nhà thờ cũng đã đến. Tất cả cùng uống trà, ăn bánh sandwich và bánh nhân xúc xích. Đồ trang trí cho lễ Giáng sinh dường như thật kỳ lạ giữa thời điểm đau buồn này. Lúc đầu mọi người nói về bà nội, nhưng chẳng mấy chốc họ đã chuyển trò về những vấn đề khác.

Ben ngồi một mình trên ghế xô pha và lắng nghe người lớn nói chuyện. Bà nội để lại cho cậu tất cả sách của bà, và giờ chúng đang xếp đống trong phòng ngủ của cậu. Cậu rất muốn trốn trong phòng ngủ cùng với những cuốn sách của bà.

Lát sau, một bà lão phúc hậu chần chệch đi ngang căn phòng với chiếc khung tập đi của mình rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cậu trên ghế xô pha.

“Hửn cháu là Ben. Cháu không nhớ bà phải không?” bà lão nói.

Ben nhìn bà một lúc.

Bà nói đúng.

“Lần gần nhất bà thấy cháu là vào sinh nhật đầu tiên của cháu,” bà nói.

Bảo sao mình không nhớ! Ben nghĩ.

“Bà là Edna, em họ của bà nội cháu,” bà nói. “Bà và bà nội cháu từng chơi cùng nhau từ hồi con gái, lúc đó chúng ta chỉ tám tuổi cháu. Vài năm trước bà bị ngã và không thể tự lo cho bản thân nên người ta đưa bà vào viện dưỡng lão. Bà nội cháu là người duy nhất đến thăm bà.”

“Thật ư? Ai cũng nghĩ bà chẳng đi đâu bao giờ,” Ben nói.

“Ừm, bà cháu đến thăm bà một tháng một lần. Cũng chẳng dễ dàng gì cho bà cháu. Bà ấy phải bắt bốn chuyến xe buýt. Bà rất biết ơn bà cháu.”

“Bà cháu là một người rất đặc biệt ư.”

“Đúng thế thật. Cực kỳ tốt bụng và sâu sắc. Bà không có con cháu, như cháu thấy đấy, nên bà và bà nội cháu thường ngồi ở phòng sinh hoạt chung của viện dưỡng lão và dành hàng giờ đồng hồ cùng nhau chơi xếp chữ.”

“Xếp chữ ư?” Ben nói.

“Phải. Bà cháu kể với bà là cháu cũng thích chơi xếp chữ lắm,” bà Edna nói.

Ben chỉ biết mỉm cười.

“Vâng, cháu rất thích trò đó ư,” Ben nói.

Và cậu thật sự bất ngờ khi nhận ra là mình không nói dối. Nghĩ lại mới thấy cậu thích trò đó thật. Giờ bà nội cậu đã mất, mọi khoảnh khắc được ở bên bà đối với cậu dường như đều quý giá. Còn quý giá hơn cả bộ Báu vật Hoàng gia.

“Bà ấy chẳng bao giờ ngừng kể chuyện về cháu,” bà Edna nói. “Bà nội thân yêu của cháu nói rằng cháu là ánh sáng của cuộc đời bà ấy. Bà ấy nói mình luôn mong chờ cháu đến chơi vào ngày thứ Sáu. Đó là ngày tuyệt nhất trong tuần của bà cháu.”

“Đó cũng là ngày tuyệt nhất trong tuần của cháu ư,” Ben nói.

“À mà nếu cháu thích trò xếp chữ thì hôm nào cháu nên ghé qua viện dưỡng lão và chơi một ván,” bà Edna nói. “Bà cần một bạn chơi mới vì giờ bà cháu đã mất rồi.”

“Thế thì hay quá ạ,” Ben nói.

Tối muộn hôm đó, khi bố mẹ xem *Bước nhảy hoàn vũ hoàn hảo* số đặc biệt nhân dịp Giáng sinh, Ben trèo qua cửa sổ phòng mình và trượt xuống theo đường ống nước. Không gây ra một tiếng động, cậu lấy xe đạp ra khỏi ga-ra rồi đạp đến nhà bà nội lần cuối cùng.

Tuyết đang rơi. Tuyết kêu lạo xạo dưới bánh xe đạp. Ben nhìn tuyết nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất và không mấy để ý đến đường đi. Giờ cậu đã thuộc lòng đường từ nhà đến nhà bà. Trong vài tháng qua, cậu đã đạp xe đến nhà bà nhiều lần đến mức thuộc từng chỗ gập ghềnh, từng vết nứt trên đường.

Cậu dừng xe bên ngoài căn nhà gỗ của bà. Tuyết rải rác trên mái nhà. Thư từ chất đống, đèn tắt hết và có một tấm biển “Bán nhà” bị băng đóng xung quanh được cắm bên ngoài sân.

Kể cả thế thì Ben vẫn hơi có mong đợi sẽ được thấy bà nội ở bên cửa sổ.

Nhìn cậu với nụ cười mỉm đầy hy vọng.

Nhưng tất nhiên bà không có ở đó. Bà đã ra đi mãi mãi.

Nhưng bà không biến mất trong tim cậu.

Ben lau nước mắt, hít một hơi thật sâu rồi đạp xe về nhà.

Cậu chắc chắn rằng mình đã có một câu chuyện tuyệt vời để kể cho cháu mình một ngày nào đó.

TÁI BÚT

“Giáng sinh là một dịp đặc biệt trong năm,” Nữ hoàng nói. Bà đang lộ rõ vẻ nghiêm túc như mọi khi, ngẩng nghiêm trang trên một chiếc ghế cố trong Điện Buckingham. Một lần nữa đọc bài phát biểu hằng năm của mình đến toàn thể vương quốc.

Bố mẹ và Ben vừa mới ăn xong bữa trưa ngày Giáng sinh. Giờ cả nhà đang nằm ườn trên ghế xô pha, mỗi người một cốc trà, cùng nhau xem Nữ hoàng phát biểu trên ti vi, như mọi năm vẫn vậy.

“Một dịp để các gia đình đoàn tụ và chia vui cùng nhau,” Nữ hoàng tiếp tục.

“Tuy nhiên, đừng bỏ quên những người lớn tuổi. Vài tuần trước, ta đã gặp một bà lão tì năm tuổi ta và cháu trai của bà ấy, tại Tháp London.”

Ben ngo ngậy không thoải mái trên ghế.

Cậu liếc nhìn bố mẹ mình, nhưng hiển nhiên họ đang xem ti vi.

“Việc đó đã khiến ta nghĩ giới trẻ cần thể hiện một chút ân cần với người lớn tuổi. Nếu bạn là một người trẻ và đang xem chương trình này thì có lẽ, hãy nhường ghế cho một người lớn tuổi trên xe buýt. Hay giúp họ xách đồ. Chơi xếp chữ với chúng ta. Tại sao lâu lâu không mang tặng chúng ta một gói kẹo bạc hà Murray? Những người lớn tuổi chúng ta rất thích ăn kẹo bạc hà. Và trên hết, hỏi những người trẻ của đất nước này, ta muốn các bạn nhớ đi đâu này, những người lớn tuổi chúng ta hoàn toàn không tệ nhạt. Các bạn không bao giờ biết, rằng một ngày nào đó, chúng ta có thể làm các bạn choáng váng đấy.”

Rồi, với một nụ cười toe toét quái, Nữ hoàng vén váy lên và để lộ cho cả nước thấy chiếc quần chèn ngang gối in hình Quốc kỳ Vương quốc Anh.

Bố và mẹ phun hết cả trà ra thảm vì bất ngờ.

Nhưng Ben chỉ mỉm cười.

Nữ hoàng là một găngxto thực sự, cậu nghĩ. Giống hệt bà nội.

MỤC LỤC

LỜI CẢM ƠN

CHƯƠNG 1 NƯỚC BẮP CẢI

CHƯƠNG 2 QUANG QUÁC

CHƯƠNG 3 TUẦN BÁO THOÁT NƯỚC

CHƯƠNG 4 BÍ ẨN VÀ KỲ DIỆU

CHƯƠNG 5 MỘT CHÚT ĐAU KHỔ

CHƯƠNG 6 MIẾNG TRÚNG VỪA ƯỚT VỪA LẠNH

CHƯƠNG 7 MẤY TÚI PHÂN BÓN

CHƯƠNG 8 BỘ TÓC GIẢ BE BÉ ĐỨNG TRONG LỌ THỦY TINH

CHƯƠNG 9 MÈO ĐEN

CHƯƠNG 10 MỌI CHUYỆN

CHƯƠNG 11 XÚC XÍCH ĐẬU PHÔ MAI

CHƯƠNG 12 BOM TÌNH YÊU

CHƯƠNG 13 MỘT CUỘC ĐÒI TỘI PHẠM

CHƯƠNG 14 ÔNG HÀNG XÓM LẮM CHUYỆN

CHƯƠNG 15 LIÊU LĨNH VÀ TÁO BẠO

CHƯƠNG 16 KHỜ ÔNG KHÔNG

CHƯƠNG 17 LÊN KẾ HOẠCH CHO VỤ TRỘM

CHƯƠNG 18 GIỜ THĂM BỆNH NHÂN

CHƯƠNG 19 THIẾT BỊ GÂY NỔ BE BÉ

CHƯƠNG 20 THÌNH THỊCH THÌNH THỊCH

CHƯƠNG 21 CHIẾC GIÀY MŨI SẮT

CHƯƠNG 22 ĐÁM ĐỒ THUN PHÁT CUỒNG

CHƯƠNG 23 BỊ CẢNH SÁT BẮT

CHƯƠNG 24 VÙNG NƯỚC TỐI

CHƯƠNG 25 BỊ MA ÁM

CHƯƠNG 26 BÓNG HÌNH TRONG ĐÊM

CHƯƠNG 27 DIỆN KIẾN NỮ HOÀNG

CHƯƠNG 28 TREO CỔ, MƠI GAN VÀ PHANH THÂY

CHƯƠNG 29 CẢNH SÁT CÓ VŨ TRANG

CHƯƠNG 30 MỘT GÓI ĐƯỜNG
CHƯƠNG 31 NẮNG VÀNG
CHƯƠNG 32 SANDWICH GIA ĐÌNH
CHƯƠNG 33 SỰ IM LẶNG
CHƯƠNG 34 KHUNG TẬP ĐI
TÁI BÚT